

למרות ההכחות והחיכוך

גילויי מבקר המדינה:

התראה מפני המחדל הבא!



האם צריך

הדמנכל

להתפטור?

תשקיף

היועץ המישכמי

יטהר את אבן

קרוב לוודאי כי היועץ המישכמי לממשלה, הפרופסור אהרון ברק, אחרי שיעוין ככל מימצאי משרד האוצר בחקירה שנערכה בקשר לחשבונותיו של ח"כ אבא אבן במטבעות חוץ, יגיע למסקנה שאין כל מקום להעמידו לדין את אבן עז עבירות מטבעות, וכי למרות חריגות מתנאי ההיתר שניתן לו בשעתו, לא ביצע אבן כל עבירה.

למרות שההיתר להחזקת חשבונות במטבעות לאבא אבן לא נמצא יש בידי אבן העתקים של שלושה דיווחים ששלח לאוצר בפירקיומן שונים. שבהם הוא מדווח על מצב החשבונות שלו בחו"ל. מלבד זאת טוען פרקליטו של אבן, כי אבן פעל בחשבונות המטבע הזר על סמך ההיתר שניתן לכלל ישראלים השהיה בחו"ל יותר משלושה חודשים בשנה לנהל חשבונות כאלה. בשנים האחרונות שהה אבן בחו"ל קרוב לחצי שנה מדי שנה.

נבדקות תלויות

נגד שלושה אח"מים

בידי המחלקה הכלכלית של מיטרת ישראל מצויות עתה שלוש תלויות נוספות הנוגעות לחשבונות מטבעות של אישים בכירים. המדובר הוא בשר בממשלה הנוכחית ובשני שרים בממשלות קודמות, שעליפי התלויות החזיקו חשבונות מטבעות זרים ככניקים בחו"ל ללא היתר ממישרד האוצר. מאחר שהתלויות נגד אישים אלה הוגשו ללא ציון מיספרי החשבונות שלהם או מיסמכים המעידים על חשבונות אלה, אין המיטרה יכולה להתקדם ולהרחיק לכת בחקירתה לגבי תלויות אלה.

פרס יתמוך בתוכנית

ירושלים של קולק

בישיבת חצות שנערכה בשבוע שעבר בלישכתו של שימעון פרס בירושלים, חזר בו ראש עיריית ירושלים, תדי קולק, מסירובו ליטול חלק במערכת

הבחירות של המערך. היה זה אחרי שפרס הסכים לקבל את תוכנית ירושלים של קולק ולבדוק את האפשרות למנות כממשלה הבאה, אם יעמוד בראשה, שר מיוחד לענייני ירושלים, וכן להשתרד להעביר את חוק ירושלים, שאותו יום קולק, כנסת הבאה.

פרס מכשיר הקרקע

לקואליציה

ממלא מקום ראש הממשלה, שימעון פרס, כבר החל מכשיר את הקרקע בקרב חבריו לאפשרות של הקמת קואליציה עם הליכוד אחרי הבחירות. בפגישות שהוא עורך באחרונה עם אנשי מטהו טוען פרס, כי "אין כל סיבה שלא ללכת לקואליציה עם הליכוד ולהעדיף קואליציה עם המפד"ל, וכי "אין כל הבדל בין דולצ'ין והמר" אחד מטיעונו של פרס הוא, כי נוכח מצב בריאותו הרופף של מנהיג הליכוד, מנחם בגין, תפחת השפעתו כמיסלגתו והליכוד ללא בגין אינו אותו ליכוד שכהנהגתו.

חוגי מקורביו של פרס כבר פתחו בגישושים עם אנשי הליכוד על חסיבותיהם השונות. בניסיון לבדוק את האפשרות להקמת קואליציה מעין זו. בין השאר מדברים על הסכמה אפשרית של המערך להענקת תפקיד יו"ר הסוכנות והסתדרות הציונית לאריה דולצ'ין, במקומו של יוסף אלמוגי.

הסתת הרב כהנא -

פגיעה בביטחון

המדינה

מודעות ההסתה של הרב מאיר כהנא, ראש הליגה להגנה יהודית, שהתפרסמו בעיתונות הישראלית ושהן קראו הרב להיליילי צה"ל שלא למלא את הוראות מפקדיהם, היוו — לדעת צה"ל — פגיעה בביטחון המדינה. העיתונים שפירסמו מודעות אלה עברו, למעשה, על החוק. באותה מידה שעשה זאת הרב כהנא, שכן המודעות לא נשלחו לביקורת הצנזורה הצבאית. שהיתה פוסלת אותן.

בעיקבות התראה שנתנו שילטונות צה"ל לעיתונות בנושא זה, מפרבים עתה העיתונים לפרסם מודעות הפתח פסוג זה של הרב כהנא.

תסיסה נוספת

ב"שלו מציון"

31 ראשי סניפים מתנועת שלומציון, בכד רחבי הארץ, שלחו לאריק שרון מכתב שבו הובעה אכזבה מרמותו וממה שכונה "כגירתו בתנועה".

הקבוצה, הכוללת גם 700 פעילים מקרב עולי ברית המועצות, בראשות הדוקטור יולי נודלמן, הודיעה שתפסיק לאלתר את פעילותה בתנועה.

חקירה על ביזבז

מיליון ל"י

חקירה שניהלו משרד מבקר המדינה ויחידת הביקורת של מישרד החינוך והתרבות, על ניצול של כמיליון ל"י מתקציבי המדינה, אוניברסיטת תל-אביב ומכון ויצמן וכן מתקציבי קרנות ציבוריות לרווחה, בידי שני מדענים יזוטרים, נכנסה למבוי סתום והועברה לטיפול של המיטרה.

המדובר הוא בשני מדענים יזוטרים, כמכון ויצמן, ובאוניברסיטת תל-אביב, שאישרו לעמיתיהם ולעצמם נסיעות לחו"ל, העסיקו כוח אדם מדעי ומינהלי ללא אישור, קיבלו כספים עבור חוגים לנוער של אזורי מדע וחקירה בקרימנות לנוער מצוקה ומרויכים במספר שעות על מוספר החניכים — במשכורות הגבוהות מן המקובל.

שני המדענים היוזוטרים החלו מעוררים חשדות כאשר נמצאו, במשך שלוש שנים לזווח דיווחים סכריים, הגישו חשבונות בלתי-מציאותיים ולא נתנו הסברים שהניחו את דעת המבקרים. אחד מהם כבר פוטר, בינתיים, מתפקידו באוניברסיטת תל-אביב.

חגיגות מירון -

חוגי בית המוני

חגיגות ל"ג בעומר במירון השנה, יהפכו לחוגי בית המוני שינוצלו לתעמולת בחירות. בעיקר עליידי מנהיגי המפד"ל. בחגיגות אמורים להשתתף רבבות אנשים, יותר מאשר בכל שנה קודמת. אנשי המפד"ל ערכו תוכנית מדוייק, כיצד לנצל את המעמד להפצת תעמולת הבחירות שלהם.

בינתיים הקימה המפד"ל מטה מיוחד לתעמולה בקרב יוצאי מדינות צפון-אפריקה, הפועל בסיסמה: "אהרון אבו חצירא לממשלה!" בראש המטה עומד אלי רונן, בעל מועדון לילה בתל-אביב, שהיה בשעתו מפעילי רפ"י.

אדריכלים נגד כיכר

דיזנוף החדשה

המילחמה המישפטית-פוליטית בין מישרד הפנים לבין עיריית תל-אביב בנושא המשך העבודה בכיכר דיזנוף, הצליחה להשכיח את הבעיות האמיתיות שתיצור הכיכר המחודשת אחרי השלמתה.

יעקובי רוצה

את האוצר

שריית החברה גד יעקובי הותר לך ככל את תפקיד שריית האוצר בממשלה ששמעון פרס יעמוד בראשה. יעקובי מרכז כיום את המטה החשאי של שמעון פרס, המורכב כמעט כולו מ"אנשי רפ"י" ושעבר, העוסק בפעילות מאחורי הקעים לביצור שילטונן של שמעון פרס במפלגה. בין השאר מתכ" ננים אנשי פרס השתלטות כמעט מוטאלית על מנגנון המפלגה.

עיריית תל-אביב, שנמנעה עד כה מפירסומים שלמים של הכיכר מבחינת התיכונן הארכיטקטוני-פונקציונלי תעמוד — נוסף על הפכך המישפטי — גם בפני נהייה, במישחק-הגמר על גביע המדינה ומתכננים, שניסו זמן רב להתריע על הליקויים שבתוכנון הכיכר ועל הבעיות האקולוגיות שיווצרו אם אכן תושלם הכיכר לפי תוכנון העירייה.

היחידים שייחנו, בינתיים, מהשלמת תוכניות העירייה, יהיו מממני הפרוייקט השכן, דיזנוף סנטר, שאחד מהם הוא שמואל פלאטר-שרון, שהגיש לאתרי-העבודה שלהם תהיה קלה יותר.

שופט-כדורסל

בסכות השעייה

אם תממש אגודת הפועל תל-אביב את איומה להתלונן בפני פ"ב"א (ההתאחדות הבינלאומית לכדורסל) על שפוטו של שופט-הכדורסל הבינלאומי מרכזי נהייה, במישחק-הגמר על גביע המדינה שנערך בין קבוצות מכבי והפועל תל-אביב, וההתאחדות הבינלאומית אומנם תמצא כי יש בסיס לתלונה המאשימה את נהרי בהטיית המשחק לזכות מכבי, עלול להיעשות צעד חסר-תקדים. השופט עלול למצוא עצמו מושעה מהזירה הבינלאומית.

מתברר, כי שופט-הכדורסל החיפאי היה מעורב כבר בעבר בפרשיה דומה בורה הבינלאומית. ב-1970, כאשר שפט במישחק-הגמר באליפות אירופה לנוער, שנערך בין נבחרות הכדורסל של יוון ואיטליה באותנה, הולל נהרי סערה. המישחק הסתיים בהפסד של נקודה לזכות היוונים, ויושבראש התאחדות הכדורסל של איטליה האשים בגלוי את נהרי בכך שהעניק במתכוון ניצחון לנבחרת היוונית. האיטלקי התלונן על נהרי בפני מוסדות פ"ב"א, ובמשך תקופה ארוכה לא הוזמן השופט הישראלי לנהל מישחקים באירופה.

הם באים, הם באים!

כל הגיבורים שאתם אוהבים
מיקי מאוס, פלוטו, דונאלד דאק, פיטר פאן, קפטן הוק, פינוקיו, סינדרלה וכל האחרים...

על
השוקולדים
המצוירים
של עלית



במבצע פרסים "דיסני" כל אחד זוכה מיד בפוסטר.

הילדים מקבלים בשמחה שוקולד "דיסני" עלית,
נהנים מהשוקולד, צובעים להנאתם את הציורים בתוך העטיפות,
מציינים בתלוש את מספר הפוסטר שהם בחרו
[ממס' 5 עד מס' 8], גוזרים 12 תלושים [אחד מכל עטיפה],
משלימים בכל תלוש את הסיסמה
ושולחים אותם במעטפה לת.ד. 3468 תל אביב.
והפרס: פוסטר רב צבעים בגודל 35x50 ס"מ,
אחד מארבעה פוסטרים נהדרים של תמונות וולט דיסני
ישלח לפי בחירתם בדואר לביתם.

בתיאבון ובהצלחה!

טוב לי עם שוקולד "דיסני" עלית





העולם הזה 757
תאריך: 29.4.52

לפני 25 שנה

יאת השתלשלות העניינים, ונקמה בשמות האשמים והמרכאים של המרד. מרור חדש שהחל את הופעתו ב"העולם הזה" היה "איש החודש", כאשר נשיא ארצות הברית, הארי ס. טרומן, הוא איש החודש הראשון.
בשעת הגיליון: תמונה של נערה ונער, מלוחמי תש"ח, הממחישים את השרה משירו של נתן אלתרמן "מגש הכסף": "אז מנגד יוצאו נערה ונער... עורך השבועון כתב עליהם ועל מגש הכסף: "למחרת היום, כשהגויז היה נמר, למראית עין, היה המגש הראשון של המדינה לדרוך על המגש, לפני צו לרסיסים..."

גיליון "העולם הזה" שיצא לאור לפני 25 שנים כדיוק, הוקדש בחלקו ליוזם העצמאות, תש"כ, כאשר במרכזו כתבת-רסקת תחת הכותרת "זה היה כד". בנוף הכתבה אישים כאלוף יצחק שדה, ירוחם כהן, פינחס רוזן, נתן ילין-מור, זהרירה חריפאי ואחרים, שתיארו את הקורות אותם ביום הכרזת המדינה.
תחת הכותרת "ציונות בלי ציונות" מתואר גרעין "עמית", שהיה הגרעין הקיבוצי הראשון במדינה, שבלט בהיותו בלתי-תלוי לחלוטין במפלגה או מוסגרת פוליטית כלשהי. הגרעין, שנוסד בקרדודה של בעיבת "העולם הזה", והיה מורכב כרובו מבני-עיר, החל השבוע לפני 25 שנים את הכשרת החקלאית בקיבוץ תל-ירעים.
השבוע לפני 25 שנים התפרסמה ב"העולם הזה" תמצית צנומה של חוברת בת 70 עמודים, שפורסמה באופן בלתי-הקוץ תחת הכותרת "על כן סער הים", בחתימת "נאמני כינוס הימאים". החוברת ניתחה את גורמו, מרד הימאים, פירטה את מניעיו

הקרב המכריע נגד פלישת הארבה * מרד נכי מילוחות

השיחרור * צנזורה נוסח 1952 * הלול של יצחק שדה

העם

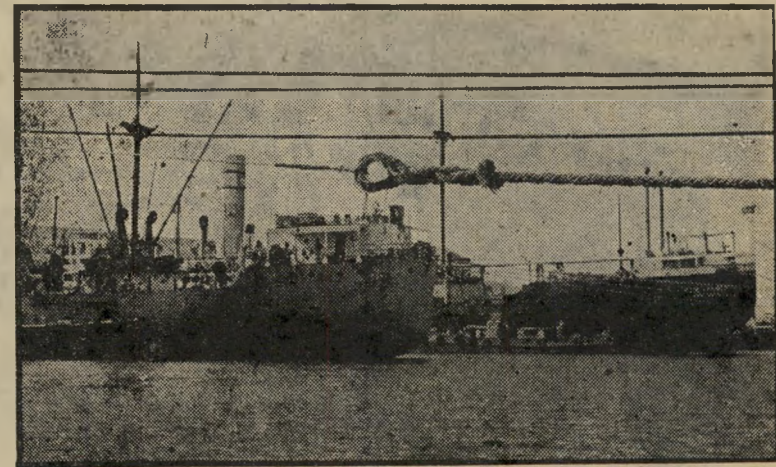
מי יכול לבער ?

והפחה בירו הקפיד שכל איש ואשה, נער וזקן יביא שלוש פונט * אוסף ארבה להאבידם מהארץ ופשוטו העם וליקטו וה' ביאור ומי שאסף יותר מכל לאחרים, וגם הביצים מאספסם, אבל מי יכול לבער מ' הארץ החיל הגדול הזה?
כך שאל העיתון הלבנון של ערב חודש תמוז תר"כ (1865). וכך שאלו מאות אלפי תושבי ישראל השבוע, כאשר הג' חית עליהם הטבע אותה מכה ישנה-נושנה: הארבה. התרדה שמילאה את לבבות תו' שבי הארץ היתה אותה חרדה שרבעה

רות, זולל ההסיל פיישיבעה מגיפחו מדי' יום.
האזרה צופה לתוצאות מילחמה זו — מילחמה בין מיליוני שניימסור ואלפי לוחמים חקלאיים, המילחמה על מנת היר' קות שלה ציפה האזרח משך כל חדשי ה' חורף, ועל מנת-הלהם היימית.

חודת האומה

דס. לא דולרים
רטט עבר באולם בית-החלוצות. נכה קטועייד התרומם מעל מושבו, צעק בקול רועד מהתרגשות: "המדינה נקנתה לא א בדולרים!"



ארבעה חודשים אחרי שביתת הימאים הגדולה, שנמשכה 40 יום ושעלתה למדינה במאות אלפי לירות של נזקים וחיבלה בהתפתחות הימאות העיב' רית, החלה תנועה של עריקת ימאים, ביניהם ותיקים שנשטו את אוניותיהם בנמלים זרים ועברו לאוניות זרות. הצי ששבת בנמל חיפה (ראה תמונה), מזכיר מאד את מראות נמל חיפה השבוע, בשנת 1977, כאשר נחסם הנמל בשל שביתת קציני-הים.

ש ב בחיפה

על תושבי יפו לפני 87 שנה — רק שני טות הלחימה במכה השתנו.
הפעם לא יצאו התושבים לשדות "לא" סוף שלושה פונט ארבה". רבבות מקלטי הרדיו, והעיתונים, שידרו את הוראות משרד-החקלאות: אין לגעת בארבה או לגרשו. יש להרשות לו לנחות בכל מקום אשר יבחר לו, לסמן את המקום ולהודיע מייד למשטרה או למטה המילחמה בארבה — המחלקה-להגנת-הצומח של משרד-החקלאות.

ביום הראשון לא יכלו אנשי משרד-החקלאות לנקוט כל פעולה משמית: ה' רוח החזקה שנסבה בעיקבות החמסין לא איפשרה פיזור הסובין המורעל מן המטר אולם מעל למקומות-החנייה של הארבה אולם מחנות אלה לא היו כל סכנה מיי' דית: הרושה להם חנייה של יומיים עד אשר יטילו הנקבות הנבדלות מן הזכ' רים על-ידי הגוזן המוארך והאפור, את ביציהן אל תוך האדמה. רק כשיבקעו החסילים מתוך הביצים, כעבור שבועיים, תתחיל המילחמה האמיתית. כי בעוד ש' הארבה ה"מבוגר" אוכל כמויות ירק זעיר

הקרב, הוקמו שיכונים שונים, כולל שי' כונני-מותות וחווילות מפוארות, לרבות גוילה של חומרי-ביניין לשוק השחור.

המלצה על מקל-נדודים

עם בוקר לבשה הקרייה מראה בלתי-רגיל, אך לא בלתי-שכיח. נכים פשטו על מבואותיה, גררו את רגליהעץ שלהם על-פני רחובותיה הראשיים של הקרייה. קבוצות גדולות ניראו מתקדמות מכל הע' ברים, משרכות את רגליהן לאיטן, אל הר' מטרה: משרד-האוצר. דקות מעטות, לפ' ני פתיחת שערי שני בנייני האוצר לעשי' רות פקידיו, המתכנסים לעבודת יומם, צבאו 200 נכים על כל הכניסות, כולל חלר' גות נמוכים. המצור היה חזק וחסר-פיש' רות. הפעם לא פיזרה המישטרה את הר' שובותיה. היא אף לא התערבה. שרה-האוצר הודה, בעקיפין, שכוח מישטרהי איננו התרופה הבדוקה לנקודה רגישה זו, אישר בכך את האשמות באי-כוח אירגון הנכים: המדינה אינה ממלאה את התחייבויותיה כלפי האנשים שאיבדו את כושר עבודתם בשדה-הקרב.

כשעה לאחר-מכן טילפנו מירושלים, והודיעו לשובתים שמישלחת נכים ששב' תה במשרד האוצר בקרייה הירושלמית, נתקבלה על-ידי שרה-האוצר, המצור הוסר, וההתקהלות הצטמצמה. פקידיו האוצר הת' כנסו מאחרי שולחנות עבודתם, עשרות הנכים חדרו למידשאה המטופחת שבחצר הבניין, רבצו על הדשא: "לא נוזז מכאן עד שנמצא איון קשבת לתביעותינו"
לפי דר' ר' ב', בשעתו קבעה הכנסת: לנכים בעלי אחווי נכות נמוכים מ-50 אחוז, ינתן תגמול חריפעמי בשיעור של חמש לירות אחוז, השאר יקבלו תשלום חודשי של 34 לירות בתנאי שיהיו חסרי-תעסוקה. גכה שהצליח להכשיר את מומיו לעבודה חלקית שהכנסתה אינה עולה על עשרים לירות לחודש יינה, למשל, מ' פנסיה בת חמש לירות בלבד.

טענו הנכים נגד חוק: בשבירתו הוא התקבל על הדעת, אך לאחר חודשי-ניסיון מעטים התגלה כבלתי-מציאותי. הם תב' עו שניו בחוק תשלום פנסיות חודשיות לבעלי 20 אחוזי נכות ויותר (כנהוג ב' אנגליה וארצות-הברית) בגובה משכורותיהם של פקידים-ממשלה בעלי דר' ג'.

מישרד-הביטחון נקט את האמצעי שהב' דוק: הרכיב ועדת-שרים שהשיגה פשרה כתום שנה של ישיבות אינסופיות: הפני סיות תשלומה לבעלי 35 אחוזי נכות ו' מעלה לפי משכורות עובדי המדינה, דרגו ב' שרה-האוצר התייחס בשלילה לתוכנית להצמיס על תקציבו עול כבד נוסף, והפ' ביז על לביטול המלצות משרד-הממשלה. עכב ביטל שרה-האוצר את סיכויי מסקנת ועדת השרים להגיע אי-פעם לכנסת ב' הצעת-הוק, ועורר את זעם אירגון-הנכים.

לתביעה הכללית, שהקיפה 4000 נכי מילחמת השיחרור (מהם 300 קטועי יד ורגל, 24 עיוורים, 28 משותקים מוחות ומעלה, המישה ההסרים יד ורגל, ארבעה חסרי שתי רגליים, שניים חסרי שתי ידיים) נתוספה תביעתם של 400 נכים בלתי-משוקמים.

לזעמם של השובתים התל-אביביים לא מצא פורקן, כי משרד-האוצר לא יפה את כוחו של איש מעובדיו לפתוח במשא' ומתן עם השובתים.

חיאטרון

זמכטגוב ?

כאשר שודר, לפני כשלוש שנים, תס' כית מאת י. אדוניקס בשם ילדותיות שניה, האזינו לו רבים ונהגו, ואיש מהם לא מחה או נעלב. שונים היו פני הדברים כי שהגיש תיאטרון זירה גירסה ממוחזת ל' מועצה-לביקורת-סרטים-ומחזות. בלי רשי' יון המועצה אין להציג כל מחזה בארץ, והמועצה ביקשה ששחקני זירה יעלו לירור' שלים, ויצילו את המחזה לפני הצגתו. רק לאחר-מכן יוחלט אם יש להרשות את הצגת ילדותיות שנייה לפני הקהל או לאו.
כונת המועצה לביקורת היתה ברורה: המחזה תיאטרון לזקני התיאטרון העברי', ואנשי הצנזורה רצו להיווכח אם שחקני זירה אינם מחקים במישחקם אישים מן התיאטרונים הוותיקים, כיוון שעלילת ה' בחזם נראית כלקוחה מן המציאות התי' אטרוגית בארץ. היא מספרת על זוג שח' קנים מפורסמים בגיל-העמידה, שולמית למעשה בתיאטרון קואופרטיבי החס', מקבלים את מרבית התפקידים הראשיים. חלומה של מיתה הוא לשחק את יוליה; חלומה של בעלה הוא להיות רומיאו ב' טראגדיה השקספירית. כשהוחלט בתיאטר' רון להעלות את המחזה, היה ברור לכל ששני התפקידים הראשיים יפלו בידי מי' תה וביגדור. ברם, כל אחד מבני הזוג סבור אחרת: מיתה בטוחה שבעלה קשיש מדי לגבי תפקיד רומיאו, בעוד שאותה הולם תפקיד יוליה; ביגדור משוכנע שהוא רומיאו האידיאלי בעוד מיתה מבוגרת מכדי שתוכל לעצב את יוליה.

כשנתקבלה בקשת הצנזורה, התנגדה הנהלת תיאטרון זירה למלאה, וטענה: לצנזורה סמכות לבקר רק את תכני-היד, ולא את המישהק. לאחר חליפת-מכתבים חזרה-בה המועצה-לביקורת מבקשתה, ו' התירה להציג את המחזה בתנאי שתיש' מטנה ממנו מיספר שורות, ביניהן ההקד' שה. קיצצה של הצנזורה נפל בעיקר על השם "זמכטגוב" המופיע במחזה, בגלל הדמיון (הבלתי-מיקרי) לזמכטגוב, במאי הבימה. על שמות נוספים המופיעים ביל' דוחיות שגיהה, כמו: צ'פקין, פריסקוב, לומבק, שינצוב, פרסקי, מסקובניק, סטוק, סלאטוב, בלומברג וכ', ישבה הצנזורה על המדוכה, לא מצאה להם בני-דמיון בתול' דות התיאטרון העברי, והתירה אותם.

אנשים

יצחק ("הוקן") שדה, אלוף הפלמ"ה, גילה פינת-סתרים בביתו היפואי: לול' עופות המכיל תריסר תרנגולות בעלות תפוקה של שבע ביצים ליום. "אז"מ ד"ר חיים שיבא, שהפך מני-הלה-כלכלי של משרד-הבריאות, העמיד עצמו כדוגמה אישית לפקידיו ולאוחי המדינה, כשהוחלט על חיסון-החובה נגד טיפוס-העיים, והיה ראשון פקיד משרד-הבריאות שוכה בוריקת חיסון. אחרי-כך הודיע ד"ר שיבא לפקידים שביקשו שית' יור מעבודתם מפאת כאב הרויקה: "תפרי' חה קלה ברוע איננה מחלה".

* בניגוד לביטוי מאוחר, שהשתרש במדינה כי "הוקן" הוא בוגוריון, הרי "הוקן" האמיתי היה יצחק שדה.

הצעה מפתה מ"בוא ניסע"!

טיוולי צעירים
לאירופה



400 ל"י
מענק
לנרשמים
עד-13.5.77

כדאי לך להזדרז ולהרשם לטיוול "בוא ניסע" לאירופה. המענק, בסך 400 ל"י, ינתן לכל הנרשמים אשר טפסי ההרשמה שלהם + פקדון בסך 1,000 ל"י, יגיעו ל-"בוא ניסע", באמצעות משרדי הנסיעות, עד 13.5.77.

פרטים והרשמה בכל משרדי הנסיעות.

בוא לחסוך עם "בוא ניסע". חברת "בוא ניסע", החברה הגדולה ביותר בארץ לטיוולים מאורגנים לצעירים, מציעה מענק מיוחד בסך 400 ל"י, לנרשמים לטיוול באירופה.

נסיונה העשיר של "בוא ניסע" בטיוולי צעירים, מבטיח לך טיוול מאורגן באמת. עם תכנית עשירה ומגוונת, בקבוצת צעירים בני גילך, עם בתי מלון נבחרים ובלוית מדריכים מנוסים ואחראים.

boniss אפריס →
שאל את מי שכבר ניסע.

אריאל

נותרו עוד 10 ימים בלבד לקבלת מענק ההרשמה



הספר בטוביטעם

הגם שמבחינה פוליטית אינו נוטה לאהוד את הקו של אורי אבנרי, ולא פעם אני מתייחסת בספקנות לכתבות סני-סיוניות שונות בעיתונות, הייבת אני להודות בהתרשמותי ובהערצתי הרבה לו. על המאמר: "רבינו - הסוף המר" (העולם הזה 2067).

הכתבה, המתייחסת לסוף דרכו הטראגי של יצחק רבין, היתה ערוכה בטוביטעם. שמחתי להיווכח שאבנרי לא הסך דיבילי שבה וזממאות לאדם הראוי לכך, גם אם אינו אחד מאנשיו, וכי אין דרכו רק בביקורת.

יפה שופמן, קרית אתא

אולי תלמד המנהיגות

לטוהרילב והגינות / גדול הוא גמול הפוס / לאור עובדות המציאות / יצחק רבין קרט. שלוש שנים כבודתי משקל / נישא אל רוס עולם / מעט חטא - אך לא מעל / נהג כמו כולם.

יצחק צמח כפרייצבר / גבר על רוב מיכשול / באוהלי חוקת מידבר / ניטה וכותו למשול. האיש הזה עמל קשה / לקראת שלוש צעד / דרך כוכב, זרע משה / יצחק - על 90 מעד.

מנהיג צריך להיות דוגמה / לטוהר דרךאל / פרט אם הוא בן האומה / של גזע ישראל. לטוהרילב, להגינות / גדול הוא השכר / אולי תלמד המנהיגות / כיצד לנהוג מחוץ.

שמואד אילון, תל-אביב

קשים חיי הספר

כרבי-חובל בצייחוסחר, עלי להביא מיסר פר עובדות בסיסיות ביחס לצייחוסחר, אשר לעיתים קרובות מובאות בצורה מסור-

רצון להבין בעיות, וחוסר מדיניות ברורה כלשהי.

ירוחם משל מאיים היום, להסיר את הגנת ההסתדרות מהימאים, אך לנו הוא נשמע מגוחך. אנשים שבמשך ימים ולילות עומדים בפני סכנת של טבע, אדם ועברי דה - אינם נבהלים מאיומים ריקים אלה! ציותי אנויותינו, שהביאו משך שנים אסר פקה חיונית למדינה, לעיתים תוך סיכון עצמי רב, מעולם לא זכו בהערכתם של משל ויעקובי.

תיקוחתנו היא שהיבנה המסובך של שכרנו יתוקן, ובוהו ישוחררו עשרות מני הלייחשובנות לעבודה במקום שאמצעי-התיקשורת יאשימו אותנו בחוסר-אחריות - יחקרו הם את חיינו ותנאי-עבודתנו, יתנו תמונת-אמת ויעודדו אנשים צעירים להצטרף לשורותינו.

רבי-חובל טומס זינגר, חיפה

לעשירים מותר לשבות

כאשר שבתו פועלי-הנמלים לפני מיספר שבועות, וגרמו נזקים לפרדסנים וליצוא-נים, לתחזה כל המדינה מכעס. חקלאים איימו לצאת לנמלים ולפתוח אותם בכוח. פובליציסטים נודעים קראו בגלוי להפעיל אלימות נגד השובתים. כולם גינו אותם ובוז להם, בטוחני שאם הממשלה היתה מתחילה לשלוח צבא לנמלים כדי להפעיל אותם, היה רוב הציבור תומך בכך.

והנה, לא חלפו שבועות ספורים והנמי-לים שוב נסגרו. אלא שהפעם נגדם הדבר בשל שביתת קצינייהים, שהשביתו את אגניות צייחוסחר הישראלי. הם גורמים נזקים למדינה לא פחות מאשר גרמו לה פועלי-הנמלים, ואולי אף יותר, שכן אין הם מעלים בעשן רק מאות מיליוני ל"י אלא מאימים על עתידו של הצי הישראלי כולו. וראה זה פלא: לא קראתי בעיתונות אפילו שמץ מהגינתיים שנכתבו בזמנו



כלפי פועלי הנמלים. מדוע? מפני שהקי-צינים מרוויחים בין עשרת אלפים לעשרים אלף ל"י נטו (!) לחודש? האם בגלל זה שביתתם במקדשת יותר מזו של הסבלים והסווארים בנמלים?

דומני שבארץ נוצר מצב מוזר. דעת הקהל נוטה להצדיק שביתות של עשירים, אבל מגנה בכל תוקף שביתות של עניים. פרץ כפן, בתיים

עיובו את רב"ח!

שמחתי לקרוא את הידיעות בעיתונות, שמחנה שלי יטיב להיכנס להסכם-עודד פים עם חדי"ש, חיות חדשה מיסודה של רב"ח.

לדעתי חוששת רב"ח מאובדן קולות רבים שיילכו לשר"י, מרביתם במיגור הי-ערבי. ערביי ישראל, החלקם הגדול, אינם כרוכים בדיעותיה הקיצוניות של רב"ח, ורבים יעדיפו את שלי"י.

לשלי"י יכולה התקשורת כזו רק להזיק, היא תזוהה כתנועה קומוניסטית אנטי-ציונית המקבלת תכתיבים ממסוקבה. המי-שיכו בקו שבו התחלחם, כמחנה שוחר-שלום, סוציאליסטי באופיו, אך יחד עם זה דמוקרטי, ליברלי וציוני כמובן.

משה פינגוט, רחובות

הזירות, ההיפסוריה הזורת

הגילויים האחרונים של יגאל לביב, על עיסוקתיו ותמלגיו של הפרופסור ידן, עוררו הדים חוקים במדינה ושוב צצה השאלה הישנה, האם מותר לאנשי-שם במדינה לשדוד עתיקות, לצבור מהן הון-עתק ולהסתתר תחת איצטלה של שרי-ביטחון, פרופסור לארכיאולוגיה או כל תפקיד נישא אחר, ואחר-כך להופיע בכני-סת עם הבטחות למשכירי-רצון ושינויים בהנהגה.

"העולם הזה" שבועון החדשות הישראלי. המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב גורדון 3, טלפון 03-243386. תאריך: 136. מוכן מברקי: "עולמפרס". מודפס ב"הרפוס החדש" בע"מ, תל-אביב, רח' בן-אביגדור. הפצה: "גד" בע"מ". גלויות: "ציונקורפיה כספי" בע"מ. העורך הראשי: אורי אבנרי. אולי תבור: עורך תכנית: יוסף שגון. עורכת כיתוב: נורית יהודאי. ראש המינהלה: אברהם פיטון. מח' המודעות: רפי זכרני. המו"ל: העולם הזה בע"מ.

קיא ירי

בלהט מולחמת הבחירות, כאשר המתמודדים נאלצים להיאבק בזירה המיפי-לגתית עם כמה וכמה יריבים בעת ובעונה אחת, קורה לא אחת שהם נכנסים למצב הנקרא בביטוי מושאל מיראת האיגרוף, "גרוגי". במצב גרוגי מסוגל גם המתמודד השקול והמפוכח ביותר לאבד את עשתונותו תיו ואת השליטה על תנועותיו; להלום בחלל ללא אבחנה ומחשבה ואפילו להכות מתחת לחגורה. במצב של גרוגי מסוגל המתמודד להכות גם את מי שאינם יריביו. דומני שזה מה שאירע לבנקו אדר, אחד מתועמלני מס"ם. בנקו איש קיבוץ גן-שמואל, שהוא מתחנך ועיתונאי (במשך תקופה ארוכה היה עורך השבוע, ביטאון הקי-בוץ-הארצי) ושאני מעריכו כאיש הגות רציני, נרתם למערכה שמנהלים לאחרונה מיפי-לגתו והקיבוץ-הארצי נגד מה שנראה להם כאיום על שלמות תנועתם - התארגנות מחנה שלי. הביקורת הרעיונית והאישית שהוא משמיע נגד אנשי מחנה זה היא לגטימית בהחלט. אפילו אם היא גולשת להגזמה.

אלא שתוך כדי להט המאבק שלו נכנס בנקו אדר לסיחרור, ובמצב של גרוגי החל הולם ללא אבחנה. אחת מהמכות-מתחלחלות שלו נשלחה גם לעבר העולם הזה. במאמר "חתונה ללא תועלת" שפורסם בגיליון חותם (מוסף על המשחר) לפני שביר עיים, ושנועד להיות מאמר התקפה וביקורת על מחנה שלי, מכוון בנקו אדר את עיקר חיציו כלפי אורי אבנרי, ראש תנועת העולם הזה שהיא אחד ממרכיבי שלי. העובדה שאורי אבנרי הוא גם עורכו הראשי של שבועון זה, שימשה עילה מספקת לבנקו כדי להציב גם את העולם הזה בין שתנות-הרוח שהוא יוצא להסתער עליהן.

וזה מה שהיה לבנקו לומר על העולם הזה: "את השקפתו החברתית, בעיקר בכל מה שקשור לשיחיון החברתי, מבטא יותר מכל התוכן והאופי שנתן אורי אבנרי לעיתונת העולם הזה: עיסוק בפוליטיקה ומין מעוות - וידויה של לסבית, "סקופ" בלעדי על אכסיביציוניסטי מן החברה הגבוהה, וידויה של גבר המפתה קטינות, חניגת השיש בשכור-גיתתיקה, מין של החברה הגבוהה, רכילות על חיי הווה ברחוב דיונוגף - זה התוכן החברתי אשר מעניין את העולם הזה. פשוטיים ואנשי ישראל השנייה לא עניינו את אורי אבנרי, בעיתונו לא הופיעו מאמרים רציניים על בעיות הפער העדתי ושכונת התיקוה נצרכה ל"האראקה" או לאונס כדי להיזכר מעל דפי השבועון. בתחום הפוליטי נחפשו עליוני העולם הזה כמעט כל פרשיות שחיתות ומאבק-כוח".

אפשר להבין את זעמו וקצפו של בנקו אדר, בייחוד לאור הביקורת שנמתחה בעיתונות על הצורה המשפילה בה דבקה מיפלגתו, תוך ויתור על עקרונות ואידיאות, בשותפות עם המערך. קשה יותר להבין את תמיתו כשהוא בא להציג את העולם הזה בפני קוראי חותם, האמורים להיות צעירי מס"ם וחברי קיבוצית.

* * *

אז וחו. אליבא דבנקו אדר אין העולם הזה אלא שילוב של פוליטיקה ומין מעוות, אינני יודע מדוע עיסוק במין נראה בעיני בנקו אדר כמעוות, אבל מה שאני יכול להבטיח לה, באחריות, שחלק מהעיסוקים במין מעוות, שהוא מונח ברשימתו, נולדו רק בדמיונו הפורה ולא מעל דפי העולם הזה. ליטול סיכום כל כתבות בתחום זה שהופיעו בהעולם הזה במשך עשרים השנים האחרונות, ולהציגם כעיקר עיסוקו של העיתון ותוכנו - זה בערך כמו לתאר כיום את מס"ם כמיפלגה סטאליניסטית הסוגדת לשמש העמים.

לטעון כלפי עיתון שמושגים כמו "ישראל השנייה" או "דופקים את השחורים" נולדו מעל גבי עמודי עור לפני שמס"ם העזה להודות בכלל שקיים דבר כמו "ספר ערתי", גובל להבין. כמו הטענה על כך שפשוטי העם ואנשי ישראל השנייה אינם מענייניו של העיתון, יותר מכל עיתון אחר במדינה, כולל עיתונו של בנקו אדר, משמש העולם הזה במשך שנות קיומו כשופר לכל החלקאים והנדכאים. כמעט בכל יום אנחנו מוצאים את עצמנו ככתובת - לפעמים יחידה ובלעדית - לעם רב של מקר-פחים, מוכייגורל, קורבנות של עיוותי-דין ואייצדק, הפונים אל העולם הזה כאל מקור העזרה האחרון. רובם ככולם אינם נמנים עם קוראי העיתון, בעיקר משום שידם אינה משגת לרכשו, אבל בשיכבות המצוקה הפך שמו של העולם הזה למושג כמעט גירדף לזה של העזרה הסוציאלית.

לעומת הגיחוך שמעלה ניסיונו זה של בנקו אדר לצייר תדמית מסולפת ומעוותת של העולם הזה בעיני חלק נאמן של ציבור קוראיו, יש חוצפה ועזות-מצח באותו קטע מרשימתו המתיימר לטעון כי בחלקו הפוליטי כולל העולם הזה רק חשיפת פרשיות שחיתות ומאבק-כוח.

לפתע פתאום נשכחו מנבנו אדר כל שאר התחומים הפוליטיים והמאבקים הציבוריים. הבלתי-פופולריים העיתים קרובות, שהעולם הזה ממש להם נושא דגל - החל במאבק נגד גוש אמזים והתנהלותי בבלתי חוקיות, דרך המילחמה באבירי הון השחור, גילויי הדיכוי והאלימות בשטחים המוחזקים ועד להטפה הרצופה והבלתי פוסקת למצן שלום והבנה עם העם הפלסטיני. כל אלה התנדפו מזכרונו של בנקו אדר ואינם עוד חלק מדמותו, תוכנו ומהותו של העולם הזה, כפי שהוא מוכר לקוראיו.

קל להבין לנפשו, בשעה שהמיפלגה שהוא משתייך אליה, מתהמקת מעיסוק גלוי וכנה עם בעיות ותופעות העוללות לסכן את הכסאות וההבלתי שלה ונרתעת ממאי-בקים ציבוריים בנושאים שאמורים היו להיות ציפור נפשה. יש בכך לגרום התיסכול כלפי אדם מסוגו של בנקו שהדברים בוברים כי עצמותיו, חבל שאח התיסכולו זה הוא מפנה דווקא כלפי העולם הזה, תוך סילוף עובדות ועיוות תד-מית שאינם מתאימים לאדם ברמתו.

תא

סמים עליך, ישראל!

כשהתריעו שהחשיש הופך להיות מכת המדינה — צחקו. כשאמרו שהסמים הולכים ופושטים בצה"ל — התייחסו בביטול. כשהגיעו שמועות שגם תיכוניסטים וקטרינים כבר בתוך העניין — הסתירו וכיסו והעלימו עין.

היום, כשהחשיש הוא כבר „כסף קטן“ ועסק לאנשים יפים ולבוהמה, וההרואין, הקוקאין ושאר סמי-המוות לציבעיהם השרים נים שולטים בשוק, היום הם נכנסים ללחץ, יוצרים פאניקה ועושים לעצמם



פירסומת כדי לכסות על המחדלים. הם, אנשי משרד-החינוך, שבמקום לשלוח את מחנכיהם להשתלמויות אינטנסיביות בנושא, במקום לפתוח בפעילות הסברתית נרחבת, העדיפו לטשטש ולקבור ראשיהם בחול.

הם קצינו צה"ל ואלופיו, שלא השכילו לבער את הנגע בעודו באיבו בקרב חיילים ומפקדים (!).

הם, אנשי מישטרת-ישראל, מחלקי הסמים והמוסר למיניהם, שהעדיפו לרדוף אחר דגירת-הקרקק של הבוהמה, לצוד וזנות שעובדות לפרנסתן כחוק (!) הסיהם שצריכים לתת את הדין — ויפה שעה אחת קודם!

אריה אדמוני, תל-אביב
לתת לאורי זוהר להגיש תוכנית-רדיו בשידור חי, כפי שזה ניתן לו מדי שבוע ביום שלישי אחרי חצות בגלי-צה"ל, זה כמו לעשות תשדיר שירות לטובת עישון סמים — אם לא למעלה מזה. איפה שיקול-הדעת, איפה?

הזוהר גבור-צמון, חיפה

תהלוכות, מוסדרים ונאציזם

הטור הסאטירי השבועי של חנוך מרמרי „איך עסקו שמנמנים חביבים ורזים עצבניים ובלונדיים בישניים ברצח-עם“ העולם הזה 2068 השאיר בי רושם רב, עצבניים ובלונדיים בישניים ברצח-עם“ שהועלו. המחבר יוצא נגד הטכסים למיניהם שבהם עומדים תלמידים בשלשות ביום-השואה. יש, לדעתי, הבדל רב בין עמידה של אותם תלמידים כשראשם מורה כן לזכר הנרצחים, לבין חגיגה פשיסטית. אני מסכים בהחלט שמכאן ועד מעבר למיצע צבאי, עם סמלים וסיסמות מתנופפים ברוח המרחק קטן, אך יש להמישך, לדעתי, במיסודי וזכרון, כסמל מביחנת הרגשת השותפות שהם מקנים למשתתפים.

נקודה אחרת שהועלתה היא בשיבתו של הברדאק, כתרופה בדוקה נגד עלייה של נאציזם. איך, אם כך מוסברת התרופעה של צילה, ספרד, קובה ודומיהן, שהרי ידוע לנו שהאופי הלטיני נוטה לברדאק, ובכליזאת השתלטו סממני נאציזם מובהק באותן ארצות. הכיצד?

שרגא קרביץ, חיפה
ממאמרו של חנוך מרמרי, על „איך עסקו שמנמנים וכו'... ברצח-עם“ (העולם הזה 2068), נובעת מסקנה מעניינת: שציעדת שמאלימין בבית-ספר תיכון, בי תילבושת אחידה, היא אחד הגורמים שעל ריקעם עלול לצמוח היטלר חדש.

לעניות דעתי, רק חוסר „ציעידה“ כזו של יהודי אירופה, הוא שאיפשר את בייצועה ה„חלק“ של השואה.

אם יתפתח במזרח-התיכון היטלר חדש, לא יהיה זה בצד היהודי. התפתחות כזו מותנית בקיום שינאה מושרשת. שיונק (המשך בעמוד 8)

כל זה מזכיר מאד את תקופת נביאי-השקר בתנ"ך. יש להיזהר מלחזור על שגיאות שהביאו לחורבן המדינה בימי קדם, כי אסור לשכוח שההיסטוריה תמיד חוזרת על עצמה.

בברכתו שלוחה ליגאל לביב המזועזע, ככל פעם מחדש, את אמות-הסיפים בגיי לויני המדהימים. כל הכבוד!

מאשה פורמן-הלפרין, רמת-גן
תפסו יושר

דבר אחד כבר ברור: אחרי פרשת ידלין ועופר תפסו כל המנהיגים שלנו ישר לא-רגיל. לא, חלילה, שהם הפסיקו לתרום ולהתדיים, לפתוח ולסגור חשבונות בחו"ל, זה לא, אבל הם למדו להודות מהר. בעוד שידלין הכחיש, עופר השתתק לנצח. הגה לאה רבין הודתה (אמ-כי לקח לה קצת זמן). ואבא אבן מיהר ושלף את כל המיסמכים והציגם בפני כל עיתונאי, בצירוף וידוי מושלם (האומנם?).

אם לא עשיתם אתם ישרים, לפחות חיינכתם אותם למינהגים טובים, **רזי שמואל, הרצליה**

העוול של ג'אר

קראתי בהפתעה רבה על „מסע-הייסור רים של מסע האלונקות“ (העולם הזה 2068). ויש לי רק מילה אחת לצה"ל בנושא: ביזיון.

ניחא, זה שכל אותם גורמים בצבא, שהערימו קשיים על דרכו של סרט שמו-כיר להם אמיתות כואבות חסרים תודעה של ביקורת עניינית, על זה נסלח להם, אך להתנכל לאיש כמו ג'אר — ד"ר יהודה גאמן — זהו טעות חמורה בכתובת. ג'אר, הרופא של הצנחנים, מלך המתנדבים: האיש שעזב הכל והלך לשמש רופא במ"עווי קו בר-לב בהתשה של 1969, האיש שבמקום לבוש חלוק לבן בבית-החולים סטרלי — עוסק ברפואה חלוצית בקרב שיבטי הבדואים בנגב ובסיני; הרופא של הצנחנים בכיבוש החרמון; האיש שצה"ל העניק לו שני עיטורי עוז ומופת — נידחה בבושת-פנים? או באמת צריכים לעוף ראשים.

מאיש כזה צריך צה"ל לרצות לשמוע ביקורת.

ד"ר ברוך אבני, תל-אביב

אונם לשם שמיים

ברצוני להתריע על תופעה חמורה שנתגלתה לי באקראי: נודמנתי באחרונה לצורכי עבודה למטרה מיסלגת אגודת-ישראל, ופגשתי שם עשרות בנות העוברות דות בשירות המיסלגת. התעניינתי אם עובדות הן בשכר או בהתנדבות, ומה רבה הייתה הפתעה כשהתברר לי שכל הבנות עובדות בפקודת מתנכיהן מרשת החינוך העצמאי של אגודת-ישראל.

תלמידה אחת סיפרה שבכיתתה הופיע



אחד ממחנכי סמינר המורות בית יעקוב של זרם „חינוכי“ זה, והעמיד את הבנות בפני עובדת גדולי ישראל עליהן לצאת לעבוד עבור אגודת-ישראל. „כדי שהתורה לא תיעקר מישראל, צריכים אנו אגודת-ישראל חזקה“, הסביר המחנך.

למחרת נשלחו עשרות בנות לסניפים שונים של המיסלגה, לא תמיד לפי רצונן. אחדות מהבנות הכבירו, שהן תומכות דווקא בתנועה דתית אחרת, אך עושות את עבודתן מאונס. „...וכדי ביזיון וקצף, ותרעונה אמות הסיפים!“

א.מ., ירושלים



שחק אותה באירופה עם אופיר טורס-איסתא בטיולי הצעירים לאירופה



הטיסות ב-

צעירים וצעירות אחרי צבא, שביעות/שמיניות בג'ינס או בלי ג'ינס (טיולים סגורים לתלמידי שביעות/שמיניות בלבד), סתם צעירים שבא להם לכיף ולבלות חודש שגעוני באירופה.

- 7 ארצות • עשרות ערים • אתרי נוף משגעים • מקומות היסטוריים מפורסמים • ובילויים • בילויים • בילויים.

באופיר טורס-איסתא מחירים מיוחדים לצעירים: טיולי שביעות/שמיניות - 24 יום, 2 ארוחות ליום -

— 5,690 ל"י + 419 \$ בלבד.

טיולי צעירים - 23 יום, 398 \$ בלבד (מתוך ההקצבה).

טיולי סטודנטים ואקדמאים - 22 יום,

399 \$ בלבד (מתוך ההקצבה). לפי שער: \$1 - 9.25 ל"י

600 ל"י הנחה

לנרשמים עד 15.5.77

אל תשכחו לקבל את חולצת אופיר טורס-איסתא הרשמה אצל סוכן הנסיעות שלך.

ארגון וביצוע: **אופיר טורס-איסתא**

הטיסות ב-"אל על"

תל-אביב: בית אל-על, בן יהודה 32, טל. 3-299121
אבן גבירול 68, טל. 269052
אנף מלון המלך דוד, טל. 222777
דרך העצמאות 62, טל. 663011, 664292

תל-אביב: בן-יהודה 109 (פינת שד' בן-גוריון) טל. 247164/5
ירושלים: אלישר 5 (ליד קפה אלסקה) טל. 225241
חיפה: בית הקרנות, רח' הרצל, טל. 669139

מכתבים

(המשך מעמוד 7)

התינוק עם חלביאמו. כתיזכורת לשינאה כון, לבעלי זיכרון סלקטיבי או קצר: טבח יהודי חברון, טבח הפועלים היהודיים בבתי-הזיקוק בחיפה ב-1948, רצח שבויים בידי הלגיון בגוש-עציון, רצח השבויים בידי הצבא הסורי במלחמת יום-הכיפורים ולבסוף, עובדה שלא פורסמה (בגלל צנזורה), ההוראה-בכתב של הרמטכ"ל המצרי שנתגלתה במלחמת יום-הכיפורים, על הקמת ארבעה מחנות-שבויים בגנג, ש"ייקראו: "אושויץ א', ב', ג' וד'". לא הייתי כותב זאת, אילמלא ידעתי שמאמרים מסוג זה של מרמרי מרעילים את נפש הנוער.

א. דחמן, רמת-גן

ציון לגנאי

צל"ג מגיע לגליון העולם הזה 2068, על כי עורכיו לא מצאו לנחון לציון באופן כלשהו את העובדה שגליון זה הופיע ביום-הזיכרון לחללי צה"ל ובערב יום-העצמאות הכ"ט למדינת ישראל, אני מניח שתדומתו של העולם הזה לציון



המאורע תבטא. כרגיל, בתיאור מסיבה אינפנטילית כלשהי בצפון תל-אביב.

אכרזה פיק, ראשון לציון

את שוקי-חיי חטפתי כאשר הגעת לתל-אביב בליל יום-הזיכרון לחללי צה"ל. חלונות-הראווה היו מוארים, כבכל ערב, שלל אורות עליונים, ופה ושם ניתן היה לראות מיוללה או בית-קפה פתוחים כרגיל (מחלקם בקעו צילי מוסיקה סוערים). אך ההפתעה הגדולה ביותר ציפתה לי בדיונגוף. החתוב המה מהמון צעירים ש"טיילו, או ישבו ולגמו בירה להנאתם. כל בתי-הקפה, הפיצריות, דוכני-הגלידה ושאר הבלוי אוהו רחוב עבדו כהרגלם. בנאלי? אולי אבל באותם רגעים, כשי-התמלאתי זעם ויצר להלוט בכמה פרצרי פים, נזכרתי במישפט שהפך לסיסמת מלחמת-ההתשה: "אנחנו נהרגים כאן, כדי שבדיונגוף יתנהלו החיים כרגיל". אז יש לי בשורה טובה עבורכם, ז"לים יקרים, בדיונגוף הכל כרגיל!

מירון הראל, צה"ל

סטירת-לחי לאמנות

יונה פישר, האיש ששב לאמנות יהודית, שלא נתן דריסת-רגל במוזיאון ישראל ל-ציור הישראלי (מלבד לאנשי-שלומו), אותו פישר שבמי שליטתו במוזיאון השתוללו בו אמנים זרים חסרי-יחן וטעם. זה האיש שקיבל את פרס ישראל. היש ביוזון גדול מזה, וסטירת-לחי חזקה יותר לאמנות הישראלית?

יש במחאתי כדי לבטא את הרגשתם של אלפי אמנים בארץ, שהאמנות היא עבורם טעם החיים והם חשים כמוני.

משה ברנשטיין, צייר, תל-אביב

צביעות מרגיזה

הצביעות של העם הזה ממש מרתיעה. בכל בימות-הבידור של יום-העצמאות, בנאומים ובפרט זה של נשיא המדינה, הירבו לדבר על "עם השלום". האוימים? מה באמת עשה כל איש בעם הזה למען השלום באזור? כלום! מה עושה העם הזה למען השלום בעולם? מנסה למכור, ממש בכוח, מטוסי-קרב לאמריקה הדרו-מית. למי שלא יודע: במטוסי-קרב עושים מלחמות! לכן אנא ממך, אדוני הנשיא, הפסק לדבר על "עם השלום".

הי. מיזרחי, חולון

תשבץ העולם הזה 2070

9	8	7	6	5		4	3	2	1
	14		13	12			11		10
		19	18	17		16		15	
	23	22				21		20	
27			26			25			24
				30			29	28	
					32			31	
37	36		35					34	33
		42		41		40	39		38
			47		46	45		44	43
				50			49		48
					52		51		
60		59	58	57	56		55	54	53
			64		63	62		61	
		69		68	67		66		65
			73	72				71	70
					75			74	
				78				77	76
	86	85		84		83	82		81
			90			89	88		87
96			95			94	93	92	91
		102		101		100	99		98
				104					103

מאונך:

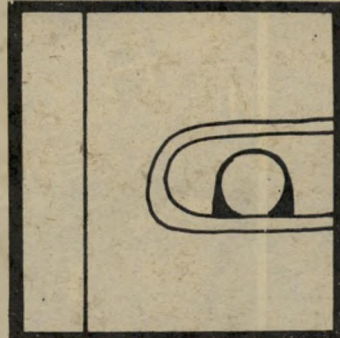
- מלא כל טוב; 2. שר; 3. מכרסם; 4. אנקול; 6. קיטור; 7. מין הודעה; 8. נביאים-כתובים (ר"ת); 9. השתק; 12. מחודשי השנה העיברית; 15. בלתי-מסווג (ר"ת); 16. סלע קשה; 24. שירטוט דק ישר; 24. מושת על כל אורח; 26. חבל בארץ; 27. מיקוה-מים עזקי; 28. פסל רכבת; 30. בן-פורת; 33. מחודשי השנה העיברית; 34. סערה; 36. שא דבריד; 37. רצועה שבה מובילים בעלי-חיים; 40. פקודה; 41. מניסטר; 44. תרופה; 46. מין משקה; 47. כמו 67 מאונך; 49. פיתה את חווה; 50. מטרופולין; 53. פוסטה; 54. אח; 55. ראשיית-יבית (ר"ת); 56. מלווה כל אדם; 58. תרגילי-סדר (ר"ת); 59. מישכן; 62. אבר-תנועה; 63. מן הש"ט; 66. גוש המתנחלים; 68. פתחים; 71. מסוגי המידות; 73. מחלקי היממה; 76. פרוסה; 77. קיבוץ בגליל; 79. מקור לוח המקהלה; 81. מילת-שלילה; 83. עוף-טרף; 84. גדא; 86. מכשף; 89. אתמול בלילה; 91. שארם; 93. מעדנות; 95. מינעל חורפי; 96. אמצע החודש; 98. זה, בארמית; 100. מילת-חיוב; 101. יחידת-צליל; 102. מתגורר.

מאונך:

- תביעות; 5. מיספר אחת ברשימה; 10. עצם בפה; 11. נהר באיטליה; 13. מגופה; 14. כיסא-כבוד; 15. צאצא; 16. דיון; 18. ידיד; 20. מתרחש; 21. פרח בר נאה; 22. קידומת סקוטית; 24. מסי עות הכנסת; 15. סופו של אור; 26. חשוף; 28. מידתי-יובש קדומה; 30. מגילגולי ה-ארבה; 31. שלוש המכות הראשונות (ר"ת); 32. כאב; 34. זוג סופרים ישראלים (ש"מ); 35. סיומת מקובלת בתהילים; 38. מבשרו אכלו אבותינו במידבר; 39. תיכלה; 41. רומס בעקבו; 42. גץ; 43. רצועה; 45. מחל על זכותך! 47. עוף ממשלתי; 48. מצוריה ישראל; 50. מילת-שאלה לכמות; 51. נורה מן חקל; 52. תבואה; 54. לוח-עץ; 57. רבב; 61. שאין נשמה באפו; 62. צלקת; 64. התנע וצא לדרך; 65. אגו; 66. כעס גדול; 67. ישן; 69. ערוץ-נחל; 70. תנומה קלה; 72. ער-בד בית-המרחץ; 74. תפיר; 75. יופי; 77. חבל-אריץ בעבר-הירדן; 78. עשירית הרבבה; 80. תרנגול; 82. מטבע יפאני; 84. בתוכו; 85. שבח; 87. מחלקי הפה; 88. כלי-רכב כבד; 90. יתן כתף; 92. זון; 94. הסרייה-חוליות הווחלים; 95. ארון; 97. כלי-עיניים; 99. כאן; 101. תווית; 102. חסר עדינות; 103. דתית; 104. היא שארם-אישיר.

קשקשת 2070

הפעל את דימויך ונסה למצוא לציר מסלמה כותרת מתאימה אשר תסביר מה אתה רואה בו. הצעות לכותבות יש לשלוח לפי הכתובת: קשקשת, ת.ד. 136, תל-אביב. בין חוזכים יוגרלו פרסים: שתי מנות בשווי 50 ל"י (חמישים ל"י רות) כל אחת, כאחד מסניפי רשת הפיצריות רימיני בתל-אביב.



קשקשת 2067



- הכליה שברחה לנו יחד עם המוסר.
- עזיז בר, רח' הרצל 65, נהריה
- אתה באמת מאמין שהצמיג ה' מפונץ' שזרקת לו יציל אותו מ'טביעה'?
- דדי תכריך, רח' נדר 6, תל-אביב
- תפילה של אילנית: "אם יפול הענן שלי, אוכה במקום ראשון". אילת, קיבוץ נתיבי-ה'לה, ד.ג. עמק-האלה
- "אבאליה, קטוף לי את הענן הזה!"

- אורית איזון, רח' הרצל 189, רחובות
- רבין מנפנף לשלום לראשות הממשלה.
- שירי בן-עמי, רח' יהודה הנשיא 36, נווה-אביבים, תל-אביב

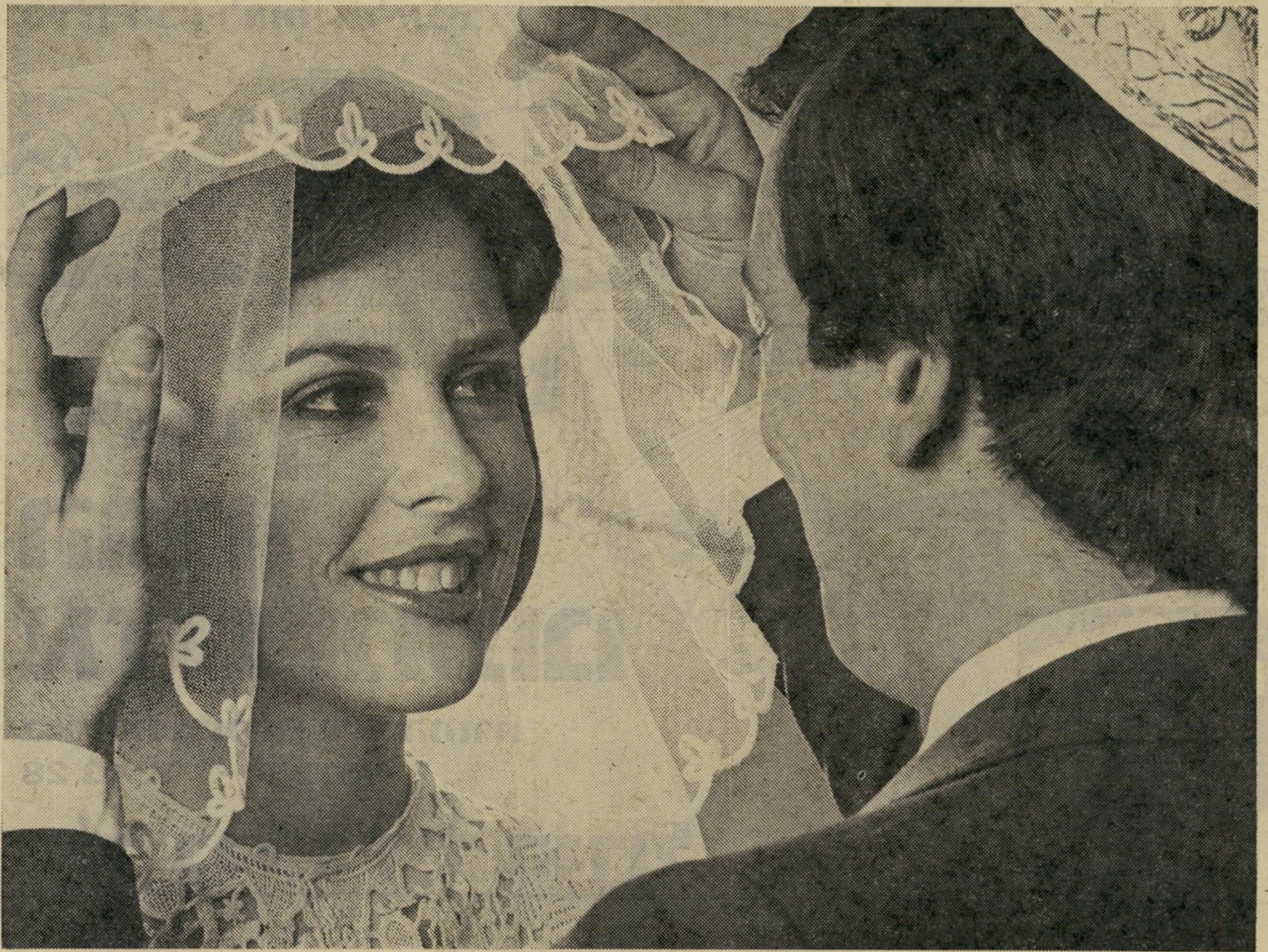
Pizzeria RIMINI

מסעדות איטלקיות

- תל-אביב, ככר אתרים טל. 288800
- תל-אביב, ככר מלכי ישראל 4
- תל-אביב, רח' אבן-גבירול 24, טל. 263987
- תל-אביב, דיונגוף 93 טל. 266177
- חיפה, רח' הנביאים 20, טל. 221681
- חיפה, דרך רומין טל. 640201
- ירושלים, רח' יפו 43 טל. 252654
- ירושלים, חמלך ג'ורג' 15
- רמלה, רח' הרצל 102
- אילת, מרכז התיירות החדש



היום הגשמתם חלום אחד.



מה עם הבאים אחריו?

ישראלכרט. כרטיס האשראי של בנק הפועלים, יחסוך מכם את הריצה לבנק כדי למשוך מזומנים ואת הצורך לשאת פנקס שיקים. בנק-קט. תיבת השירות. המחאות השי וחשבון ועד הבית יחסכו את זמנכם היקר.

מרגע שהגשמתם את החלום הראשון שלכם, בואו לסניף בנק הפועלים הקרוב – ושוב לא תצטרכו לחלום.

ואם אתם מרחיקים לראות – השקיעו בעתידכם, בקופות הגמל, ונוסף על רווחים גדולים תיהנו מביטוח חיים, מפטור ממס ומאפשרות לקבל הלוואות נוחות.

לנו אכפת. אנו חושבים אתכם על העתיד – אך מכירים היטב את הבעיות היומיומיות המעסיקות כל זוג צעיר.

חלום הדירה. ריהוט חדש. וחלומות רחוקים יותר: השכלה לילד, דירה בשבילו...

בסניף הקרוב של בנק הפועלים תוכלו להיעזר ביעוץ פיננסי הניתן לזוגות צעירים: להצטרף לאחת מתכניות החסכון המגוונות שלנו: להשקיע את כספי המתנה שזה עתה קיבלתם במטמון ח"י, התכנית הפופולרית ביותר, או בקרנות הנאמנות שלנו.

בנק הפועלים

לנו

אכפת.

היריד הבין-לאומי תל-אביב



ליריד הגדול

אדם ומעונו

בגני התערוכה - יריד המזרח
28 באפריל - 14 במאי

הכל בכל ביריד הגדול

לראות לבלות - וליהנות

מאות תצוגות ואלפי מוצרים לבית ולמשפחה.

- ריהוט ועיצוב פנים
- שטיחים וכיסויי קיר
- טקסטיל הלבשה ואופנה
- אלקטרוניקה בידורית
- כלי נגינה ותקליטים
- בישול ומאור
- מתנות וחפצי חן
- צעצועים מחנאות וספורט
- קוסמטיקה
- עשה זאת בעצמך.

- * ביתן ערי פיתוח * ביתן העיר ברלין
- * בוזאר בינלאומי * לונה פארק

פתוח: בכל יום (פרט ליום ו') בשעות 17.00 - 23.00
במוצ"ש - עד חצות.

דמי כניסה: בימי חול - 10 ל"י (לילדים וחיילים - 8 ל"י)
במוצ"ש - 12 ל"י (לחיילים וילדים - 10 ל"י)

מגרשי חניה: מול הכניסה הראשית, במגרשי הדרייב-אין
וליד צומת מעוז אביב - בני אפרים.

סעו ליריד בתחבורה הציבורית:

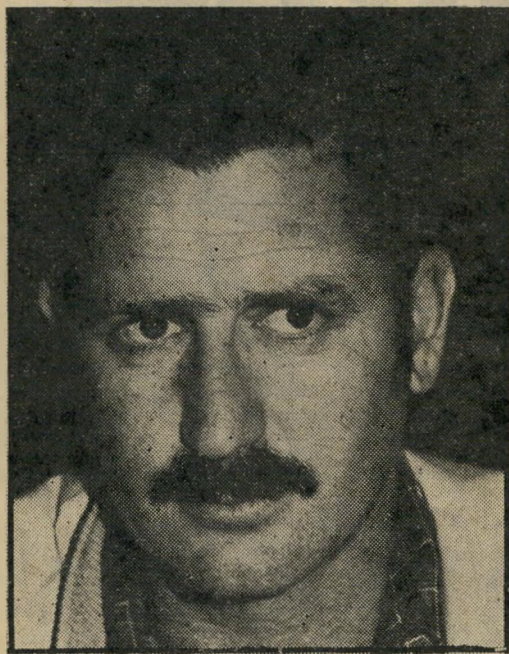
אוטובוסי "דו" 28, 47 מהתחנה המרכזית דרך כביש פ"ת
וכביש חיפה שירות איסוף מיוחד ליריד וממנו
מהתחנה הסופית של קוים 1, 2, 4, 6
בסוף רחוב דיזנגוף (ע"י רידינג)



גני התערוכה, יריד המזרח • ת.ד. 21075 תל-אביב 61210 • טלפון: 474131



"ירידה" צורך ירידה



כאיבחון מרכזיותו של הנושא הפלסטיני בסיכסוך ה-
ישראל-ערבי, ולניתוח הבלתי-שיגרתי של תחלואה של
החברה הישראלית שלאחרי מלחמת-השיחרור, אשר ה-
סימפטומים שלהם העמיקו והלכו עד עצם היום הזה.
ובכן, אם אומנם קיים קשר בין עבר והווה, ואם יש
מקום ללימוד ליקחיה-עבר — הנה כאן הוא הקשר,
וכאן הוא הלכה.



אך "סידרת-המתח" של בנקו איננה, כאמור, אלא
השוליים האפלים של מסע-השיסוי. ל"ירידה" החוש-
מית והממוסדת של מפ"ם על שלי יש שני צירים מרכז-
יים, האחד במישור המדינאי-לאומי והשני במישור של
התנועה הקיבוצית ואורחות-חייה. הבה נעקוב אחריהם
בזה אחר זה.

את הטיעון ה"מוחץ" במישור המדיני השמיע מזכיר
מרכז מפ"ם, אלעזר גרנות, בכנס פעילים של הקיבוץ-
הארצי במפ"ם (תוך מאמץ לשכנע את שוללי-המעריך
"לא להיכנס לנעלי-בית"). "החוויה האחת והיחידה
המשותפת לכל מרכיבי מחנה שלי", אמר גרנות, "היא
הפגישה עם ד"ר סארטאווי. התוכנית היחידה המשותפת
פת לכולם היא מינשר המועצה הישראלית למען שלום
ישראל-פלסטיני", ונוסף לכך שלי טרם הקימה אפילו
יישוב אחד" (גרנות הוסיף גם ש, היעד היחיד המשותף
לכולם הוא פירוק של הקיבוץ-הארצי, אך טיעון זה
שיד לציר-המיתקפה השני, ואתיחס אליו בחמשך ה-
רשימה).

אלעזר גרנות מוכר לרבים כמשרר מחונן ומצפוני.
בוודאי היו לו בעבר, ועוד תהינה לו בעתיד, "הברקות"
מוצלחות הרבה יותר מוז שחובאה לעיל. אך כיוון ש-
נאמרו הדברים, הבה נתמודד איתם:

● "מיפגשי פאריס" עם ד"ר עיסאם סארטאווי
והבריו אינם בשום פנים החוויה היחידה המשותפת
לכל מרכיבי מחנה שלי. הם נפגשו בעבר בגורות שונות
של המערכת על דמות החברה הישראלית, על איכות-
החיים בתוכה, על שלום-ישראל, ולא בשורה האחרונה
— על בטחון מדינת ישראל וזקיפות-קומתה. אולם, גם
אם נניח לרגע שאכן הפגישה עם ד"ר סארטאווי היא
החוויה המשותפת האחת-היחידה, הרי זו חוויה
המקפלת בתוכה משמעויות מרחיקות-לכת, כיוון שהיא
נוגעת בלבליבו של הסיכסוך הממאיר באזורנו, ומצבי-
עה על הדרך האחת והיחידה להתרת הסבך. לדידי, אין
דבר נעלה יותר, מבחינה מוסרית ומדינית, מאשר
לפעול בכל הכוח והתושיה כדי שילוי-שלי וילדיו של
הד"ר סארטאווי, לא יידעו עוד מילחמה!



למפ"ם ולמפלגת העבודה, לעומת זאת, שורה שלמה
של חוויות משותפות מסוג שונה לחלוטין בתחומי ה-
מדיניות, המשך, החברה וחירויות-האזרח. אלו הן
חוויות לא-מרגינות ביותר, אם נלקט לשון-המעטה.
אמת, גנד אחדות מתן מיתתה מפ"ם בקול רפה, אולם
היא נשאה — ונושאת — במלוא האחריות לשותפות
ולקו הפוליטי שביסוד אותן חוויות. שום התזת-רפס
ביריבים פוליטיים אין ביכולתה לטשטש עובדה נחרצת
זו.

● הוא הדין גם לגבי, "התוכנית היחידה" המשותפת
לכל מרכיבי מחנה שלי. לאמיתו של דבר התגבשו במחנה
שלי, על כל מרכיביו, תוכניות אופרטיביות מוצקות ה-
חובקות את מיכלול תחומי-החיים של החברה הישראלית.
לית, אך גם אילו הנחנו לרגע כי מינשר, "המועצה ה-
ישראלית למען שלום ישראל-פלסטיני" הינו התוכנית
האחת והיחידה המשותפת לכולם, גם זה אינו דבר של
מה"בכך. הייתי אחד ממנסחי של מינשר זה, והוא
ממלא אותי סיפוק וגאווה. לעומת זאת, יש למפ"ם
ולמפלגת העבודה שורה ארוכה של תוכניות משותפות,
לא-כיליך מפאורות. דוגמה מן הימים האחרונים ממש:
ועדת-השרים לענייני התיישבות (בניצוחו של איש-המעריך
ישראל גלילי) מאשרת את התנחלות במסחה שמעבר
לקו הירוק, ושר-השיכון בפועל (איש המערך/מפ"ם
שלמה רוזן) נוטל על עצמו את ביצוע ההחלטה.

● לא רק שלי לא הקימה אף יישוב אחד. גם מפ"ם,
בתור כשזו, לא הקימה אף יישוב אחד. וזאת, מן הטעם
הפשוט שאיננה תנועה התיישבותית אלא מיפלה פולי-
טית. בעבר היתה קיימת, בדרך-כלל, זיקה פוליטית בין
אנשי הקיבוץ-הארצי — השומר-הצעיר לבין מפ"ם, אולם
מאז מילחמת ששת-הימים אירעו מיספר דברים בחברה
הישראלית. מפ"ם, חרף המאגר הערכי שלה, היא חלק

"ריכוז" מפ"ם (הצמרת הבלתי-פורמלית של מיפלה
זו) החליט, כך נמסר באמצעי-התיקשות — "לרדת"
באורה נמרץ ביותר על מחנה שלי. פירושו של דבר הוא,
שצמרת מפ"ם רואה בהופעתה של שלי בזירה האלק-
טוראלית סכנה מוחשית למדי, וכי מכאן ואילך נהיה
עדים למסע-תעמולה חסרת-קדים נגד מחנה שלי. מסע-
תעמולה זה יתנהל לא רק באמצעות העיתונות ה-
מפ"מית הענפה, אלא גם בפעולת-הסברה אינטנסיבית
בעלפה, ממש, "מסע מחדר לחדר" בכל קיבוצי השומר-
הצעיר ובכל סניפי מפ"ם במיזור העירוני.

לאמיתו של דבר, היריות הראשונות במיתקפת-
התעמולה המפ"מית נגד שלי כבר נורו, וניתן ללמוד
מהן על כיווניה הצפויים של המיתקפה בשבועות הספור
רים שנותו עד לבחירות.



לפני שנגיע לציר-המיתקפה העיקריים, אינני רואה
עצמי פטור מלומר מילים אחדות על השוליים האפלים
של אותה "ירידה". שוליים אלה אינם כל-כך חשובים,
אך הם ללא-ספק סימפטומאטיים.

כוונתי היא לכתיבתו הפרועה ומשולחת-הרסן של
בנימין ("בנקו") אדר, איש קיבוץ גן-שמאל, עורכו-
לשעבר של "השבוע" (שבועון הקיבוץ-הארצי), ומן ה-
דמויות המוכרות בקרב דור-ההמשך של מפ"ם והקיבוץ-
הארצי. מזה שבועות אחדים מפרסם בנקו מעל דפי
השבועון "חותם" סידרה פסודו-מחקרית ופסודו-היס-
טורית, אשר יותר משהיא עוסקת בגופם של עניינים
היא עוסקת בגופם של אנשים — של ראשי שלי...
מסידרה זו ו"מימצאה" עולה, כאילו אליאב, פעיל,
אבנרי ועמיתיהם להנהגת שלי היו סוכני בן-גוריון בעבר
הרחוק, וסוכני דיין בעבר הקרוב, צידו בחימושה ה-
רעיוני של מדינת ישראל, ניסו לתקוע מקל בגלגלי
מדיניות-השלום של ממשלת רבין-פרס (1) — אלון, וחתרו
(או שמו עינין חותמים) לפירוק משק-העובדים והכרת-
העובדים ולחיסול "ההגמוניה הפועלית".

כמי שעיסוקו במחקר, ונהירות לו אמות-המידה
המחקריות, ברצוני לקבוע, בראש-יבראשונה, במלוא
השמכות והאחריות, כי שיטות-המחקר שמאמץ לו בנקו
אדר לא היו עומדות במני הביקורת של שום גורם
אקדמי מוכר, ובשום פנים לא היתה עומדת לו האיציט-
לה של המתודה המחקרית שהוא כה מתאמץ להעטות
בה את ערות טיעונו הרדזים. המבואות והציטטות
הרבות ש"מחקריו" משובצים בהן לאורכם ולרוחבם, הן
ממגותיות, שרירותיות, חלקיות ומנוקטות מכל הקשר
של זמן ומקום. אלו הן רעות-חולות, שכל בריסמא
בתולדות עם ישראל בעת החדשה היה מזהה אותן ללא-
קושי. צר לי על מפ"ם, אם במאבקה ההסברתי נגד
שלי היא נזקקת לשירותים בעלי אופי כה מפוקפק.



אחד מאיפיוני של התוצר ה"מחקרי" של בנקו הוא
הברחה אדל העבר, על-מנת להימנע מהתמודדות עם
הסוגיות הרלוואנטיות באמת בבחירות '77.
הסידרה משופעת במבואות מדברים שאמרו ראשי שלי
בשנות ה-60 וה-50 המוקדמות (ובמצאינות הישראלית
התוססת, מהקש 20 שנים בוא מרחק של שלוש
דור!). אילו היה בנקו מודע למשמעותו של תכסיס
פסול זה, היה אותו (וקשה לי להאמין בכך) מנע מלני-
קוט אותו, שכן אותו טעויות ומחדלים שהוא מייחס
לאבנרי ולאחרים בשנות ה-50 וה-60, ניתן לייחסם גם
למפ"ם ולהנהגתה. מנהיגיה ההיסטוריים של מפ"ם,
באומץ-לב אינטלקטואלי ראוי-לשבח, הודו לא-אחת
במישיגיה הכבדים של מפ"ם בכמה וכמה תחומים
קדינאליים. טעויות אלו אין להסבירן, אלא על רקע
נסיבות הזמן והמקום של אותן שנים סוערות. אסור
שתשמנה עילה, "לרדת" כיום על ראשי שלי, ממש
כשם שאין להשתמש בהן כדי לנגח את ראשי מפ"ם
אשר, לצד אותן שגיאות רשמי, באותה תקופה עצמה,
גם זפים מפוראים של עשייה חיובית*. לעומת זאת
אופייני הדבר שאין בנקו מזכיר, ולו במילה אחת, אותן
עמדות שנקטו אבנרי ועמיתיו במשך עשרות ב-
שנים, לעיתים — בודדים ומבודדים, ואשר צידקתן
ההיסטורית הוכחה בבירור בחלוף הזמן. כוונתי בעיקר

מן ההידרדרות הכוללת. ניצני המרי נגד הידרדרות זו
מצאו ביטויים באותן תנועות, עדיין צעירות-לימים,
שהתאגדו בשלי. ביטוייהם של מרי זה, של כמיהה זו
לישראל יפה יותר (טובה יותר, מצויים ברחבי הקיבוץ-
הארצי כמו גם בקיבוץ-המאוחד, באיחוד הקיבוצים
והקבוצות, ואפילו בקיבוץ הדתי, כמו גם במיזורים
הבלתי-קיבוציים בחברה הישראלית.

בדבר אחד חייבים להודות: חברי שלי אינם נמנים
עם מייסדיו ותושביו של אף יישוב אחד מעבר לקו
הירוק, בניגוד מובהק למפ"ם, שנתנה יד ל"מוסכמה
הלאומית" המעוותת את אופיו של מיפעל שיחרורנו
הלאומי (קיבוץ גשור ברמת-הגולן).



ציר-המיתקפה השני הוא בנושא קיבוצי מובהק, אך
בשום פנים לא נושא קיבוצי-מימי. מודעות-ענק בעיתו-
נות מפ"ם (כמו גם שפע מטמרים-מטעם) מתרעות
בקוליקולות מפני מזימה נפשית שחורשים אליאב,
פעיל, אבנרי ותומכיהם — להרוס את "אחדות המחנה"
של הקיבוץ-הארצי.

כחבר-קיבוץ של הקיבוץ-הארצי, אני תומך נלהב
ומסור ב"קולקטיביות הרעיונית", במידה שהיא מבטאת
מאמץ כלל-קיבוצי ליצור מסד רעיוני נרחב ומשור-
תף, שעליו יושתתו חיי הקיבוץ. ואכן, מסד רעיוני כזה
נוצר במשך השנים, והוא מושתת על שלושה יסודות:
צינורות, סוציאליזם, אחוות-ימים. אולם, כל המזהה
שותפות רעיונית זו עם ציפיה למונוליות פו-
ליטית ולאחידות-הצבעה אלקטוראלית, אינו
אלא מערבב מין בשאינו-מינו. ההתפתחויות הדרמאטיות
שעברו על החברה הישראלית כולה מאז 1967 חרצו
את דינה של התפיסה, שגרסה את אחדותם של שלוש
הגורמים השונים הנ"ל, והפכה אותה לאנכרוניזם
גרוטסקי. כיום ניתן למצוא ברחבי הקיבוץ-הארצי חב-
רים אשר, על אף דבקותם המוצהרת ביסודות הרעיו-
ניים דלעיל, מצדדים בסיפוחים טריטוריאליים מרחיקי-
לכת — כל-כך מרחיקי-לכת עד כי אפילו יעקב חזן,
מנהיג מפ"ם הידוע בתפיסתו הביטחוניסטיית-אקטי-
ביסטיות נראה לעומתם כשמאלן רדיקאלי...

תהיה זו שטות להניח כי תיתכן תמימות-דעים פולי-
טית בין רבבות חברי הקיבוץ-הארצי, על מינוון השק-
פות הפוליטיות שהם מייצגים, גם אם כל אותן השק-
פות יונקות את השראתן (ואין זה פראדוקס) מאותו
מעין אידיאולוגי. זוהי דיפרנציאציה שהזמן גרמה,
והיא קיימת גם בתנועות קיבוציות אחרות, שאף הן
מושתתות על שותפות רעיונית.

אני מקווה שאיש בקיבוץ-הארצי לא יקבל ברצינות
את הזיהוי הכוזב של שותפות רעיונית-קיבוצית עם
התנחלות אלקטוראלית זהה. "שלמות המחנה" של
הקיבוץ-הארצי ושל תנועות קיבוציות אחרות יכולה
להתבסס אך-ורק על כיבוד-השוני, ועל חתייה
למודוס-יוונידי מכוונד בין בעלי ההשקפות השונות, ה-
נאמנים כולם ליסודות הרעיוניים המשותפים.



כשזו הסערה האלקטוראלית ב-17 במאי, נהיה כולנו
מסוגלים להבחין חיטב יותר בין טפל לעיקר. יהיו ב'
וודאי דברים אחדים שמפ"ם לא תתפאר בהם. אני
משוכנע כי ה"ירידה" של שלי, כפי שהיא מתבצעת עתה,
תהיה אחד הדברים הללו.

יוסי אמי'ת, גבולות

שמעון פרס - שומר ללא כיסוי!

שירות אוהל
אני טרם עזבתי אוהל לחשלום השטר
עלידי עושה השטר
החייבת החיובים

מס' 9
סך 177
שנה 1977
ב. יום 17 בחודש א"כ שנה תשל"ז
אני מתחייב לשלם נגד שטר זה
לפקודת ה' יוניס, יוניס, עשירי, עסקים, כל מ' סגא.
סך לירות ישראליות (במלים): עבאלת, טטחום, תקלידים, תפקידים, אולטראסום
התמורה קבלתי ב' מ' י' פ' א' ה' פ' ט' ח' ח'
מקום התשלום ז' צ' הקאפי
ואם מקום התשלום דוא בבנק - נא לציין כאן את שם הבנק ושם סניפו.

פרס
החובת עושה השטר

שם: _____
רזוב זמס: _____
שם: _____
רזוב זמס: _____

הערה: אם מקום התשלום הוא בבנק -
נא לציין כאן את מספר החשבון
של עושה השטר בסניף הבנק היחיד

שם הבנק: _____
שם הסניף: _____
ס' החשבון: _____

1. אשך וצ'אין -
2. כל א' ר' א' א'
3. מוכא צ'ונ'
4. כנ"ל
5. י' ח' ק' ר' ק' ו'
6. ב' א' א' פ' א'
7. ו' ה' א' ש' א' ר' ב' ו' א' ק' ו' א'
8. צ' א' א' ג' א' ס' ק' ו' א' ...

76/12381 * 044727

פנקס השטרות פתוח, והיד רושמת,

ושמעון פרס חותם...

ליונים הוא חותם על "נסיגה מפורזת".

לניצים הוא חותם על "גבולות בטחון".

לעשירי המערך הוא חותם וחותם...

פרס עם כל דבר.

אבל מבקר המדינה חותם על מימצאים אחרים. על דברים

חמורים ביותר מתחום אחריותו של השר פרס

מחדלים, הזנחות, כשלונות.

שמעון פרס - עם כל חבריו בממשלה, במערך -

מעלימים את הכשלונות בתירוצים, בהבטחות, בשטרות ללא כיסוי.

עכשיו - נגמר.

סיפור שלטון המערך - נגמר.

צריך להחליף אותם, את כולם.

ביום הבחירות גחליף את השלטון!

יש רק כוח אחד -

מהל

להחליף את השלטון

כח
הכח
יש רק כח אחד בישראל ובנכוחו

בוא איתנו לעולם האמת
המערכ מפלגת העבודה-מפ"ם



מי מרים
 את מי
 על נס?

מפלגת
 הנשים

גורעזו או
 גהינום?

יהדות התורה
 אגודת-ישראל

לעזאזל החיים
 העיקר הבריאות

המפלגה הליברלית ה-3אאית

אל תהיה
 כזה מין



ברית יוצאי תימן

אל תעשה להם

ספונגיה

עשה להם

ספיפחם

תנועת הרפורמה הערבית

אל תפשל -
 פשתן עליהם!



האיש הבודד לכנסת
 אשכנזי-101

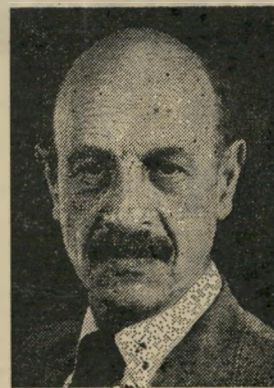


קובי ניב

אל תהיי
 מחלואה



כח
 הכבוד



יש אלוהים!

החונאה
 הדחוקרנית
 לשינוי

"... בדקה ה-35 היה
 זה פרץ שהחמיץ ממש
 הזדמנות פז ובעט מול
 השער החשוף לשחקים."
 חזית פועלים ושכונת



מי זה? - זה בן
 פורת! - זה לא יכול
 להיות! - כן זה לא
 צחוק - יוצא מזה כסף?
 - כסף הוא יתן? זה
 הוא יתן! - יש לו זה
 כזה גדול? - גדול זה
 לא מילה!

התנועה להתחדשות ציונית חברתית



בשביל ש על ידי ש
 כדי ש משום ש
 לפני ש אחרי ש
 מפני ש עם ש
 על מנת ש שלא בדע מצרות
 מתוך ש ש...ש...ש

TELEGAME 2001

משחק
הטלוויזיה
האלקטרוני



הבילוי המשפחתי

שכבש

את העולם.

מתאים לכל מקלט טלוויזיה

מוצר איכות נוסף מבית סילורה

סילורה

טלוידיה ואלקטרוניקה קיבוץ נבר-מסריה

שרות-אמינות-אחריות

הפצה: סוכנויות קופמן בע"מ, ת"א



כוחס נגיד

הקץ לג'וקים



חיסול חרקי הבית
עם אחריות לשנה

תל-אביב — 03-450264
03-457895
אשקלון — 051-23019
ירושלים — 02-226618
חיפה — 04-712342
באר-שבע — 057-30192
סבריה — 067-50488

בפיקוח אגרונום.
רשיון משרד הבריאות 15.

רובקס

המתנה היפה ביותר

זה עתה הגיע

PLAYGIRL

MARCH 1977 Issue

הפצה בלעדית
סטימצקי

לימונטה

טפט חדיש נגד כתמים

יש לאן ללכת!

- ספרים משומשים
- ספרים מיוחדים

ג ב י

רח' בן-יהודה 28
תל-אביב

אמריקה בישראל

פיצות בשיטה חדשה לכל המישפחה

* פיצות זוגיות - 25. ל"י

* פיצות ענקיות - 40. ל"י

מיבחר מאכלים איטלקיים,

יינות ומשקאות קלים

כשר

פיצה דומינו,

בן-יהודה 221, פינת ירמיהו, תל-אביב.

פתוח מ-17.00 עד אחרי חצות



אנחנו נחסל את הז'וקים!

כמה פעמים ניסית להפטר מהז'וקים ולא הצלחת? לאחר חיטוי שלנו, אנו מחסלים את הז'וקים והחרקים ואת מקבלת תעודת אחריות לשנה.

מודיעין 18 ר"ג, טל. 790114 • אילת, טל. 059-3012.
היתר משרד הבריאות: 21. רש' עסק 181/75

איתן עמיחי הדברת מזיקים



החוקים האבסורדיים נשארים בחוקים - מפני שהמחוקקים עצמם משוחררים מהם

מתחזק לחוק

יותר: סימן ההשתייכות העיקרי למעמד העליון בישראל הוא אותהחסינות הבלתי-תינראה, הפוסט אותו מקיום החוק. זהו משאת הנפש. זהו פמלי המעמד. זהו הפרס העיקרי המועד נק לאיש ש"הגיע" שמיפם בפני דם החברתי-כלכלי-מדיני ושהצני טרף אל בחרייהעם, אנשיהסגולה.

תה בעיותם שלהם. לכן היותר הם קראו עדיה כמאמר משעמם בעיתון.

אין זו תופעה המיוחדת לישראל, בעידן הנוכחי. בכל מקום ובכל תקופה, כאשר מסתב מישטר ישן, בו לטת תופעה זו של אצולה מנוגת. המאמינה בכל הכנות כי "המדינה - זה אנחנו".

והוא הצרה. בישראל קיימים חוקים אבסורדיים, מפני שמימעת כל המחוקקים במדינה משוחררים מהם. נוצרה במדינה שעוררייה מישר פטית, מפני שהאנשים המנהלים את המדינה חיים מחוץ למיסגרת החוק והמושפט.

אצולה כזאת שוב אינה רואה את עצמה כמי שהולכת בראש, מראה דוגמה אישית של התמסרות והקרבה עצמית בימי מלחמה ושלוש. היא נהנית מאוירת הר התפרקות וההפקרות. היא מאמינה כי המדינה שייכת לה, וכי "מגיע לה" לחיות ברמת-מחיה מופלגת, בנכות תכונותיה וזכויותיה הנשגבות.

אם רבין ואבא אבן אינם חריגים, הם שייכים לשיכבה חברתית-פוליטית. הם חיים עליפי הגורמים המקובלות ב-

מוכן מאדו שהיא קיימת מעד לחוק שהרי החוק הוא מכשיר הדרוש כדי לפקח על פשוטיהעם, הנבערים-מדעת וחסרי-העדנה. בדרך כלל מתפתחת ומתנוונת אצולה כזאת במרוצת שנים. ההישג המיוחד של מדינת-ישראל הוא בכך שהיא הצליחה לייצר אצולה טפילית, מושחתת ומנוונת תוך דור אחד בלבד. היא אולימפי של מהירות כי היסטוריה האנושית.



יב העסקים השחורים של אצולה זו נתגלה בפרשות הגדולות - אשר ידלן, מיכאל צור, טיבור רוזנבוים. אבל עד אפיו של מעמד מעני דים דווקא התופעות ה"קטנות".

שיכבה זו. הם לא עשו דבר ששכניהם וידידיהם בהרצליה-פיתוח וברמת-אביב אינם עושים אותו יום-יום. הם דומים לשני אנשים היושי בים באולם גדול וחשוך, והנתי פסים לפתע באדומה של זרקור. הזרקור מאיר אותם בלבד, אך אינו הודקו האורות באולם, היה מתגלגל סביבם קהל של אלפים.

משה דיין מסתובב בעולם בליווית שור מריאש, על-חשבון המדינה, בעודו גורף לכיסו הפרטי סכומי-עתק עבור הרצאות. הרצאות אלה עצמן הן, כמובן, מיסחר בשם ובמעמד שרכש על-חשבון המדינה. ייגאל ידין, שצבר מיליונים מפירסום מימצאים של חפירות שבוצעו על-חשבון הציבור, אינו כפוף לחוקי-המטבע של המדינה. החלים על אנשים פשוטים יותר, הוא מתאים אותם לצרכיו.

ממי מורכבת שיכבה זו? זוהי השיכבה שגרדה ושיגשגה ב"שיטה" המפורסמת של פינתם ספיר, אפשר גם לנסח זאת כצו"ר הפוכה: זוהי השיכבה אשר יצרה וקיימה את שיטת ספיר.

אבא אבן, גולדה מאיר ורבים אחרים לוקחים את המידע שהגיע אליהם בחוקף תפקידיהם הממלכתיים, מכנסים אותו בי ספרים ומוכרים אותו ברחבי העולם בי מיליוני לירות.

שייכים לשיכבה זו רוב השרים והמחוקקים; חברי הכנסת וראשי המיפלגות; צמרת הפקידות של הממשלה, הסוכנות, ההסתדרות והעיריות; מנהלי החברות והשירותים הציבוריים הגדולים; ראשי ציי בור האקדמאים והעיתונאים; וכמובן - ראשי המשק ה"פרטי", השחור, האפור והלבן.

אפשר להביא דוגמות כאזה למאות. המכנה המשותף שלהן - מתבטא בנורמות של המעמד - היחס לרובש הציבור, היחס לחוק, היחס לפריווילגיות של המעמד.

בקיבור: ראשי "המימסד". איש לא בדק מעולם ברצינות כמה נפשות וכללות בציבור זה. המיספר מגיע, בוודאי, להרבה אלפים. ואולי לכמה רבבות. החשבון תלוי, מן הסתם, באמות-המידה. יש העומדים במתנה זה בשתי רגליהם, יש שתקעו בו רגל אחת, ויש הנוגעים בו רק בקצה הבהון. הדבר המאחד ציבור זה הוא יחסם לחוק המדינה: זיהויו עיי לאי. יתכן שניתן לומר בצורה נוקבת עוד

מבחינה זו אין כל הבדל בין המיפי לגות הפוליטיות השונות. אותם האצילים התובעים "שינוי" מתכוונים לשינוי שיבי טיה את זכויות-היתר של המעמד ביתר יעילות, על-ידי הפעלת רועות-השילטון של השכנת "חוק וסדר" ב"ד חוקה". אבסורד הוא לתבוע מבני המעמד הזה לבטל חוקים אבסורדיים, והופכים את כל האזרחים למושעים בכוח או כפועל. שהרי חוקים אלה אינם חלים על האצולה. אבסורד הוא לצפות מהם לחסל את עשרות המיליארדים של ההון השחור, הי מתגלגלים במדינה ובחשבונות-בנק סמויים בחו"ל - כי רוב ההון השחור הזה שייך לאצולה זו.

אבסורד הוא להאמין להם, כי שהם מטיפים לשינוי. לא היתה עוד אצולה בהיסטוריה ששינתה מרצונה את השיטה המעניקה להם זכויות-יתר. הצד הפלילי של הפרשות השונות הוא מישינוי. פה ושם נאלץ משהו להתפטר. פה ושם נשלח משהו לכלא. כשעיר לעזאזל, כדי להציל את חבריו. כל עוד קיימת בארץ שיכבה החיה מחוץ לחוק, לא ישתנה דבר.

העם היהודי ושגם אין לו בחו"ל קרוב או ידיד במצב כלכלי שמיר? הוא קונה דולארים שחורים. הוא מבריה את הכסף. הוא מפר את החוק בצורה זו או אחרת. אין לו כל ברירה.

במדינות הקומוניסטיות נמוצה, בימי המחסור, הבדיחה הבאה: בתחנת-גבול פורץ מוכס לקרור-רכבת, מתייצב לפני נוסע ותובע בקול מאיים: "יש לך חמאה?" הנוסע הנפחד מגמגם בבהלה: "לא! לא-לא!" המוכס מתכופף לעברו, קורץ בעינו

אם רבין החזיקה חשבונות בבנק אמריקאי כדי שתוכל לקפוץ מדי פעם לחו"ל, לקנות לעצמה שימלה בבטיק אופנתי, לרכוש מתנות לידידה ולילדיה. אבא אבן מחזיק חשבונות בבנקים אמריקאיים, כדי לנהל בעזרתם את עסקיו. לדבריו, הוא מממן בכספי החשבונות האלה את מוזיקותיו, חוקריו ועוזריו, כדי לקיים מעין בית-חרושת לכתיבה היסטורית אופנתית.

מותר להניח כי אבא אבן מימן בכספים אלה גם את שהיותיו במלון ולדורף-אסטוריה, מסעותיו ברחבי העולם, ארוחות במיסעדות מתאימות, שמלות לאשתו ודמי-קיום לבנו.

איני רוצה לעסוק כאן בצדדים הפליליים או המוסריים של מעשים כאלה. הייתי רוצה להפנות את תשומת-הלב לצד אחר לגמרי של העניין. הצד הפוליטי-חברתי.

זרח ישראלי, היוצא לחו"ל, מקבל הקצבה של 450 דולארים. הסכום אינו משתנה בהתאם לאורך שהותו בחו"ל. מה הם 450 דולארים בימינו? ישראלי היוצא לפאריס או לניו-יורק, למטרות עיסקיות מדי ציא כיום כמאה דודר ליום.

סכום זה כולל חדר בבית-מלון שאינו הכי מפואר, אך גם לא הכי ירוד. באבי-סניתי-נוער אפשר להסתדר בסכום קטן יותר.

אם מומין האיש ידיד אחד או שניים לארוחת-ערב במיסעדה, על חשבון, ונע במשך היום במוניות, אין לו כל בעיה להגיע לאותו סכום של 100 דולר. על אחת כמה וכמה אם הוא קונה גם עניבה לעצמו ותיקיעור לאשתו.

אם אותו ישראלי יוצא לחו"ל בליווית אשתו ושני ילדיו, ומסתפק ברמת-מחיה נמוכה שם, הוא יוציא יותר ממאה דולאר ליום גם בארץ-תירות וזוהיהחיסית, כמן ית.

כי בשנים האחרונות גאתה ה"אינפלציה בכל העולם. המחירים בכירות אירופה ואמריקה השתנו לדא חכר.

במסע קבוצתי מאורגן אפשר עדיין לבנות כמה ימים בחו"ל במחירים נמוכים יחסית אך לאדם היוצא לחו"ל כדי לסדר ענייניו שלשהם, אין אפשרות כזאת. כך נוצר מצב מוזר: רבבות ישראלים יוצאים מדי שנה ל"חו"ל, כשיש בכיסם הקצבה המסיפיקה לרבעה ימים וחצי. הם חוזרים אחר שבועיים, חודש, חודש וחצי ומוזודותיהם מלאות מתנות ורכישות.

מכל פלאי ישראל, זהו הפלא הישראלי הגדול ביותר.

אין מסתדר ישראלי כזה בחו"ל? אם הוא שליח-ציבור - פרוטקציונר מיפלגתי ששובץ בתפקיד כלשהו בממשלה, בסוכנות, בהסתדרות, במיפלגה - אין בעיות. עם ישראל משלם. אכן, ניתן לומר כי אחד מתפי קידיו העיקריים של עמישראל כי תקופה זו הוא דממן את נסיעתו שיהם לחו"ל של דקה נודדת זו של ספילום ציבוריים.

אם יש לאיש קרובים או ידידים בחו"ל, המוכנים לארח אותו ולתת לו דמי-כיס, נפתרה הבעיה. כל אדם באירופה ובאמר ריקה, שבא אליו קרוב או ידיד מירשאל, יודע כי לפניו קבצן מארץ הקבצנים, שיש לשלם עבור ארוחותיו ולנסות את ערוותו. אך מה ערשה ישראלי שאינו מקבל הקצבה מיוחדת, שאינו חי על חשבון

ולוחש באונו: "אתה רוצה לקנות חמאה?" מדינת-ישראל דומה כולה למוכס זה. וזאת אינה ברירה.

המדינה מאיימת על האזרח במקל-החובלים של החוק. היא אוסרת אותו בנמלה-העופה, אם הוא מנסה להבריה כמה דולארים. היא עורכת חיפוש בכליו ושולחת לכלא את המיסכן הנתפס בקלקלתו.

אבל היא גם קורצת לו בעיניה ומוכרת לו דולארים שחורים, מקופת המדינה, ברחוב ליליינבלום. היא מכריחה אותו להפר את החוק. היא מעודדת אותו להבריה דולארים. היא אומרת לו: סיכויך להתפס קלושים, כדאי לך לנסות.

זוהי המציאות. הממשלה יודעת אותה. כל אזרח יודע אותה. והכל סובלים אותה.

יתכן שהתשובה לשאלה מתי ירדה זו ממונה בחשבונות-הבני קים של מישפחות רבין, אבן ושות'.

אין היתה לאה רבין צריכה להסי תפק בביקוריה בחו"ל ב-450 דולארים, היא היתה מתלוננת על כך באוזני בעלה, ראשיה-הממשלה. יתכן שהיה משתדל לשנות את החוק. אילו היה אבא אבן צריך לוותר על שהותו במלון ולדורף-אסטוריה, להסתפק בסנסיון ירוד בחור נידח בברוקלין - הוא היה מעורר את הבעיה בממשלה שהיה חבר בה, או בקרב צמרת מיפלגתי העובדה. אולם לאה רבין ואבא אבן לא היו מודעים לבעיה. היא לא הי

מה אתה יודע על שטיפת-מוח * איך הם עובדים עליך ?

* כמה זה עולה להם ? * מדריך לתעמולת הבחירות

במיליכוד התעמולה

הענומה. לא הם ילמדו אותך לקרוא בין השיטין, לפצח תדמיות סינתטיות. הם לא יעזו אפילו להתייחס למודעות המתפרסמות על דפיהם שלהם והמאזנות יפה את התקציב בימים אלה של עליית מחירי-החשמל.

ככל שהבחירות קרבות מושקע יותר כסף ויותר ידע מיקצועי באמצעי-התעמולה למיניהם. נדמה לך שפלאוס יש להם על מה לדבר איתך. נדמה לך שפלאוס — אפילו יש להם מה לומר. אתה מאמין, אתה נסחף, אם לא בשטף ה"תכנים" — אזי בעצם התדמית של תחרות, "ספורטיבית" שבין הניסוחים, ההצהרות, ההבטחות. מה עומד מאחורי כל זה? מה הם בעצם מנסים לומר לך?

בכל העתונים, ובכמה עמודים של אותו העתון. מסתתר פירסומאי מוכשר וחשוב והוצאות בלתי-מוגבל. אך למה לא בעצם. המודעות של פש מכניסות משב-רוח רענן בין תמונות סוחרי השטיחים לבין בגין ונכדיו (עמודים שלמים במוספי השבת). הן אסתטיות מאד, לא עמוסות בטקסט (ובמלל) ואינן מבטיחות יותר מכפי שבעליהן מסוגל כנראה לקיים.

בימים האחרונים הוא מתרכז בשני סגנונות: א. סיגנון המודעה ה"קטנה" המקרית לכאורה, המפורזת במקומות "בלתי צפויים" כמו... עמוד ה"כסף וכלכלה" במעריב, שם פונה פש לקהל העשוי להיות מעוניין ב"רעיונות הכלכליים שלי ובקשרי ברחבי העולם", בייחוד בימים אלה של גיאות היסטורית בבורסה של תל-אביב. איתה מודעה קטנה עצמה, בסמוך לעמודי הספורט, פונה לאוהדי הסרט באשר הם, בתקווה שיתבלבלו לרגע מתמונתו של ה"איש הבודד" הצועד לכנסת ויעשו עליו טוטו.

ב. סיגנון המודעה הגדולה, המשתרעת על פני עמוד שלם במוספי התג וערי-שבת. תמונה אחת בודדת — המהווה אילוסטרציה "סימבולית" לרעיון המובע בקצרה בטקסט: צב גדול מחיך ("הגיע הזמן לעבור לקצב אחר!"). או שושנה ריחנית ("אינני מבטיח גן של שושנים"). מתחת לתמונה — שורות מעטות בהן מסביר פלאטו מה הוא יודע לעשות, תמונה קטנה ולא יומרנית שלו, יבפינה, למטה — "הצבע פש". וזה הכל. פש בונה במודע על חיבת ההמונים הנתונה לו מאז צירוף המקרים המופלא בקשר להסגרתו ועל האהדה הטבעית של טובי-לב שבינינו לדון-קישוטים ולשערים לעזאזל (מותר לבחור). בכספו הוא יכול להרשות לעצמו לטפח כל מיתוס שיעלה על דעתו. בידינו הבחירה אם לקנות ואם לאו. אלא שאם הוא מתכוון להצליח בכנסת כשם שהוא מצליח בפירסום — אולי כדאי שינסה.

הטון ההיסטרי של כהנא

מומחה אחר ליחסי ציבור הוא בלי ספק הרב כהנא. גם לצידו עומדים כנראה משאבים כספיים רציניים למימון מודעותיו (מהיכן?). הוא אף יודע כיצד להשיג כותרות בעתונים — ללא תשלום. סריף כהנא מלווה באנשיו החמושים חדר לשכם ולכותרות העתונים בכשרון לא מבוטל. הוא נופף במוזון לעיני אנשי שכם הנדהמים, והוסיף לנוסף בה עוד כמה ימים מתוך מודעותיו בעתונים.

מצוה לציית להוראה חוקית.
מצוה וחובה להפר הוראות בלתי חוקיות!

את הרב כהנא למשרדו. הוא דבר על בקורו של הרב כהנא "ושאל": "איך אתה נדחק לביתו של אדם (ר"ל הערבים)?"

שתי מודעות גדולות (הארץ, יום ו' 22.4.77) זו מעל זו, פונות כל אחת בנפרד, לתחום אחר של יצירים שפלים. ב"תשובה לאלוף בצה"ל", פונה כהנא אל אותו אלוף ש"העז" להטיף לו מוסר למחרת, ב"יקורו" בשכם. שלוש נקודות בכתב השיטנה הזה מעניינות במיוחד: 1. אלוף בצה"ל, אף שסרת, הוא דמות שראוי להזכירה, ואפילו פעמיים, באותה מודעה — אלופים הם סחורה עוברת לסוחר. "עבירה" של אלוף כזה על חוקי ה"תורה" ועל חוקי-כהנא היא עבירה חמורה במיוחד, משום שהאלוף מצוי גבוה מן "הצמרת הפוליטית" (ציטוט), הוא משקף את "תסביך האשמה העמוק (...)" שחדר לאסונו גם לצמרת צבא ישראל (שימו לב — לא צבא-הגנה-לישראל!).

2. ערבים הם לא בני-אדם ואין להם זכות שיהיה להם בית (איך אתה נדחק לביתו של אדם (ר"ל הערבים)).

את שושנה אביגל

בתדמית אריק שרון. ואפילו בגין, ה"אדם החושב" שלא ישחנה לעולם... בגין של המערך. כל מה שצריך הוא רק לבחור.

תקן של אשה ומרוקאי

המערך חושף כימים אלה את העקרונות הסמויים של הרכבת רשימות המועמדים לכנסת. שמונה הנשים של המערך מחייכות אלינו מתוך טור של תמונות במודעה הבאה להתחרות עם כמות הנשים המועמדות במפלגות האחרות. 14 הנציגים של המערך בני עדות-המזרח מחייכים אף



בן-שמחון — אטיאם תקן של אשה ומרוקאי

הם, כשביניהם אפשר למצוא כמה חיוכים נשיים מוכרים מן המודעה הקודמת. העיקרון — בשני המיקרים — הוא הבלטת האפלייה המינית והעדוית — והנצחתם. הנשים, רובן ככולן, עסקניות של איגודי נשים, כמסורת הטובה של המערך: אם כבר לבחור באשה — הרי זה (א) למרות שהיא אשה (גולדה) או (ב) מפני שהיא אשה. בשום אופן לא מפני שהיא, אולי, פשוט אדם מוכשר שמתאים לייצג אותנו בבית הנבחרים. לפי מיטב השוביניזם הגברי, עושים לכן, "טובה" שמכניסים אותם לרשימה בעזרת "הוועדה המסדרת", וזכרית, פה מחליטים הגברים מה לעשות בנשים.

הסגנון הדומה במודעה של בני עדות-המזרח מוכיר תיזה ידועה של קייט מילט, לוחמת ידועה לשיוויון הזכויות של הנשים (בספרה פוליטיקה מינית), כי קיפוח הנשים וכל קיפוח מעמדי אחר הם היינו הך, שניהם בעייה פוליטית, שניהם עניין של חלוקת סמכות וכוח בלתי-שיוויוניים בחברה בלתי-שיוויונית.

זהו השיוויון שמציע המערך לנשים. זהו השיוויון שהוא מציע לעדות-המזרח.

חנינה אטיאם מודה בפירוש בראיון במוסף מעריב של שבת, כי היא נבחרה: "על תקן של אשה ועל תקן של מרוקאית".

אלה שיש להם "סיגנון"

בין עשרות המודעות, הדומות זו לזו כשתי טיפות מים גם כאשר הן משתייכות למפלגות יריבות (ראה המכתבים לאורח היקר — בתחיתת פרס ובחתימת דיין), בולטות בייחודן המודעות של הרב כהנא ושל פלאטו שרון (להבדיל) בשל ייחודן. זהו ייחוד של טון ושל סיגנון, ובמקרה של שרון גם ייחוד של צורה. פש — תחילה, אולי משום שבהחלט מגיע לו צל"ש על אסעם הטוב בעריכה הגראפית של מודעותיו. אין ספק כי מאחורי המודעות של פש (המפורזת ברוחב-לב

מודעות התעמולה למיניהן משתלטות על כל חלקה טובה בעתונים היומיים. ככל שקרב המועד — גן גדל שטח נייר העתון המתמלא בהן. בהתאם לחוק הביקוש וההיצע, מצאו עתוני הערב לנכון להעלות את מחירי הפרסום דווקא בימים אלה.

להלן מספר דוגמאות מתוך המחירון החדש של מעריב (בתוקף החל מ-28.4.77):
● 1 אינץ' (על 1 טור) ב-16 עמודים ראשון: 180 ל"י ביום חול; 224 ל"י בערב-שבת.
● עמוד שלם: 14,850 ל"י ביום חול; 17,900 ל"י בערב-שבת.

● עמוד מועדף ב"ימים ולילות" (בחצי הראשון של החוברת) — 12,000 — 14,500 ל"י.
● שער אחורי של "ימים ולילות" — 16,500 ל"י. וכתע — צא והשב בעצמך כמה עולה להם שיטפת-המוח שלנו.

הצנוע בעל אלף הכנים

מנחם בגין הוא מנהיג "חכם, צנוע, אמין, ללא רבב" (בחליפה ועניבה), "לוחם ומנהיג" (בבטלדרס צבאי כשר אצבעו מושטת לעבר שטחים בלתי-יודעים), "איש משפחה" (בחולצה לבנה פתוחה, חיוך מאוון לאוזן, שלושה נכדים מפוספסים על הברכיים ועוד שלושה מסביב). כל הצניעות והרבגוניות הזאת מתפרשות באומץ על פני עמודים שלמים בעתוני הערב ועל השער האחורי של מוספי השבת. מרוב צניעות, כמובן.

נדמה גם, כי לאנשי הליכוד חוש תיאטרלי מפותח — הם מאמינים שהתלבשות עושה את התפקיד וכי מנהיג צריך להיות שחקן מוכשר, בעל רפרטואר עשיר, שידע לפנות אל סוגים שונים של קהל בסגנון, תכנים ובקשתוד". יש לנו כל מיני בגין, בגין של המשפחה המסודרת והשלוה, בגין שמתכוון כבר לפגישות עם קארטר, בגין

Advertisement for 'בגין' (Bgin) featuring a large photo of a man in a suit and glasses, with smaller photos of other people. Text includes: 'האיש המתאים ביותר להיות ראש ממשלה', 'איש מפתחה', and 'הליכוד'.

בגין הלוחם ואיש-המישפחה התילבשת שנושה את התפקיד



**רק אנחנו נלחמים על חופש הדת
המצפון ונגד הכפייה הדתית.**

**רק אנחנו איננו מפקדים את זמירתך
למען השלטון.**

**נתנו יד להקמת ממשלה ללא המפריל
ופרשנו ממנה כאשר החליט המערך
לחזור ולחדש את הסטטוס קוו.**

**המערך הליכוד משתוקקים לשותפות עם המפריל
ורש מתפשת קואליציה אתם בכל מחיר.**

הצבע רצ
התמנה לזכויות האזרח



המודעה החד-פעמית של רצ
היפה והחיה

אלון הוא מעמיד כבר עכשיו את עצמו לצד מנחם בגין כ-צוות המוביל.

האסוציאציה הצבאית של הניסוח ("צוות מוביל" — "הטובים הולכים ראשונים" וכו') אמורה כנראה להשתדך עם התמונה הצבאית של בגין בבטלדרס צבאי ש-רצה" השבוע בעתונים.

בינתיים תופס שרון "טרמפ" על הקולות של מפלגת בגין עמה הוא מבקש להובילנו אל הקרב האחרון.

המפלגה הערבית המאוחדת

הם עוד לא שכחו את הגביע המפורסם של מכבי ואף שאפרו קצת את המועד — מבקשים אף להם לרכב על גל הכדורסל הפעם — על פי עקרון ההשוואה. נצחון מכבי היה "תוצאה של עבודה רצינית, מסירות ללא גבול ורצון עז לנצח". הן קולך למי שהולך בדרכי המכבים.

המודעה צנועה, בגודל בינוני, דו-לשונית (בעברית ובערבית), כאשר האותיות הערביות מוסיפות מימד קישוטי נאה ומשתלבות היטב בסילסול המיזרחי המשמש מיסגרת למודעה (וגם מייקר אותה — המיסגרת דורשת גלופה מיוחדת).

هذا الفوز أيضا كان ثمرة تجرية مستمرة ودأب متواصل
لاتكن في جانب الغامرين والغمورين والمنظرين ..
امنع تلك وصوتك للمجربين !

נצחון זה
היה תוצאה של עבודה רצינית,
מסירות ללא גבול ורצון עז לנצח
אל תתפתה לתוצאים ולקצוניים
הן את קולך למעביד נסיון

القائمة العربية الموحدة
המפלגה הערבית המאוחדת

הערכים רוכבים על גל הכדורסל
ברודי כפרידאל אטרש

3. "שטחים מוחזקים" הוא ביטוי של פסיכורפטיים מוכים בתסביך אשמה. החוקים והיפס (ששמורה להם הבלעדיות על התואר "בניאדם") — משתמשים במונח "שטחים משוחזרים".

המודעה האחרת באותו עמוד מנוסחת בטון הטיס-טרייבואי האהוד על כהנא, מי שמבטיח להביא לנו את המשיח.

וזהי הזמנה מפורשת להסתה, למהומות, ולהפרת חוק המדינה. כל פקודה שאינה תואמת את הדוקי טרינה של כהנא (או את פרשנותו לחוקי התורה) בטלה ומבוטלת. "אסור מן התורה לסגת אף שעל אחד מאדמות ארץ-ישראל (...). מצוה וחובה להפר הוראות בלתי חוקיות!" — אפילו הן פקודות צבאיות.

כמודעה אחרת בשבוע החולף מזכיר לנו כהנא, כי גם צפרדעים אסור לאכול מן התורה והוא מסמך מצווה קולינרית זאת למצוות שלוב "הלאומיות הטהורה עם תורתנו הקדושה".

סיגנונו של כהנא הוא עירוב מוזר של לשון חכמים, ציטוטים מן התורה, סלנג של פירסומאים אמריקניים ועגת יושבי-קרנות ("מי לא לה' אלינו! הגיעה העת להגיד לג'ימי — סמ! לממשלת ישראל — לא! אל תתנו לה! אנחנו בוודאי לא ניתן לה!"). הוא גודש בסימני קריאה יחידים, כפולים ואף משולשים, והוא זועק בהיסטריה דרמטית ("שמו שמיים!") הפונה אל המדור הלא-רציונאלי שבאדם — הלב, לפי כהנא ("בלבך אתה יודע שהוא צודק. לא תסלח לעצמך אם הוא לא יכנס בגלל קולך שחסר").

אלא שהראש, יש לקוות, לא יניח למדור האפל הזה שבלב (אם אמנם ישנו כזה) לטפח שום רגשות אשמה בנדון.

מכתבים אישיים

שק הדואר הפרטי של ה-אורח הקטן" הולך ומתמלא. בהרש של יומיים קיבלנו שני מכתבים אישיים — האחד מיגאל דיין והאחר משמעון פרס. שניהם בפורמאט דומה — מסגרת צרה וארוכה, לאורך עמוד שלם של עתון הערב, אותיות קטנות, חתימה בכתיב (גלוסה).

ההבדלים קטנים וכמעט שאינם ניכרים. אפשר היה בקלות להשיט את חתימות הכותבים, או להחליף ביניהם. שני המכתבים פותחים בפנייה אישית. כאזרחים — אנחנו יקרים לשני האישים במידה שווה, "ידידים יקרים" אנחנו בינתיים רק לפרס.

ידין מאזן את "חסור הידידות" על ידי הוספת נימה אישית — המכתב שלו מודפס במכונת כתיבה (כך שכל המכתב הענקי הזה הוא למעשה גלופה). פרס כבר לא מרשה לעצמו להשתטות, במעמדו הנוכחי כ-ראש ממשלה בפועל" — הוא פונה אלינו באותיות דפוס, אמנם קטנות ונעימות, ומוסיף לנו את תמונתו כשהוא יושב וכותב לנו את המכתב (בעט!). בראש העמוד, עם חיוך אינטימי של טוב-לב, המזכיר את תרמית "האיש הרגיש" שבנה לו שייקה בן-פרת יומיים קודם בראיון של מוסף החג. התוכן — בשיני המקרים, איננו אינטימי כמו הצורה. שני המכתבים עוסקים בהכללות לגבי ההיסטוריה, ידין מוסיף את הטון האישי שלו במיאור הגיגיו "בדרך העולה לירושלים, בדיוק בקטע הכביש בשער הגיא" — וכבר אנו שומעים באב-אל-וואד ברקע. אחר-כך הוא מספר לנו על ההיסטוריה ("היתה או רוח אחרת... מאז קמה המדינה עשינו הרבה צעדים קדימה..."). זה מקצועו, בסופו של דבר.

פרס, יומיים לאחר מכן, נכנס אף הוא לעובי הקורה של ההיסטוריה, אך מתפרק בעיקר על בעיות הרוח-גורל כמו אחדות המפלגה וקריאה ישירה להחמך בה בבחירות הקרובות. פתיחה "היסטורית" אמנם — אך סיום לעניין, בלי חוכמות, שהרי כבר ידוע לנו, עוד מסיפור התפטרותו של רבין, שהבעיות העיקריות במדינה אינן בעיות בטחון, חוץ ממכללה או מוסר, אלא בעיות ההתלכדות בתנועת העבודה פנימה ומספר הקולות שיהיה בכוחה להשיג. אך עונים על מכתבים כאלה?

מסתבר שעונים, גם מפלגות יריבות (בפורמאט דומה ובהתיימרות לייצג את "אזרחי ישראל"! וגם סתם אורח פרטי מהרצליה ששילם הרבה כסף כדי לא לצפות לשווא בתור "המכתבים למערכת").

"ההתכתבות" הזאת אמנם מעוררת רושם של קשר אישי ואינטימי עם הבחור, תופעה חדשה בנוף הבחירות בישראל, אך למעשה זוהי ההתחממות מרגיזה למדי:

1. הפנייה בפירוש אינה אישית בעצם הצינור ההמוני שנבחר להפצתה;
2. הפנייה היא חדיסטרית ולא חלק מדרשיש;
3. דושיח אולי כן, אבל שוב בין מפלגות ועסקנים ולא ביניהם לאזרחים.

ההגיון המוזר של ד"ש

לכל המודעות של ד"ש יש אותו מיבנה: לכאורה נטענת כאן טענה הגיונית, הבנויה מרישא ומסיפא, כאשר הרישא מכיל בעייה (או בעיות) והסיפא מכיל מסקנה, פתרון.

הפתרון הוא תמיד — "ידין לראשות הממשלה", או "הצבע יש".

אלא שלמעשה אין שום קשר של נביעה הגיונית בין שני חלקי הטענה. תהום לגיית רובצת בין: (א) "ראש ממשלה צריך להביא שלום ובטחון" (וב) "ראש ממשלה צריך לנהל מו"מ עם מנהיגי ערב" (ג) "ראש ממשלה צריך לדבר אמת" (ד) "התפקיד החשוב ביותר בממשלה — מחייב" — לבין המסקנה: "יגאל דיין צריך להיות ראש הממשלה".

מדוע דווקא הוא? האם זאת המקטרת? השפס?

בחורך קר
בקיץ חם

יגאל דיין
צריך להיות
ראש הממשלה.

הדעות
החשובות
לנצח

הדוגיקה של ד"ש
קשר אישי ואינטימי

הקרחת? החיוך המסוייג-קצת או צווארון הגולף שמתחת למקטרת המשובץ?

לא ברור. בסוג אחר של מודעות ד"ש אפשר למצוא בראשית הטיועון רשימה של "רעות חולות" אוסיניות במדינה (באחת המודעות מבקשים המפרסמים להשיג יתר אובייקט טיביות על ידי שאינם מנסחים את הדברים בעצמם אלא משתמשים בגלופות של כותרות העתונים). בצירוף מסקנה חלקית ש"מוכרח לבוא שינוי", מזה נובע (מסקנה סופית), לא ברור כיצד, שדווקא ד"ש הוא שיביא לנו את השינוי המיוחל הזה, גם כן לא ברור כיצד.

היכהייה הניצחית מול הרע השמו

ה-18 באפריל לא היה יום מוצלח במטה ההסברה של רצ. מודעה של רצ המציגה את בורג בסגנון הידוע והזכור לשימצה של הקריקטורות האנטישמיות בדר שטירמר — עוררה אפילו את חמתם של אותם בעלי המצפון שרצ מבקשת לצרף לשורותיה. בתחומית המודעה קורצת אלינו הגברת אלזוני עצמה, רצינית ויפה, בתמונה שצולמה כנראה לפני שנים רבות ועברה גם ריטוש בידיו של גריסקאי לא מוכשר. למחרת אמנם פירסמה הגברת אלזוני התנצלות אישית לשר בורג וגנזה את המודעה, אך לא היה בכך כדי להסביר את התקרית המכוערת.

לא הבנתי גם כיצד מתקשר לזה מידע אחר שנמסר באותו יום עצמו מעל דפי העתונות: הידיעה בדבר סתימת הגולל על תעמולת רצ — מחוסר תקציב. האם חסרון-כיס הוא בהכרח ערובה לחוסר-טעם-טוב?

אריק שרון חוכם טרמפ

אריק עוד לא החלים מן ה"פיספוס" של הרגע האחרון בעניין הליכוד. הוא אמנם בחוץ — אך חש עצמו בפנים. לעומת הצוות "המוביל אחורה" של שמעון פרס ויגאל

נחמד לראות שהם חשים שיתוף בנושא המכבים, אך מעניין כיצד הצליח הגרפיקאי שלהם להפוך את טל ברודי דומה לכיכך לפריד אל אטראש...

חזון אחרית הימים של המפד"ל

הדור הצעיר של המפד"ל מפעיל הרבה יוזמה ודימיון. הסיסמה היא כנראה: כל מה שמתלווה אליו התואר "צעיר" - חייב להיות ליבראלי יותר, מתקדם יותר, מוכשר יותר - השאלות מן התדמיות של "הדור הצעיר" במפלגות אחרות בארץ ובעולם.

אלא שבמפד"ל, מסתבר, קורה ההיפך. הטון השתנה אמנם, אך התוכן לא זו בלבד שלא השתנה, הוא נעשה חריף יותר, קיצוני יותר.

ביום ו' הוקדש עמוד שלם בגיליון השבת של חרוב (ראה מחירון) לתשקיף מדעייבידיוני של המפד"ל על ישראל של העתיד.

במתכונת של עתון עתידני, מדגימים לנו הצעירים את העתיד האיום והנורא המצפה לנו ח"ו אם ייעלם המפד"ל מן הנוף הקואליציוני.

הצרה היא, שה"אוימים" נשמעים ברובם כהתגשמות חזון אחרית הימים של כל ליבראלי-חילוני-ישראלי-בינוני. אפשר בנקל להפוך את מטרת הברית ולראות בהם תעמולה מוצלחת בעד הוצאת המפד"ל מן הממשלה ולקראת הקמתה של מדינה דמוקרטית ליבראלית, המבטיחה חופש דת ומצפון לאורחיה.

חלק מן הכותרות מדברות בשם עצמן:

"תהיה תחבורה ציבורית מלאה בשבתות".
"יגדל מספר נישואי התערובת ויונהגו נישואים אזרחיים."

"נמל אשדוד יתחיל לפעול שבעה ימים בשבוע."
"חיילי צה"ל יזכו סופסוף לבחור במזון הנראה להם (שני מטבחים במחנות צה"ל)."

"יבולת הרישום לפי דת ולאום בפנקסי מירשם האזרחיים."
"העתון" מסתיים בשאלה (באותיות ענק): "האם במדינה כזאת ברצונך להיות?"

לא נותר לי אלא לענות: כן, הלוואי, אי"ה.

זושות ל"ע (מערב 19.4.77)

טכסט מצומצם בתוך עיגול שחור ועבה מוקף במסגרת מרובעת דקה. המודעה מדגימה את הכוח הסוגי-טיבי ואת הערך הסמלי שבצורה הגראפית: אינך קורא את האותיות הקטנות אלא את הגדולות בלבד. זה נראה סולידי, מאוון, לא יוצר אנטגוניזם. מודעה מאוזנת של אנשים מאוונים, הטוענים למצע מאוון ואמין, זמוכנים כנראה להתאון עם כל אחד (כמעט). כאן מדברת הצורה, לא המילים.

ג' (מערב 22.4.77)

מודעה משעממת וחסרת דימיון שואלת אותנו "איך נישאר יהודים" ומדגימה את הסכנות האורבות לנו לגבי תחום רגיש ש"עובד" על כולם: ילדינו הרכיבים. אם מתאמצים בכל-זאת לקרוא גם את האותיות הקטנות יותר, אפשר להתפעל מחוסר ההגיון וחוסר כל חוש מציאות בקרב תועמלני אגודת ישראל. הם פותחים ברשימת הרעות החולות של המדינה (המוסכמות על כולם): חברה מתפוררת, כלכלה מתמוטטת, שחיתות, בעיות בטחון וכו' - ועוברים מכאן לניסוח עקרון ההירארכיה בבעיות המדינה: "והגרוע מכל - מי יודע אם בדור הבא נהיה יהודים?!"

ולו גם לפי הגיונם שלהם - השאלה המשתמעת מתוך רשימת האסונות שבראש המודעה היא קצת אחרת: "מי יודע אם בדור הבא נהיה קיימים?"

לפי האופן שבו הם מציגים את המצב, ולפי הסדרון של כל הצעות מעשיות לשיפור המצב, התשובה על שאלה אחרונה זאת נשמעת מפתידה.

בחיכוש אחר המצע האבוד

לא, הפעם לא בעניין ד"ש. במודעת ענק של הליכוד (בהארץ, 22.4) גרושה בטקסט, במיספרים ובטעיפים, מעט אותיות גדולות והרבה אותיות קטנות, מנסה הליכוד להזכיר לבוחר כי להם דווקא כן יש מצע. אפילו ארוך. הערה קטנה בשוליים (באותיות גדולות!): מסבירה, כי כל הטקסט הצפוף שלמעלה (באותיות קטנות...) הוא

רק חלק מתוך המצע הנה. רק ארבעה ראשי פרקים. אלא שמי בכלל טורח לקרוא אותיות קטנות. אנחנו הרי מאמינים להם (למעשה יכלו גם להעתיק את ספר הטלפונים).

אשרי המאמין. כי מי שיטרח בכל זאת לקרוא, ימשיך ויהפיש את המצע בתיך עיסת ההכללות הנדושות והמוכרות.

לשמוח ביום הזיכרון (ידיעות)

מקוצר זמן (עוד פחות מחודש!) נשכחת אפילו הרגיי שות המיוחדת של הליכוד לחללי מלחמות ישראל. בבוך יום הזכרון מפרסמת מחל מודעה גדולה המזמינה אותנו, לא פחות ולא יותר, "לשמוח בעיניים פקוחות" - כי הליכוד הוא כח והשלטון הוא עניין לכו.

סיגנון העולם הזה (2068)

מור, אבל מודעות של מפלגות שונות המתפרסמות בהעולם הזה, משקפות קצת יותר שאר רוח, מקוריות ודימיון-פירטומאי מן היבול הממוצע. נראה שנעשה מאמץ מיוחד להגיע אל "קהל מיוחד", אלא שבין השיטין של מאמץ זה ניתן לראות כיצד משתקפת תדמית של קוראי העולם הזה - בעיני הליכוד, המערך ואחרים.

הליכוד מפרסם מודעה מעניינת המכילה צילום של "מסיבה שנגמרה" - כפי שנושא זה מצטיין בעיני הקוראים: בקבוק וויסקי הפוך, הרבה בדלי סיגריות, לצד התמונה טכסט קצר, קיצבי, נשמע כמו ניסיון להשתלב בסגנונו של העתון, אלא שהדמגוגיה הבוטה והחיקוי המאולץ מעוררים חיוך.

המערך מגדיל לעשות ב"אנדרוגינוס 77" שלו. עמוד שלם מכוסה ציור בסיגנון ארט-נובו המראה שני אנדרוגינוס ערומים ושטניים (שלא העיזו כנראה לפרסמם (בשום עתון אחר) מלווה בטכסט בסיגנון "אנחנו החבריה" שנועד להסביר כי התכונות הפסיכולוגיות המשונות המוד-גמות בציור מיוחסות למפלגה יריבה.

עוד אחת מאותן מודעות שניתן לשלוף אותן לכל כיוון, כולל לכיוון המפרסם עצמו, על ידי שינויים קלים בטכסט, והחלפת סמל המפלגה החותמת (והמשלמת).

אנשי של"י בואו נתווכח (מס' 2)

"קול נטו לשלום?"

נכון שמי שמצביע למערך מצביע גם בעד הנצים ובכלל מיהם היונים שלהם? יגאל אלון?
נכון שמי שמצביע בעד מפ"ם אינו מבטיח דווקא את כניסתם של אנשי מפ"ם לכנסת.
נכון שלובה אליאב הוא יונה.
אבל!!!

אתם סרבתי לחתום על הסכם עודפים איתנו ולכן יש סכנה שאלפי קולות של מצביעים עבורכם יוסיפו מנדאט לליכוד או למערך (חוק באדר-עופר) וכך: קול הנטו לשלום, הוא לא כל כך נטו. שתי שאלות לנו אל אנשי של"י

- 1) למה לא תחתמו על הסכם עודפים איתנו? עם מי כן תחתמו על הסכם עודפים?
2) האם אין בהחלטה זו ללמד משהו על הדרך של של"י אחרי הבחירות?

את הויכוח עם של"י נמשיך לנהל בצורה הוגנת. לא עניתי על הקריאה לויכוח ענייני ובמקום זה פורסמו חרופים והשמצות זולות נגדנו.

אילו היתה בהאשמות שלכם על אלימות בכפרים הערביים אמת כלשהי הייתם מזדרזים לפרסם בעתונות פרט עובדתי זה או אחר. אלא שאין הדבר כך. בדקנו. אין בהן אמת.

אחרי ה-17 במאי בא גם ה-18 בו.

בישראל של 1977 דרושה אופוזיציה שוחרת-שלום ושמאלית לוחמת. אל תשגו באשליות לגבי המערך והברית איתו. המערך הוא המערך של פרס דיין ויגאל אלון (זה מתכנית אלון). אחרי ה-17 במאי בא ה-18 בו.

האם כולכם רואים בחזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון יריב? ואילו במערך - בניברית אפשריים? איננו רואים בכם אויבים. יש בינינו חילוקי דעות. אין ספק.

היינו רוצים ללכם יחד. אבל כלום תוכלו לומר בפה מלא שכל הנהגת של"י רואה את עצמה כאופוזיציה?

האם משותפת לאנשי של"י כולם ההכרה שצריכה להיות אופוזיציה שמאלית מאוחדת למדיניות השלטון ולליכוד הימני?

שימו לב לכיוון המתהווה בתוך המחנה שלכם.

החזית הדמוקרטית לשלום ולשוויון
המפלגה הקומוניסטית הישראלית (רק"ח) פנתרים שחורים
חוגי ציבור יהודים וערבים



מבקר המדינה, ד"ר יצחק נבנצאל (משמאל)

חשף מחדלים במערכת הביטחון ובצה"ל

ועודר עליו חמת הרמטכ"ל ושר הביטחון



ארבעים מחייביו צה"ל חטפו את הרמטכ"ל הראשון במלחמת יום הכיפורים שעות רבות לפני שהגיעו לשדות הקרב. עוד קודם שהבינו בדיוק מה מתרחש. וכי הם נמצאים בעיצומה של מלחמה טורטלית; עוד לפני ששמעו שריקת כדור או פגז, הסתבר לאלפים מחיילי המילואים של צה"ל שהועקו אל נקודות הכינוס של יחידותיהם — כי אין להם במה להילחם. פשוטו כמשמעו.

רק חודשים רבים אחרי המלחמה ניתן היה לגלות, כי במלחמת יום הכיפורים לא היה צה"ל מסוגל לספק אפילו נשק אישי לכל המגויסים. במחסני צה"ל חסרו פריטים רבים של נשק ותחמושת, שבלעדיהם לא ניתן לנהל מלחמה. אולם המחסור בנשק ובציוד לא היה גורא כל-כך. גרוע הרבה יותר היה הגלוי שגילו חיילי המילואים שמיהרו אל מחסני החיילים רום של יחידותיהם, כי הציוד שהיה קיים במחסנים לא היה — במקרים רבים — תקין וראוי לשימוש.

טנקים של הקו הראשון, שהוחזקו במחסני החיילים ואמורים היו להיות מוכנים שם להפעלה מיידית וליציאה מהירה לקווי החזית, נתגלו כפגומים וכבלתי-שירים. בעוד שבחזיתות הצפון והדרום היתה בימים הראשונים של המלחמה חשיבות לכל טנק בודד שהגיע, נתקעו עשרות ומאות טנקים — וכלי-רכב קרי

פעולה, ואי-אפשר לצאת עימו למלחמה. מימצאי ביקורת משרד מבקר המדינה שנערכו במחסני החיילים של צה"ל בחודש שים שקדמו למלחמה, פורסמו ברבים רק לאחר. גם אז התייחסו מימצאי הביקורת רק ליחידות בודדות, שנבדקו כמידגם מייצג של כלל היחידות בצה"ל. אולם כימט עט כל הייל-מילואים שקרא את הממצאים אחרי המלחמה יכול היה להעיד, כי הוא נתקל בניסיון דומה גם ביחידתו שלו, ב-צורה זו או אחרת.

התמונה שהצטיירה מאותו חלק של דו"ח המבקר על צה"ל, שניתן לפירסום, היתה מועזת למדי. הסתבר אז כי רכב-קרב המיועד ללחימה אוסן במחסני החיילים כשרק מחציתו עוברת בדיקות-כשירות כ-נדרש. יתר-על-כן: גם רכב שתוקן ושוקם אחרי שנמצאו בו ליקויים, התקלקל תוך זמן קצר שוב, בשל טיפול רשלני בלתי-אחראי ושלא בהתאם להוראות.

פירושה של תמונה זו היה, שלאחוז ניכר של חיילי-המילואים של צה"ל לא היה במה לצאת למלחמה.

מימצאי מבקר המדינה שפורסמו בחודש מאי 1974, חיללו או סערה במדינה, השאלה היסודית שריחפה אז בכל הוויכוחים שניטשו בציבור היתה: האם אין מבקר המדינה עצמו נושא בחלק מן

מתי צבדיך

חמת יום הכיפורים הוא חדל להתייחס אל צה"ל בכפפות של משי לטשטש ולהסתר את הליקויים שנתגלו בביקורת ש-נערכו ביחידותיו. דו"ח המבקר האחרון, שהערסם בשבוע שעבר, הכיל גילויים חמורים מאד מבחינתו של צה"ל ומבחינת מערכת הביטחון כולה. לא עצם טיבם של הליקויים הוא שהיה חמור, וגם לא מימדיהם — אלא העובדה, שלמרות הטענות החוזרות ונשגות של כל האחרים למערי-כת הביטחון, כי למדו את הלקח של מיל-חמת יום הכיפורים וכי מה שאירע באוקטובר 1973 לא יחזור עוד לעולם — למרות כל הנאומים וההבטחות החגיגיות, בעצם שום דבר עדיין לא השתנה.



ביים אחרים, מבלי שניתן יהיה כלל להת-ניעם. בטנקים אחרים, שהותעו חסרו אבי-זרים חיוניים לניהול קרבות-אש, למפקדי הטנקים לא היו תמיד מישקפות-שדה, שבלעדיהן לא יכלו לצפות בשדה-הקרב. חסרו גם אמצעים לתיאום כוונות-התותחנים, כך שניתן יהיה גם לפגוע במטרות שאליהן יורים.

התקלות שאירעו במחסני החיילים עיכבו את יציאתן של חלק מיחידות המילואים בשעות רבות — שעות שהיו גורליות בשלבים הראשונים של הלחימה.

כי זה החם בכתיבת הפתעה ימשום כך כה גדול היה ההלם. כאשר התברר, בתום המלחמה, ממדי המחדל בתחום זה, היתה ההפתעה נחלת הכלל. מפקדים בכירים בצה"ל היכו אז על חטא, טענו: "אילו רק ידענו זאת מראש, פני המלחמה היו נראים אחרת." פחות מהצי-שנה אחרי המלחמה הסתבר כי מצבם הקטסטרופאלי של מחסני החיילים לא היה בבחינת טוד מוחלט. ב-

מבקר המדינה לא עשה השנה ב-ביקורת על צה"ל שום מעשה חריג ויוצא-דופן. הוא פשוט מילא את חובתו. שאלו היה ממלא אותה באותה צורה גם ערב יום הכיפורים, של שנת 1973 ייתכן והיה חוסך לחיילי צה"ל לפחות חלק מה-הפתעות שהיו מנת-חלקם באותה מלחמה. חוליות משרד מבקר המדינה ערכו, כמו

למה תפטר?

בכל שנה, ביקורת ביחידות שנבחרו ב-דרך מקרה בלבד. ייתכן שמה שהחמיר את מימצאי הביקורת ואת ההדים שעוררו היא העובדה שהפעם — בשנת 1976 — פשטו חוליות מבקר המדינה על יחידות הנחשבות כנבחרות בצה"ל: שתי חטיבות רגלים מובחרות, יחידת בית-ספר לשיריון וכן על בסיסי חיל-האוויר. מה שהתגלה בביקורת אלה היה רחוק מהתמונה הוורודה בה מנסים לצייר את צה"ל מאז מלחמת יום הכיפורים.

הופיעו בדו"ח המבקר גם בשנים הבאות והם נמסרו, לטענת המבקר, לידיעת ועדת הכספים של הכנסת. מבקר המדינה נאלץ או להתגונן מול זעמו של הציבור, שהתייחס אל מוסד מבקר המדינה כאל אמצעי המחפה והמש-תיק תחת שיתרע ויועיק. נשמעו אז קריאות לות (ביניהם של עיתון זה) שתבעו את התפטרותו של הד"ר נבנצאל מתפקידו כ-מבקר המדינה בשל מחדלו זה. הד"ר נבנצאל למד את הלקח. מאז מיל-

האחריות למחדל, משום שידע על הלי-קויים במחסני החיילים של צה"ל אך הע-דיף לשתוק. להגנתו טען אז נבנצאל, שישב אותה שעה גם כחבר בוועדת אגרנט שבדקה את האחראים למחדלי מלחמת יום הכיפורים, כי הליקויים החמורים במחסני החיילים של צה"ל לא התגלו לו רק בחודשים שקדמו למלחמה. הוא סיפר כי כבר לפני 12 שנים ציין בדו"חות שלו ליקויים בתת-זוקה של הרק"ם בצה"ל. מימצאים דומים

מוסד אחד לא היו ספקות לגבי המצב הא-מיתי השורר במחסני החיילים. היה זה משרד מבקר המדינה, שעל סמך נתונים שצבר בביקורת שנערכה במשך שנים אחר-דו, הצטיירה אצלו תמונה ברורה ומדוי-יקת על הנעשה ביר"מים — יחידות רכב-המילואים. למבקר המדינה, הד"ר יצחק אגרנט נבנצאל, היה ידוע, עוד חודשים רבים לפני שפרצה המלחמה, כי חלק ניכר (הרכב הקרבי המשוריין) הנמצא ב-צה"ל אינו ראוי ל-

במדינה

העם

שיא הצביעות

דתית בשביל צה"ל — אבל לא עבור תחרות יו"פי

קהל האלפים הריע ליחסיים שהפגינו לפניו את מחמדיו גופן בתחרות מלכת היופי שנערכה השבוע בתיכנן הספורט בתל-אביב. רק מעטים מבין הצופים בתחרות ראו את המועמדות בתחרות היתה איה ויינריב, שטודנטית בת 19 מאוניברסיטת בראיילן, אשר הוצגה עליידי מארגני התחרות כמי "שיכולה לקוף לזכותה היש" גם אקדמאים מדהימים". אבל ההישג המדהים ביותר של איה, למרות שאיננו



מועמדת ויינריב שירות לאומי

אקדמאי כלל, פורט להלן: "בהיותה דתית, לא שירתה בצבא". אבל דתיותה של איה לא הפריעה לה להופיע בבגדיים בתחרות יו"פי, מה שמור כיה שרחה להתנדבות לא פסה גם מקרב הנוער הדתי במדינה. יום קודם לכן ועק צביג המפד"ל, ח"כ יהודה בן-מיאיר, מעל במת הכנסת נגד החינוך החילוני הודחף את הנוער אל זרועות הסמים המשכרים... וזעקתם נגד הדת שהיא אופיום להמונים" טען בן-מיאיר בלהט. לקחתם את הדת והשארתם רק את האופיום! גם יו"פי וגם ח"כ בן-מיאיר שימר שו הוכחה חיה, כל אחד בדרכו, כיצד ניתן להפוך את הדת למכשיר ולאמצעי להשגת מטרות, שהקשר בינו לבין האמונה מיקרי בלבד.

בחירות

הכירבור הלאומי

מעורב לא דיברו כה רבים, כה הרבה, על כה מעט. מעולם לא אמרה מיפלה פוליטית כה מש במודעות כה רבות במחיר כה גדול — פסוק זה, על פי אימרתו המפורסמת של וינסטון צ'רצ'יל, מתאים לתופעה הבר-לשת והאופיינית ביותר של בחירות '77 — התנועה הדמוקרטית לשינוי. אולם במידה זו או אחרת, נכון הפסוק גם כימעט לגבי כל המפלגות האחרות, המופיעות בבחירות אלה. ראוי של דברים. ממקלטי הטלוויזיה והרדיו, ומעל דפי העיתונות, נשפכה על ראשי הבחורים תישפכות אינסופית של מילים, ריקות ודימויים נבובים. תמורת עשרות מיליוני לירות נערכה חגיגה של בירבור. כימעט לכל הדיבורים, המודעות, התס-כיתים והמערכונים היה מכנה משותף אחד: הם התאמצו שלא לתת אף תשובה ממשית אחת לשאלה עניינית כלשהי. הבעיות ה-גדולות של המדינה — החזרת-שטחים או שלום, הרחבת הפעולות או צימצום, שיקום המשק או המשך הידרדרותו, הפרדת הדת מן המדינה או ההמרת הסטאטוס קוו, המ-שך גדול ההון השחור או היסול השחי-תות — אינן מוזכרות אף במילה בדבריה אף של אחת מן המפלגות הגדולות. תעמולה זו מוכנה בידי מומחים, אנשי יחסי-ציבור ופירסומאים, שאין להם עניין (המשך בנ)

גות. היא היתה מורה לגבי רמטכ"ל שרק לפני שבועיים העניש את כל עם ישראל לכיבוש ולכניעת בידור טלוויזיונית לחג העצמאות, בטענה שהוא דבק בעקרונות של כפיפות הדרג הצבאי לדרג האזרחי. והנה, רק היה צריך לעמוד במבחן של החלת עקרונות זה, בתחום הביקורת, לגבי הגוף שהוא אחראי לו בצורה אישית, הוא איבד את עשתונותו. מה שהשתמע מתוך דבריו של הרמטכ"ל היתה מעין ביקורת על הביקורת של מבקר-המדינה, מתוכה ביצ-בצה מידה לא מעטה של שחצנות ויהרהר בנוסח "אנחנו יודעים יותר טוב ממנו מה טוב בצה"ל ומה לקוי בו". בעקבות מוטה הלכו גם האחרים.

ראשון בהם היה ממלא-מקום ראש-המשלה, שרהביטחון שמעון פרס. בתפי-קוד המשמעותי הראשון כראש-משלה, נכשל שמעון פרס כישלון מביש, כאשר זילול בגלוי ובפרומבי באותם פרקים בדו"ח המבקר המתייחסים למשרדו ולצה"ל. "אי-נוי מתגש בדו"ח המבקר" הסביר.

אחר-כך, בישיבה מיוחדת של הכנסת שכונסה לדיון בדו"ח המבקר על צה"ל, ניסה פרס לחזור בו ולתקן את הרושם השלילי שנוצר מנימת הבז והלעג בה התבטא כלפי מבקר-המדינה. הוא ניסה לטשטש את חומרת מימצאי הדו"ח, לייחס את הממצאים השליליים ל"תיאבון מופרז לביקורת על צה"ל" ולמחסור בכוח-אדם ובתקציב.

אלא שכל ניסיונות החיפוי והטישטוש לא יכלו להסתיר עובדה יסודית אחת: בצד התעצמותו הסרת-התקדים של צה"ל בציד ובנשק, המולדה קשיים טכניים אובייקטיביים, נמשכת השיטה הצה"לית בה תלו בשעתו חלק מההאשמה למחדלי מילחמת יום-הכיפורים. ביזבוז בקנה-מידה עצום, במצעי-אווה, העדר ביקורת מס-פיק, יהרהר, ביטחון עצמי מופרז וזילול בכרטיס.

ייתכן והתופעה המזועזעת ביותר שנח-שפה בדו"ח המבקר היתה דווקא זו בה הסתבר כי מארגני העזרה הראשונה שבי-מתסני החירום, נעלמו שפורות הסמים המשכרים. אלה הם הסמים המיועדים ל-השקית לפי נאמריהם של הפצועים שדו-הקרב. לפני הובלתם לתחנות-האיסוף, בי-מילחמת יום-הכיפורים הסתבר כי סמים אלה נגנבו ממחסני-החירום במרבית הי-יחידות. לרופאים ולחובשים לא היה באמ-צעות מה להרגיע את כאבי הפצועים ולהשקית את זעקותיהם. העובדה שגם עתה חוזרת ותופעה זו על עצמה — למרות שהתגלתה בביקורת מילגמית בילבד — איש בה כרי לעורר חידלה קרבן הרחבות שחשו אותה על בשרם במילחמה האחר-ונה.

הסערה הציבורית שפרצה השבוע סביב דו"ח המבקר נוצלה אומנם ל-צורך מערכת-הבחירות, אולם אין בכך

נערכה בצה"ל. הפרק על צה"ל משתרע בדו"ח המבקר על פני 60 עמודים צפופים ומתייחס לביקורות ביחידות שונות. כמה ממימצאי מבקר-המדינה מתייחסים גם לגילויים שנחשפו בשנה האחרונה על-ידי העולם הזה. היו אלה גילויים-שעם פירסומם עוררו סערות רוחות ותגובה חרי-פה מצד שילטונות צה"ל. עתה כה דו"ח המבקר ואשר למעשה גילויים אלה. כך, למשל, היה העולם הזה העתון הי-יחיד שביקר את אירועי יום השיריון "תל"ו ואת הכינוזו שהיה כרוך בהם (ביורן השיריון — העולם הזה 1988). על נושא זה כתב דו"ח המבקר: "בדיקת מיסמכים העלתה כי מפקדת גייסות הי-שיריון מסרה להפקים מספר עבודות הק-שורות בעצרת יום הגיס, שהתקיימה בי-ראשית אוקטובר 1975. העבודות, שכל אחת מהן הייתה בהיקף של עשרות אלפי ל"י, נמסרו שלא על פי מכרז והצעות המחיר של הספקים. היתה חוסר נדבקו על ידי גורם מיקצועי. הורה לעבודות תפאורה ובמה הגישה הצעה שהסתכמה ב-78 אלף ל"י. להברה שולמו 107 אלף ל"י. לא הומצא לביקורת תיעוד להסברת התשלום המוגדל".

ילוי אחר של העולם הזה התייחס ל-פרשת הטיסות הפרטיות למסיבת הסיום של מפקד אחד מבטיס חיל-האוויר בדרום הארץ (העולם הזה 2025). אותו מפקד, שהועבר בינתיים לתפקיד אחר, עומד גם במרכזו של דו"ח מבקר המדינה בפרק המתיחס לחיל-האוויר בו קובע מבקר-המדינה:

"לבטיס בדרום הארץ הוקצבו, עבור משימות שונות, שני מטוסים קלים ושני מטוסי סילון פוגה. המשמשים בחיל-האוויר להדרכה. שני המטוסים הקלים שימשו למשימות של הבטיס ולהטסת קצי-ני צוות אוויר למרכז הארץ. לבטיס זה מגיעות פעמיים ביום טיסות בקווי הקבר-עים וכן טיסות מיוחדות בסוף השבוע במטוסי תובלה גדולים. ביוני 1976 יצאו המטוסים הקלים ל-75 טיסות. 61 מהן כתוספת באותו זמן שבו התקיימו הטיסות הקבועות. ההוצאה על טיסה בפוגה מה-בטיס איל מרכז הארץ וחזרה היתה ביוני 1976 3,300 ל"י".

ביוני 1976 היו בבטיס רישומים לגבי הטיסות בחדשים אפריל-מאי '76 בלבד. בחדשים אלה טסו מטוסי הפוגה כ-53 שעות בהוצאה של כ-165 אלף ל"י. מה-צתה תיכנון וארגון בחיל-האוויר לא היק-צתה לבטיס שעות טיסה במטוסי הפוגה. מרבית הטיסות בוצעו על ידי מפקד הבטיס וסגנו. מפקד הבטיס נהג לטוס אל מקום מגוריו במרכז הארץ פעמים מספר בשבוע. אל בטיס זה מתקיימות טיסות תובלה של הקווים הקבועים וכן טיסות של חברה ארצית". אלה הם רק טיפות בים הרחב של מימצאי דו"ח מבקר-המדינה שעוררו, ובי-

שתי חטיבות-הרגלים שבדקו עליידי מבקר-המדינה כמדיגם לחטיבות צה"ל היו שתי חטיבות מילואים בעלות עבר מפואר. לגבי החטיבה בפיקוד הדרום קבע דו"ח המבקר:

"בעת הביקורת נמצא כי ביחידות מחטיבת-החירום, שבחן הושווה המצאי לתקן ולמצאי החזוי היה חוסר בעל משמעות בבריטים שונים של ציוד, לרבות ציוד אופטי וציוד יחידתי. בכדיקת תוני המ-לא של החטיבה התברר כי היה חוסר במס-פר פריטים של ציוד אישי. כך, למשל, סרו 14.5% מכניסי עבודה, 17.3% חול-צות עבודה, 8.2% אשפות לרובה. עד מועד הביקורת לא נעשתה פעולה להשי-למת הציוד החסר ולא ננקטו פעולות משי-פסיות נגד האחראים לאובדנו.

"משך מבקר-המדינה בדק את הי-ציוד בפלוגה של אחד מגדודי החטיבה. התברר כי מתוך 290 סוגי פריטי ציוד, בכללים חלפים לנשק, היה חוסר לגבי 126 מהם: 80 סוגי פריטים לא בפלוגה כלל בגלל אירוסיות בין היחידות שבחטי-בה והחוסר בישרי 46 סוגי הפריטים נבע מחוסר הפרט בצה"ל".

בעת הביקורת היו בחטיבה כלי-רכב ורכב קרבי משורייני כאחסנת חירום. הרכב היה מאוחסן, מחוסר סככות. תחת כיפת השמים, עקב התנאים האקלימיים ה-קשים השוררים באזור נפגע הרכב בגלל חזרת האחסנה. לגלגלי הרכב לא היו מכר-סים... בדיקת נרטיסי טיפול ברכב וברכב קרבי העלתה כי נרטישו בכרטיסים טיפולי רכב שלא בוצעו. חלק מהכרטיסים מולאו בדיעבד והועלה חשש כי חתימותיו של מנהל העבודה של מחלקת הרכב זויפו".

גבי חטיבת הרגלים הגלים שהגיה, שהיא חטיבת הצנחנים עליה פקד הרמטכ"ל מוטה גור עצמו בעת כיבוש מורה ירושלים במילחמת ששת-הימים, קובע דו"ח מבקר-המדינה:

"בספטמבר 1976 נמצא עודף גדול של חיילים במפקדת החטיבה לעומת הי-חקו".

"ביוני 1976 ביצעה החטיבה סיור כתובות של ראשי חוליות וסגניהם. בדיקת נרטיסי הסיור שהוחזרו לחטיבה העלתה כי כ-54% מכלל ראשי החוליות נעלמו לא החזירו את הטפסים לחטיבה. עד למועד הביקורת, כארבעה חודשים לאחר הזמן שנקבע להתחלת הטפסים, לא ביררה הי-טיבה מדוע לא החזירו הטפסים או מדוע לא בוצעו סיורי הכתובות".

"תרגיל גיוס חטיבתי כולל בוצע לאחרונה בינואר 1975. אם כי תוצאות התרגיל לא הושלמו רצון לא נערך מאז ועד סוף 1976 תרגיל גיוס נוסף".

"ביחידות מחטיבת-החירום היה חוסר בסוגים שונים של רכב קרבי ורכב אחר לעומת התקן ולעומת המצאי החזוי... רק

הסמים המשכרים, שנועדו להרגיע את כאבי הכיפורים וגם היום

נגנבו מארגוני העזרה הראשונה ביום הכיפורים וגם היום

צדק, עם פירסומם, התודה ביקורתית חרי-פה ויוצאת-דופן, כלפי צה"ל וכלפי העומ-דים בראשו. הם היו בעינינו מגורת אזהרה אדומה שהיה בה כדי להתריע על המחלה הבא העומד להתרחש.

במדינה מתוקנת היה אולי הרמטכ"ל מסיק את מוצא המתייבות מהפרשה, הוא היה מוצא לעצמו די יושב אינטלק-טואלי כדי להיווכח כי דו"ח המבקר והי-תגובה החריפה על האשמותיו הסרת-הי-תקדים של הרמטכ"ל כלפיה, מהוות למע-שה הבעת אי-אמון בו. אבל מתי מדי-נת-ישראל היא מדינה מתוקנת?

היה זה רק טיבועי שאמצעי הטיק-שורת יבליטו וידגישו את מימצאי המבקר כלפי צה"ל.

אולם צה"ל ומשרד-הביטחון, הרגישים מאז ותמדי לביקורת, פתחו מיד בהתק-פתינגד לעבר מבקר-המדינה. בניסיון ל-התגונן ולהאשים את המבקר באחריות לפירסומים בלתי-אחייים, תחילה היה זה הרמטכ"ל, רב-אלוף מרדכי "מוטה" גור, שכיסס מסיבת-עיתונאים בחולה עם הכתבים הצבאיים, הגיב בה בחריפות בל-תירגילה ובניגוד בצורה המקובלת (המ-חייבת כל תגובת הגופים המבוקרים תימסר בכתב לשר-האוצר) על דו"ח המבקר.

מוטה ייחס למבקר-המדינה הכללה בלתי-הוגנת והשתלת דופי בצה"ל. כולו, הוא האשים למעשה, שלא בצדק, את משרד המבקר באי-הבנה לצרכים ולתנאים המיר-צדים השוררים בצה"ל המתנכר את עצמו בקצב מהיר ובניגוד בצורה המקובלת (המ-מינהלים המקובלים בצבא.

לגבי 25% מכלי הרכב היו כרטיסי-טיפול ברכב... היו עשרות מקרים שלא נרטיסו ביצוע טיפולים תקופתיים ובמקרים אחר-ים הצביע הרישום על פיגור רב בביצוע הטיפולים... עובדי משרד מבקר-המדינה מצאו ליד גדר המחנה 231 רצועות חדי-שות למאוררי רכב ובכלל זה רצועות לרכב קרבי".

"ספירת מצאי תחמושת החירום של החטיבה, שנערכה על ידי משרד מבקר-המדינה העלתה בפריטי תחמושת שונים, חוסר ועודף לעומת הרישומים ולעומת התקנים".

"בכדיקה שנערכה במחסן פלוגת רפואה חטיבתית, באוקטובר 1976, נתגלו שלושה ארגוני תרופות שהיו צריכים להי-יות חתומים, אך היו פתוחים. בדיקת חוכנס העלתה חוסר של 220 שפורות של סמים משכרים".

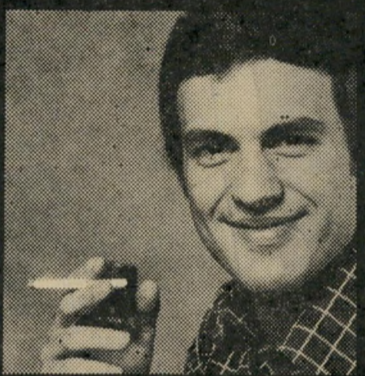
היו אלה רק צימוקים לדוגמא מתוך דו"ח המבקר, המתייחס לביקורת ש-תקן ציוד הלחימה היא כמות ציוד הלחימה הסופית שתהיה ביחידה בהתאם ליעודה. המצאי החזוי הוא תחזית הציוד שיהיה ברשות היחידה כפי שנקבע לטווח של ארבעה חודשים.

סיפור אהבה

"התחלתי איתה לפני שבוע..."

יום ד':

"היא משאירה טעם טוב בפה. לא חזקה מדי אך גם לא חלשה... משהו באמצע"



יום ה':

"זהו זה - מצאתי את הסיגריה שחיפשתי באמת, הנסיון היה כדאי... פעמיים, smile, בבקשה!"



יום ו':

"קליק... הטעם תפס אותי אני כבר אוהב אותה."



"התחלתי איתה לפני שבוע - וזהו זה! אני אוהב אותה. סוף סוף מצאתי סיגריה קלה שמאפשרת לי לוותר על הניקוטין - וליהנות יותר מן הטעם. כן, זוהי הסיגריה הקלה שחיפשתי. smile."

יום א':

"בעצם, תמיד חיפשתי סיגריה קלה... מענין איך הטעם..."



יום ב':

"הממ... טעם מענין... כבר מהרגע הראשון..."



יום ג':

"בלי להרגיש גמרתי חפיסה. אני מתחיל ליהנות ממנה. smile, בבקשה!"



smile
פחות ניקוטין - יותר טעם!



ומדוע יתפטר ג"מי קארטר

מיס מנהיג מפ"ם, מאיר תל"ר, כדי לשאת את דבריו, אלא שאיש לא טרח להאזין להם והחלה נהירה של שרים וח"כים החוצה. האחראי על הכנס החליט שנאומו של תלמי הוא הזמן הטוב ביותר כדי לחלק תה, קפה ועוגיות, ומייד דמה האולם בבית ארלוזורוב לאולם התנועות. תלמי, שהבחין במהומה ניסה תחילה להתעלם ממנה, אך עדי-מהרה הפסיק את נאומו וביקש מן השר חיים בר-לב להשקיט את הנור כתיים. בר-לב קם, ואמר: "מה לעשות, רשעת התה הגיעה בדיוק בתחילת דברייך?"

בעת שהינחה קונצרט הגיגי, שהתקיים בבית הלוחם באפקה, הרגיע קריין-הסלווויזי יה דניאל ("דני") פאר את הנוכחים, ואמר להם: "צרת רבים - חצי נחמה. עוד מעט, גם נשיא ארצות-הברית ג'ימי קארטר ייפול ויאילץ לי-התפטר - אחרי שיגלו אצלו חשבון של אלפים לירות ישיר דאליות בבנק המיזרחי המאוחד בירושלים."

אחרי שמיכאל אוהד כתב במוסף הארץ מאמר תחת הכותרת "מחכים למילוא", העיר יוסף מילוא עצמו במי רירות: "מחכים למילוא - מאחרי הפיגוע!"

כתב הארץ ריאיון את משה דיין בקשר עם עיסקי המטבע-הזר שלו. טען דיין: "העברתי ארצה את כל ההכנסות שלי ממטבע-הזר". צייטסה זו פורסמה בעיתון, אך לא-כן המשכה, שבו הוסיף דיין ואמר: "מאות אלפי דור לרים!"

עשרות בדיחות נפוצו השבוע על סיסמת צעירי הי מערך, "די לבכות". ייתכן כי הפרס בנדון מגיע לאיש הארץ גיברטיטה העברית, הד"ר מנחם כרינקר, מראשי מחנה שלי, שתיקן: "די לבכות בן ארץ הזאת! יש ממה לצחוק! למשל - מהמעריך!"

ח"כ משה כרמל טר ען, כי מצא סוף-סוף סיבה טור בה לנסוע לחו"ל: "כשאני בן חו"ל, אני לא קורא עיתונים ישראלים, וזה עושה לי טוב". הוא שכתב להזכיר, כי כחבר מועצת-המנהלים של אר"ע הוא טס לחו"ל בכרטיסי-החיים.

בפי החקיקין טוביה צפיר יש טענות מסוג שונה: "רבו ואבא אבן מתנכלים לי באופן אישי. לקח לי שנים ללמוד לחקות אותם. עכשיו הם עומדים להיעלם מהבמה הפור ליטית, ואני אצטרך לחפש מועמדים אחרים לחיקוי."

הפירסומאי אמנון אריאלי נתגלה גם כחורז חרוזים. אריאלי הביא ליום-הולדתו ה-50 של ספן השלום, אייבי נתן, מתנה מקורית ביותר: תעודה על תרומת-דם שתרים בשמו של אייבי נתן. לתעודה צרף אריאלי את החרוזים הבאים: "אייבי, אייבי, אהוב הנשים, / קשה להאמין שאתה בן חמישים! / שר-בב נצחי, צעיר ברוח, / עושה גלים ועושה רוח, / העושה הכל להגשים את החלום / להביא - או לקרב - סוף-סוף את השלום. / או דווקא מפני שאתה כליכך בנאדם / תרמתי לטובתך מנה אחת של דם / ולתעודה אני מצרף חולים וברכות / למאמר רים שנות בריאות...". שחקן



נחום נרדי

המלחין הקשיש ששיריו הפכו נכס-צאן ברזל, ושהגיע בבדידותו לתהומות הייאוש, הפך בעקבות כתבה בעיתון למוקד של התעניינות ציבורית. הזמרת יפה ירקוני, אירגנה למענו ערב מיוחד. נרדי הנרגש ניגן משיריו לקול זימרתם של זמרים ידועים. כשיפה הגישה לו את שלוש העוגות, שאפתה למענו במוידיה, פרץ בבכי כשהוא ממל-מל: "תודה רבה לך, אני אף פעם לא אשכח לך את זה."

פרס טעה טעות פרוידיסטית בכנס מועמדי המערך, כאשר דיבר על הפרשיות האחרונות בן היו מעורבים אישי המערך. בהתייחסו לתעמולת הי מיפלגות האחרות, המנצלת פרשיות אלה, טען פרס כי מנסים להציג את המערך לא כ"צור" - כי אם כ"אבן-גיר."

אחרי שסיים שימעון פרס את נאומו בכנס מועמדי המערך, עלה על דוכן-הנואר שרה-ביטחון שימעון

מוכירה נרגשת ואמרה: "הרי אולם ריק לגמרי, מה נעשה?" יעקובי הרגיע את המזכירה, ואמר לה: "אל תדאגי, גם בזמן הכנס האולם יהיה ריק לגמרי." למראה הבעת-התימ" הון שעלתה על פניו של בר-לב, מיהר יעקובי לתקן את עצמו, והסביר: "כן, יהיו אנשי שים, אבל האולם בכל-יזאת יהיה ריק."

שרה-ביטחון שימעון



אלמה בן-פורת הדוגמנית לי-שעבר ואשתו של העיתונאי ישעיהו בן-פורת, שהפכה אשת-בית יצירת מאז ילדה לשייקה שתי בנות, זוכה לנשיקה מפיו של ראובן אלוני, בעלה של ח"כ שולמית אלוני, באחת מהופעותיה הפומביות העמוטות.

יאאל גרא מנכ"ל חברת-הדלק "פז", היה כנראה עיף מאד כאשר, באחת המסיבות שבהן בילה השבוע, לא התבייש, השתרע על גבי שטיחים וכרים שהיו מוני נחים על הארץ וחטף תנומה קלה כשמסוככות עליו רעייתו, נעמי גרא (משמאל) והדוגמנית ורדה דן.

לאנשים הנכונים! 777 הברנדי הלאומי שהוא בינלאומי.



כרמל לא מזרחי מקיפי ראשון לציון וזכרון יעקב

לנד, מי שהיתה במשך 25 שנים עורכת שבוועד האופנה הנודע וזו ומשמשת עתה כיועצת למוזיאון מטרופוליטן בניו יורק. לא היה זה הישגה היחיד של דיאנה. היא הציגה גם לשכנע את צלם-הי

של הפועל תל-אביב. ריפ"א את בורק, עומד להפוך כוכב-קולנוע. הבמאי עקיבא ברקין, מי שניהל את הסינמטק הישראלי ומנהל כעת את הסינמטק הצרפתי, עומד לידיים אוחז בסרט בשם כוכב



משה ארם הח"כ הוותיק של אחדות-העבודה, השתתף השבוע בכנס מועמדי המערך לכנסת התשיעית, אך לא עזר כוח להאזין לכל האומנים שהושמעו בפניו באי הכנס. ארם נירדם תוך כדי הדיונים, כשהוא מטה ראשו לאחור.



נעמי אדווה נסעה ללונדון כדי לבקר אצל ידידה, הקדון הנודע רודולף נורייב (מש-מאל). השניים נראים בתמונה כשהם יוצאים מאולם-החזרות של ה"אלברט הול" בחברת נהג ה"רוולס-רויס" וסוכנת-הבית של נורייב. יומיים אחרי שהתחילו בלונדון, טיפנו אל נעמי בוסו סחה, בעלה-לשעבר, הזמין אותה לחגוג את יום-הולדתה במועדון של שמוליק קראוס בתל-אביב, אדווה עתה על המטוס הראשון, ארצה, קיבלה במתנה צמיד ועגילים משובצים יהלומים.

אופנה פיטר הרצוג, שפרש לפני שנים אחדות ממוקצונו. לצלם את הראיון. אולם כשר נכנסה דיאנה אל ארמונה של פריזלנד בניו-יורק, התרגשה רדיכרייך שנתקלה בשתייה נוחה. ונחבלה בפניה.

אנשים

חלם של זהב

בנאום-בחירות בהרצליה קבע שרי-החץ, יגאל אלון: "צריך להיות כרוז, שעל מה שנזכר להתפטר נתפטר ללא חציצה, ועל מה שלא נזכר להתפטר לא נעשה זאת, גם אם יהיו לחצים ונצטרך לעמוד בתור כדי לקבל להם ומרגרינה". בתגובה לדברים אלה נזעק המשורר חיים גורי, ובמדורו מה אומרים? תחת הכותרת האומנם, כתב:

"האומנם, יגאל?!"

"מזי יעמוד בתור ללחם ומרגרינה למען המזי לדת? אלה שעבדו וכסו על השכונות המדינה הזאת, שעשו הרבה כסף טוב והרבה כסף שחור והרבה כסף מוכר בכתפות זרות, כפרוטה ליום-סגור? או שמא קבוצות-הלחץ הידועות, החל בציונות-האוויר וכלה בקציני-הים, כל אותם המקופחים האוחזים בצווארה של ישראל? ושמה כל הרזי רוגיים והרהר-הירוגיים והרהר-ההירוגיים וזרי-גיים ויזהר-היזהר וההרזים האומרים עוד עוד ומי קבלים עוד עוד? ומי יקרא לעם להסתפק בלחם ומרגרינה? למען ארצו וביטחונה וכבודו הלאומי? האומנם יעשו זאת האנשים שעמדו ליד ההנהגה וראו בעיניהם כיצד הופכת החברה הזאת לגיונגל מכושר של מילחמת הכל כהכל (למה לו בן זלי לא?!) וניסו לקנות במקום לתבוע? או שמא יעשו זאת מנהיגים המתקשים לעמוד מול העם ללא חישש מקראות-בנינים, שלא ידעו שהם אצילות מהיפת ושאיי-אפשר לתבוע מאחרים, ובניהם אנשים טובים שרע להם וקשה להם, בלי שישישי בהתנהגותם דוגמה אישית למותר? מידות ונקיון-כספים?"

"תור ללחם ומרגרינה? הוא דימוי, בוטוי למצוקה קשה וממושכת, אולי לבטלה המונית, לביצת תרדה ובדידות ומאבק עם ידורים/ בתור ללחם ומרגרינה עשוי לעמוד רק עם מאוחד ונהויש כתחושת צידקתו. האומנם מאוחד העם על עיקרי הדברים?"

"האומנם ייתכן מעבר חד וחרף מהלם של זהב? לספרה של מצור, ולחם ומרגרינה? מתי יודע עם ישראל כי מתחיל הלחץ? ואולי מצויים אנו, זה כבר, מאז יובל-הכיפורים לפחות, בעינינו של הלחץ? מה עשתה החברה הישראלית למען תהיה נכונה לעמוד בלחץ הגבר אם יבוא?"

את רשימתו מסיים המשורר חיים גורי ב"קביעה": "קשה יהיה לעמוד, בתור ללחם ומרגרינה/ כאשר 59 חברי-כנסת עשויים למעון באזור נה העם שאילו היו הם בשילטון היו מופסים לבכיר גם נכונה צהובה, ביצה קשה ונקניקייכוא, ואת כל הארץ ואת כל השלום או, להכביל, ישראל קטנה אך קומפקטית ועמקה ונבונה ומשגשגת..." (דבר)

בזכות המבוכה

בגנות האלימות

עטאללה מנצור, ברשימתו שאלות מביכות ללא תשובות, מציג צד יומיומי לקיומו האישי כבן-מיעוטים במדינת-ישראל, ומספר: "בארה, בני הקטן, נוהג לבוא אלי בשעות הבוקר המוקדמות, בערוי ישרומהצה, ולשאל אותי שאלות מביכות. כבוקר יום-הזיכרון לחללי צה"ל הוא שאל: "נכון שיש חג מחר? השפתי: "נכון, זה חג שלנו?" — כן, זה חג יובל-ההולדת ל"מדינה/ בארה שמע מהברו בכיתה כי כי זה חג של היהודים בלבד, אמרתי לו כי הכרו טועה וכי המדינה היא של כל אזרחיה, יהודים, מוסלמים, נוצרים ואחרים. בארה התעקש: "הכרו, כנו של מורה, אומר כי אנהנו פלסטינים, וכי אין לנו מדינה."

"ליבי נצטב ידעתי כי אפור לי לשקר לבני; מצר שני שאלתי את עצמי האם יכול ילד כן שמונה לחבוץ את הסכך שבו אני נתון, כאדם שהחברה והתנאים הרביכו לו את התווית של נוצרי, ערבי וישראלי (ופלסטיני) — עד גיל 14 לפחות). האם להתחיל את מפעיה-הסכרה שלי מ"מרב בריכוכב, או ממישפט דרייפוס? האם עזה להסתפק בשואת יהודי אירופה כדי להסביר לו את מניעי שיבת ציון? אבל מדוע אין פלסטינים מדינה, ומדוע מותר למאיר כהנא לבוא מניו-יורק לשכום, כדי לאיים על כסאם שפעה ולכפות עצמו עליו?"

"עלי לספר לו על ההבטחה האלוהית: אבל האם הוא מבינל להבין כי יש אלוהים הנותן זכות לרב לזינגר ומכסל את זכותו של שייך ג'עברי? בארה יתקומם נגד רעיון כזה. אחיו המכונן, בוטרס (12), שלא הצליח להירדם מ"רוב שימחה והתרשעות לאחר שחזה בשירור

חיים גורי: מי יעמוד בתור ללחם ומרגרינה

למען המולדת? * עטאללה מנצור:

תווית של נוצרי, ערבי וישראלי"

מישחק הניצחון של מכבי תל-אביב על מכבי נצריה וארה, כמות כי הישראליים (לא היהודים) — הוא יודע שבניכחת ישראל משחק ריפעת (מרק) הם הטובים בעולם..." (הארץ)

"מגשיהכסף" של

בן-גוריון

בסידרה, המנהיגים הגדולים המופיעה בצרפת בהוצאת סטוק, ראה אור בימים אלה סיפרו של שרי-החץ יגאל אלון ישראלי: המאבק למען התיקונה, שבו מתאר יגאל אלון את חלקו ב"מילחמת-השיחור, במילחמת ששת-הימים, את יחסיו עם בן-גוריון ועוד. בין השאר כתוב ב"ספר זה:

"היחסים בין בנימי לבני היו תערובת של חיבה ואנטאנוניום. מצד אחד הרעף עלי נילווי העברה, לפעמים אפילו מוגזמים; ומצד שני, קם בנימי איוה מחסום אירואילוני... המהלכות בנימי החריפה עקב שני יוכוחים מוקרים ברוח הזמן ההוא: ראשית, פירוק הפלמ"ח; שנית, זכיקר, העוכרה שבימי נכנע לאמריקאים ו"הסתפק בסף מילהמת-העצמאות בהסכמי שביתת-נשק במקום לעמוד על חוזה-שלום. היינו חלוקים בדעותינו גם לגבי הסוציאליזם. הוא ראה עצמו כסוציאליסט רפורמטי — ואילו הייתי אני סוציאליסט ריאקציוני! האמת היא ששנינו האמנו כסוציאליזם דמוקרטי..." (דיעות אחרונות)

מי צריך לבכות?

אהרון בכר, ברשימה אמיתות ישראליות, כותב על המיבצע נגד הבכי של התנועות הקיבוציות: "די לבכות בארץ הזאת — סיסמה יפה מאד, פרי השראתם של צעירי התנועה הקיבוצית. על מה, פאכתי, יש להם לבכות? הוריהם, שהקימו הכתר-מופת בתנופה חלוצית שאין דומה לה בתולדות הארץ הזאת, הורישו להם לאטופונדיות עם איכות-חיים ואיכות-סביבה, ביטחון כלכלי, שלווה פאטריולית, סביבה חינוכית, חקלאית פריחה, תעשייה משגשגת, אווירה תרבותית, שפע, רווחה, טל השמיים ומישמי הארץ ורום דגן ותרי היש. אב יש למישהו על מה לבכות, הרי זה לעקורי בירעם שקיבוץ ברעם משגשג על אדמות תירם לפי מיטם המפורת של סוציאליזם ואחוות-עמים. שלא לדבר על כנות חצור הגלילית, העיב-דות כמלאציות ושופות-כלים בבית-ההארה של קיבוץ איילת-השחר, וערים מאיוורי-מצוקה של אינם רשאים ללמוד במוסדות חינוכיים של ה"עילית מקיבוצי הסביבה. הככי עלול לערער את ההמוניה הפועלת המפורסמת, ועירעורה עלול להשכיח את הדיוט הסטורליה של צעירי התנועה הקיבוצית. דיו לבכות בארץ הזאת?" (דיעות אחרונות)

פסקי השבוע

- חתן פרס-נובל, נורמן בורקהוף, על המיהמה במיורח-התיכון: "אין לבנות שלום על קיבות ריקות."
- דניאל בלך, סופרו המדיני שז"ל, "דבר": "גם יגאל ידין כבר הצליח להוכיח, כי מי ששחק עשרים-ושמונה שנים ועסק בארץ כיאולוגיה, ראוי כי ימשך בכך."
- דן הלפרין, מנהל היחידה לזחמה כלכלית באוצר: "האם גם על החוקת אובר-דראפט (משיכת-תר) בחוק-לארץ פותחים עתה תיק?"
- גולדה מאיר: "המערך לא צריך להבי טיה לבחורים הכל לפני הבהירות. כאשר אין לנו כל ביטחון שזול לקיים מה שמבטיחים."
- שרי-החץ, יהושע רבינוביץ, ב"תשובה לשאלה אם ניגרם לו עווג אישוי בכיכורת על מדיניותו הכלכלית: "עול..."
- עוול אישי, לא תיכתי לזריהת-הילה... ידעתי שזוהו תפקיד כפוי-טובה. אין עוד תפקיד כפוי-טובה כזה בעולם... נשאתי על ראשי את כתר-הקוצים..."
- העיתונאי דודן רוננבלום: "נמסר לי כי ברחוב אנטוקולסקי בתל-אביב עדיין ניצב על עמדו עי-נוי, מבלי שיבואו הגוזמים המטורפים (מאלה שעפרו את כל העצים ברחוב איבן גבירול מייד עם ליבלובס) וינסרו אותו."
- ח"כ מנחם פרידמן: "מסתבר כי בימים אלה נעשה אצלנו מטבע זר למטבע עובר לבו"ח."



פרשת ידן

שקל של המיד הגדול, ששווייו 650 אלף לירות ושנתגלה בחפירות מצדה של "גאל ידן", נעלם באורח מיסתורי - ומישרד החינוך והתרבות טוען שלא היה ולא נברא!

התעלומה של השקל שנעלם

פני חצי-שנה, זמן קצר לפני ש-7 מנהל ליטכתו של שר החינוך, ניסים אלמוג, סיים את תפקידו ועבר לנהל את בית ברק, פנה אליו השר בבעייה. אלמוג ליווה את השר שנים רבות בתפקידיו השונים, נחשב - וראה בעצמו - ידידו האישי, נוסף על תפקיד של מנהל הליטכה.

שר החינוך, אהרון ידן, אמר לאלמוג כי ייגאל ידן פנה אליו וביקש את עזרת מישרד החינוך. לדיברי השר אמר ידן שהוא מצפה לבעיות בקשר לפרשיית עתיר קוח, וביקש כי אגף העתיקות יתן לו מיס' מכים על הפרשייה, כדי שיוכל להוכיח שהוא בסדר. השר סיפר זאת לאלמוג וציווה לעצה. שכן הוא עצמו לא ידע אם למלא את בקשת ידן.

כאשר נודע לייבין, לפני ימים אחדים, כי המיפוד שסיפר הגיע אליו, טרם לנסוע ביום השבת לר' בתיהם של כל המשתתפים במסי' בה, לבקשם כי יכחישו כל מה שי-שמעו שם.

לפני חצי-שנה לא היה צריך ייגאל ידן



הידלינים

שר החינוך אהרון ידן ואשתו עדה. שר החינוך התיר לאגף העתיקות במישרדו לסייע לידן על ידי המצאת מיסמכים שביקש בנוגע לעיסקות שטשה. ידן קיבל את המימכמים, מאגף העתיקות, לפני חצי שנה.

תעלומה השקל הנעלם מההירה היטב מה קורה כאשר ראשי מישלחות מפירים את חוקי העתיקות כמו ייגאל ידן. הת' לונה שהוגשה נגד ייגאל ידן על הפרת חוקי העתיקות נגעה לאי-פירסום דו"ח מד' עי ראוי על תוצאות חפירתו. כל עוד לא פירסם דו"ח זה, אין הציבור יודע מה נמצא במצדה.

זאת ועוד: החוק מחייב למסור לבעלות מדינת ישראל חלק מן הממצאים, לפי ראות עיני אגף העתיקות. בתום החפירות ואחרי שהשלים החוקר את העבודה המד' עית, נעשית חלוקה. כל עוד אין ידן מפרסם דו"ח מדעי כחוק, לא עושה גם אגף העתיקות את החלוקה. התוצאה: ידן עושה כראות עיניו במימצא מצדה, מבלי לקיים את חוקי העתיקות. המימצאים שנחפרו בכספי הציבור מצויים אי-שם בחוקתו של ידן (במרתפי המכון לארכיאולוגיה).

לחת מצדה במיקוחו של ידן, הוא ממע' ריציו המושבעים. כאשר ניסיתי לבקש ממישרד החינוך מידע על האישור שניתן לידן, היתה התגובה הכחשה מכל-יכול. השר בעצמו העז להכחיש, בשיחה עם חבר-כנסת מי מישלחתו, כי היה מיקרה כזה. דובר המישרד הודיע בתוקף כי ידן מעולם לא פנה ולא קיבל כל אישור שהוא ממישרד החינוך ומאגף העתיקות.

צר לי לכתוב זאת, אך אין מנוס מדומר כי כל אלה משקרים במצח נחושה, ועושים הכל כדי להעלים את האמת, כיוודעם שאם תתברר וייוודע כמה עזרו לידן, עזרו הי' דבר לפגוע בהם.

המימצאים הגנוזים

ב הוכתב דברים אלה, איני יודע מה ביקש ידן ומה קיבל. דבר זה יתברר במהלך המישפט בין ייגאל ידן, ובין העולם הזה, שבו ייחקרו גם אהרון ידן וכל אנשי אגף העתיקות. אולם, כבר עתה ברור, כי מאהי די תעלומה זו ייתכן שמפתתרת תעלומה שונה לגמרי, הנוגעת ל' מימצאים ממצדה, שגורלם לא ברור. מדרך הטבע נמדדים המימצא' אים לפי ערכם הכספי. בהוכתב דברים אלה טרם הצליח מישרד החינוך להשיב לי היפן נמצא הי שקל הרביעי משנת 5 למרד הגדול, שהוא אחד מארבעה שקלים משנת 5 שנמצאו בחפירות מצדה עקידיו מישרדנו של ייגאל ידן. מחירו של שקל כזה הוא כיום יותר מ' 650 אלף לירות.

שקל משנת 5

כך נראה השקל משנת 5 למרד. היא השנה שבה נחרבה ירושלים, 70 לספירה ושהתגלה בחפירות מצדה בעולם יודעים עוד עשרה שקלים מסוג זה, שמחיר כל אחד מהם הוא 65 אלף דולר.

לחשוש ולקבל מיסמכים, אלא לגבי מה שידע שאינו כשורה. המועד שבו פנה ידן, מיוזמתו, דמישרד החינוך והתרבות, היה חודשיים לפני שהתחלתי לטפל ב' נושאי העתיקות, שלושה חודשים לפני שהגיע אלי חומר על ידן, ו' לפני שידן ידע ככלל כי אני עתיד לחקור אודותיו.

ידן גם אינו צריך להתאמץ כל-כך כדי לשכנע את אגף העתיקות במישרד החינוך לעזור לו.

שר החינוך אהרון ידן הוא קרובי-מישפחה. אשתו המנוחה של ידן, ברמזה ז', ואשת השר, הן קרובות. היועץ המישפטי של הי מישרד, צבי כהן, יודע בתומך נדהב של ידן ור' ש'.

מנהל אגף העתיקות, אברהם איתן, וה' אוצר הראשי, לוייצחק רחמני, עושים עתה את עבודת-הדוקטורט שלהם אצל ידן ותלויים בו. איתן גם השתתף במישר-

אלמוג השיב לשר כי ידן הודיע זה' עתה על כניסתו לחיים הפוליטיים, וכי לא כדאי לו לשר להיות קשור במילוי מישרדו של ידן. אלמוג אינו יודע אם, אכן, קיבל השר את עצתו.

מה שידוע הוא כי ידן קיבל מי אגף העתיקות של מישרד החינוך את המימכים שביקש לפני חצי שנה. כן יודע שהיועץ המישפטי של מישרד החינוך, צבי כהן, ריגה יאחר-מכן לשר החינוך שידן קיבל מה שביקש.

לפני כחודש ערך סגן מנהל אגף העתיקות, זאב ייבין, מסיבה בביתו, סאליה הזמין כמה ארכיאולוגים מידידיו. במהלך המסיבה התגלגלה השיחה אל פרי שת ידן, שהיתה בחדשות. וייבין סיפר לתומי שלפני כמה חודשים אכן ביקש ידן אישור רטרואקטיבי לעיסקה שעשה, רשגם שרי החינוך התערב למענו, ושמהל אגף העתיקות, אברהם איתן, עמל יומיים כדי להכין את המימכים שידן ביקש.

תוך כד' מאות אלפים ספרי ה'...

במדינה

(המשך מעמוד 21)

בפוליטיקה. הם מייצרים את התוצרת הפירסומית הנראית להם מתא מה ביותר לציבור הישראלי. האזרח, המסתכל בראי זה, יכול רק להתחלחל למראה הנשקף מתוכו. אין ספק שראשי המפלגות מאי מינים שהוא דביל.

מיריונים שר מיריונרים. על כולם עולים, כמובן, הפירסומאים של ד"ש.

מיפלגה זו מוציאה סכומים בסדר-גודל של שבע ספרות במערכת-הבחירות. מבלי לספק את סקרנות הציבור לגבי מקורם של מיליונים אלה. אין מנוס מן המסקנה כי המיפלגה קיבלה מיליונים מידי האנשים היחידים המסוגלים לתת אותם: המיליונרים.

הליכוד הולך בדרך דומה. הוא דבק בסיסמה אחת ויחידה: צרכים להחליף את השלטון. הוא נמצא בקפדנות מלומד: מה יהיה טיבה של ההחלפה, מה יבוא במקום הקיים. במיוחד מסתיר הליכוד, בערמוניות רבה, את החלק היחיד במצע שלו שהוא רציני ומשמי: ניהול מדיניות של סיפוח והתנחלות, שתביא בוודאות למילחמה חדשה, המורה מכל קודמותיה. **סגל המערכת**. מצבו של המערך קשה באופן אובייקטיבי.

מאז החלה מערכת-הבחירות, הומטרו בו אחר זו מכות-אגרוף מהממות על ראשי מסביריו, והפלא הוא שהם מסוגלים עדיין לתפקד. איכשהו. אחרי ההתמודדות האכזרית בין יצחק רבין ושימרון פרס באה פרשת השבונות-הבנק. אחרי שפרס תפס את הרסן, והכל נערך מחדש, באה פרשת אבא אבן. מסבירי המערך, שהתכווננו לשבח ולקלס את רבין, ביצעו תפנית חדה ועושים את המלאכה לאויב-בנפש. כמה מיפלגות בעלות תוכניות ממשיות מספקות תוכן כלשהו למערכת: מיפלגת הרב מאיר כהנא בקצה האחד, רק"ח בקצה השני, מחנה שלי בצד השלישי. אך נדמה כי את מערכת-הבחירות כולה מאפיין, מילכוד ד"ש, דווקא אדם שיש לו מצע ברור ודרר ברורה: סמי פלאטרו-שרון. המצע: לא לשבת בבית-הסוהר הצר-פתי. הדרך: כסף.

מיפלגות

המוסר הוא העיקר

אישיהמוסר התגדה

כתכסיפן מפלגתי גרוע

לעם הנאבק על קיומו קשה לחיות באווירה שבה לא קיימים לפחות שני דבי-רים: יחסי-אנוש מתוקנים, ומתן בכורה לערכים מוסריים על-פני הישגים חומי-ריים.

האיש שנשא חזון גפלא זה יכול היה להיות בעצמו דוגמה חיה להגשמת האיר-דיאל הנכסף. היה זה האלוף (מיל.) אהרון (אהרלה") יריב. לשעבר ראש אמ"ן ב"מטה הכללי, ואחריכך שר וח"כ מטעם מיפלגת העבודה.

השבוע הודיע יריב, כי הגיע סוף-סוף למסקנה שהמצב חמור והוא חייב לנקוט עמדה, ולכן החליט לנטוש את מיפלגת

במיפלגת העבודה עדיין חוששים שיריב עלול מן המיפלגה במועד קרוב יותר לבחירות, ולהוד הצטרפותו לד"ש. בשעתו אמיר היה יריב לפרו עם קבוצת מאיר עמית, אך הוא לא עשה זאת שהשתתף בהתייעצויות הקבוצה.

קיים חשש שד"ש הכינה סיכוכ נוסף פורשים ממפלגת העבודה, כאזה שראי מעוניינים לרוץ בבחירות במיסגרת ד ושפרישתם, סמוך לבחירות, עקובה דר מכה תעמולתית על מיפלגת העבודה

הידיעה במדור תשקיף (ה.ה. 2062) תכסיס מתוכנן

העבודה, להתפטר מהכנסת (שבועיים לפני הבחירות) ולהצטרף לתנועה הדמוקרטית לשינוי.

לרוע המזל, לא היה צעד זה של אהרון יריב בבחינת הפתעה. הוא היה מתוכנן מראש כבר לפני כחודשיים. העולם הזה פירסם את כוונתו זו של יריב במדור תשקיף (העולם הזה 2062 — ראה גלושה). במיבצעו זה הוכיח אהרון יריב למה בדיוק הוא מתכוון כשהוא מדבר על "יח-סי-אנוש מתוקנים ומתן בכורה לערכים מוסריים".

השקלים, לא את כולם.
עתה התחלתי לחקור אילו שקלים רכש בנק ישראל, ואילו לא רכש. כן התברר, למשל, כי בשנת 1966 שלח ייגאל ידון את השקלים, שלא נרכשו על-ידי בנק ישראל, לתערוכות של מצדה בחו"ל. אגף-העתיקות טען כי השקלים הוחזרו לארץ, כל מי שפניתי אליו בשאלה היכן השקל הרביעי, לא ידע להשיב. לפני כמה ימים פניתי אל דובר משרד החינוך-והתרבות, שיברר עבורי רישומי באגף-העתיקות היכן נמצא השקל הרביעי.

היכן

הרביעי?



ה יועין המישפטי של משרד-החיר הנוך, אותו צבי כהן, השיב בחוקף רב כי על המצדה נמצאו רק שלושה שקי-ים. הוא טען כי כך כתוב גם בדו"ח של ידיו, וכן בערך "מצדה" באנציקלון פדיה לחפירות ארכיאולוגיות, כרך ט'. בחווה שבין מישלחת החפירות לבנק יש ראל, שנחתם ב-28 בנובמבר 1965, מדבר הנספח על שלושה שקלים בסך-הכל, מהם שניים שנמכרו לבנק ישראל ואחד שנש-אר באגף-העתיקות.

צבי כהן גם טען כי מעולם לא הודיע לשר דבר כלשהו בעניין מיסמכים שידין ביקש, וכן שלא ידוע לו על פנייה כלשהי של ידון לאגף-העתיקות.

משאמר היועץ-המישפטי — שהוא עור-רדין — את דבריו, חזרתי לבדוק את הדו"ח של ידון על החפירות. שוב קראתי במעמד 81, כי שלושה שקלים משנת 5 נמצאו באתר מיספר 1039, וכי שקל נוסף נמצא באתר מיספר 1054, ובעמוד 76 של הדו"ח, בקטע על אתר מיספר 1054, נאמר בפירוט כי נמצא בו שקל משנת 5, וזמ-

The whole of casemate 1045 was covered by a thick layer of ashes, especially in its southern third, where the ash layer reached a height of 2 m (!). Among the remains of the huge conflagration, traces of which could also be observed on the wall plaster, were found many pieces of burnt furniture, metal vessels and strips of embroidered cloth. There can be no doubt that furniture and utensils were collected from this vicinity (from locus 1042) and brought to this room to be deliberately incinerated.

Many coins from the period of the Revolt were found in this conflagration layer, including a silver sheqel of the Year Five (see p. 80 below, on locus 1039). Also noteworthy are several scroll fragments found at the northern end of this room below the fallen column drums, as well as several ostraca with Hebrew

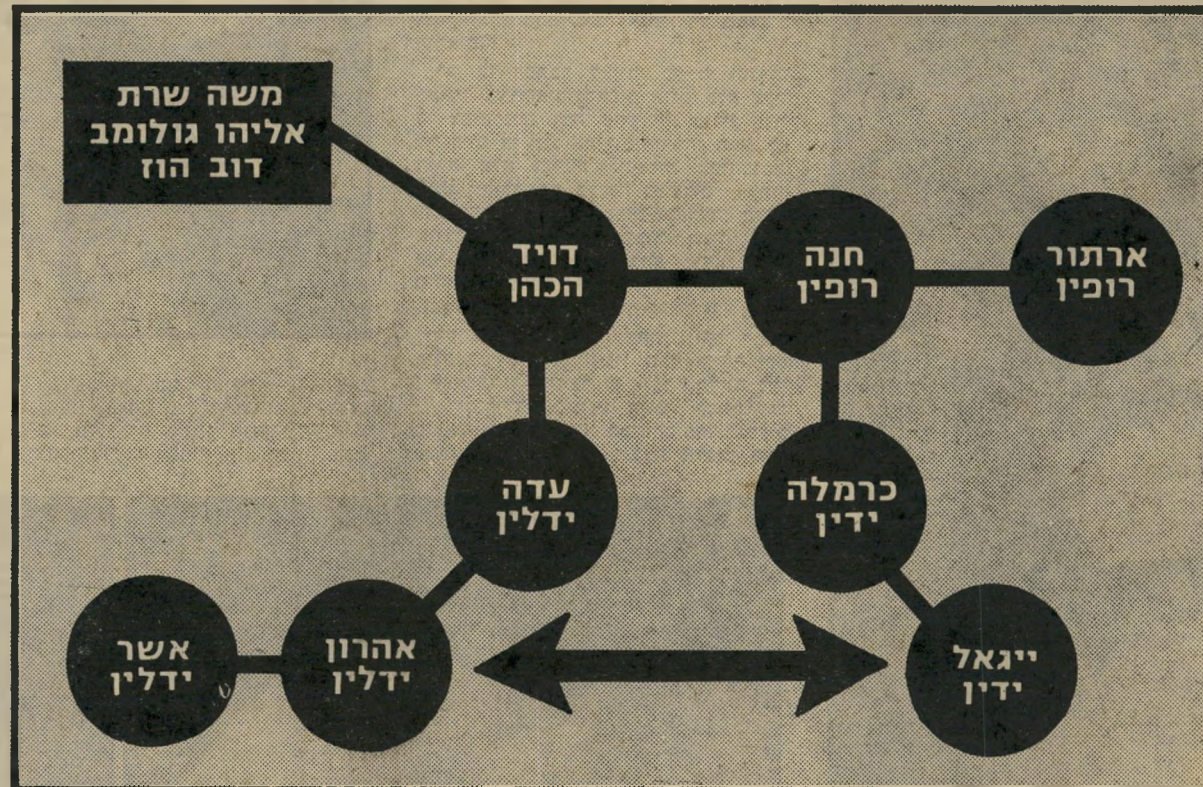
אתר 1045

קטע מעמוד 76 של הביטאון "ישראל אקספלוריישן ג'ורנל", המוסר כי באתר זה נמצא שקל-כסף משנת 5, והמפנה את הקורא לעמוד 80 שבו מתוארים הממצאים באתר 1039, בו נמצאו שלושה שקלים דומים.

In the southwestern corner of the room were found, in the upper level, 17 silver sheqels of the Revolt, lying side by side. The sheqels included ten of the Year Two, two of the Year Three, two of the Year Four and three of the Year Five (Pl. 19F-G). The discovery of this group of sheqels is of special importance: not only is this the first time that such sheqels have been found in an archaeological excavation in a stratum which can be assigned definitely to the period of the Great Revolt⁸⁰, but the sheqels of the Year Five—i.e., the year in which Jerusalem fell—are particularly rare (as of now we know of ten such sheqels, including those of this locus and of locus 1045)⁸¹; so far 20 sheqels of various years have been found at Masada. We also discovered many bronze coins from the time of the Revolt in this room. The

אתר 1039

קטעים מתחתית עמוד 80 ותחילת עמוד 81, שבהם מסופר כי באתר זה נמצאו שלושה שקלים משנת 5, וכי יחד עם השקל מאתר 1045 נמצאו במצדה ארבעה שקלים משנת 5, ועתה מצויים בעולם 10 שקלים כאלה.



מגואלי האדמות עבור הקרן-הקיימת, נשא לאשה את חנה, אחותו של דוד הכהן, שילדה את כרמלה, שנישאה לייגאל ידון. דוד הכהן הוליד את עדה, שנישאה לאהרון ידלן, שר-החינוך כיום.

אילן-היוחסין של מישפחות ידלן ור-ה"ר ארתור רופין.

המישפחה הגדולה

ידן, הקשורים גם בשאר המיומי במדינה.

נים את הקורא בעניין זה לעמודים העוסי-קים באתר 1039.

משמעות דברים אלה: על מצי דה נמצאו ארבעה שקלים משנת 5, כן אמרו לי יעקב משורר ואריה קינדל, כן בעוד שבאגף-העתיקות, מפי הי-יועץ-המישפטי של משרד-החינוך, מתקשים שנמצאו רק שלושה. היכן השקל הרביעי?

דבר נוסף: אותו יועץ מישפטי מכחיש את דיבריו ראש-הלישכה של שר החינוך ושאר המקורות. מדוע הוא ערשה זאת? האם ייתכן כי מאמצי שר-החינוך, שהוא קרובו של ידון, של ראשי אגף-העתיקות, התלויים בידיו, ושל היועץ-המישפטי, מכוננים לעשות הכל כדי למנוע את גילוי היעלמות השקל? **השבוע אגיש תלונה על כך ל-מישפטי ישראל, שבידיה הכבים הגנות לאן נעלם השקל.**

יגאל רכיב

בנק ישראל רכש, זמן קצר אחרי החפי-רות, כ-67 שקלים, כולל 3 שקלים משנת 5. כך אמרו לי יעקב משורר ואריה קינדל, לר, חברי הוועדה שקנתה את השקלים. מאז פירסם בנק ישראל קטלוג למטבי-עות, ובו נכתב כי רכש את מרבית השקי-לים מחפירות מצדה. אולם הקטלוג אינו מראה את השקלים. הסיבה היא שידון טרם פירסם את הדו"ח הסופי שלו על מצדה, ואסר על בנק ישראל לפרסם את השקלים שרכש.

איש לא שם לב לכך שהיה שקל רביעי על המצדה, שלא נרכש על-ידי "בנק ישראל". אם מישוהו שם לב, הרי היה מאנשי ידון, ושתק. אני עצמי שמתי לב לכך כאשר קראתי בקטלוג על אוסף "בנק ישראל" (מאת אחד המומחים הי-גרדיים למטבעות, אריה קינדלר), כי "בנק ישראל" רכש את "ריב"

בחפירות מצדה נמצאו ארבעה שקלים. הפירסום הראשוני של ייגאל ידון על מצדה, משנת 1962 (ישראל אקספלוריישן ג'ורנל, כרך 15, מספרים 1-2) מוסר, 81, השקלים משנת 5, השנה הם נדירים במיוחד. עשרה שקלים נמצאו באתר הזה 1045.

ולם עובדה ששאותם שמרבית על-ידי מורה ישראל וחתם את



פיתוי יידידות
 נה למטה: אייבי בהופעה מלאה לצידה של רקדנית הבטן שהופיעה לפני אורחי המסיבה נעמה מיזרחית, כשהצייר שלמה צפריר נותן קצב ברקע.

השתלבות באורח
 הבטן הישראלית ריקי חלפון, שהיווה את שיאה של חגיגת יום-הולדת ה־50 שלו. ספן־השלום אייבי נתן נסחף, כשהוא מת מוגג מצחוק, אל ריקוד־הבטן של רקדנית



ני הגברים המתינו לספן־השלום.
 אייבי נתן, ליד פתח ביתו. כאשר יצא אייבי מדירתו הם הגישו לו טופס נייר וביקשו ממנו: „אפשר לקבל את החימתך?” אייבי, הרגיל כבר בחלוקת אוטוגראף פים, תמה הפעם. שני הגברים לא נראו כצייד־אוטוגראפים רגילים. בכל זאת הוא חתם על הנייר שבידם. „אנחנו מצטערים,” אמר האחד מהם „אבל אנחנו רק ממלאים הוראות.”

רק אז הסתבר לאייבי כי מי שנראו בעיניו צייד־אוטוגראפים אינם אלא פקיד די מס־הכנסה, ומה שהשאירו בידיו בכוֹן קר היום בו חגג את יום־הולדתו ה־50 לא היתה אלא הודעה לתשלום מס־הכנסה. היתה כלולה בה תביעה לתשלום — תוך 48 שעות — של סכום שנראה בעיני אייבי כ־7,603 ל"י עבור שנות המס 76—1974. אייבי לא נראה מודאג. הוא מיהר להשלמת ההכנות לחגיגת יובלו שעמדה להיערך במלון רמאדה קונטיננטאל. רק זמן קצר לפני שהחלו 300 המורד מנים לזרום אל החגיגה, חטף אייבי מבט נוסף במתנה ששיגר לו אוצר־המדינה לר־גל יום־הולדתו. עיניו חשכו. הסתבר לו כי מה ששילטונות מס־הכנסה תובעים ממנו אינו סכום של שבעת אלפים ושש



ותיקות „קליפורניה”
 שלוש מאורחות מסיבתו של אייבי, שהיו בשעתו בין האורחות הקבועות של מזלכתו „קליפורניה”, שהיתה מרכז הבוהמה של תל־אביב. מימין: שחקנית „הקאמר” מרי זהרירה זוריפאי, תמר ישר, אשת האדריכל יצחק ישר, והקוסמטיקאית עליזה עולש.



נשיקה לבת
 היפהפייה שאותה מנשק אייבי נתן בלהט אינה אלא בתו היחידה, שרון, שהפכה את אייבי לסבא כבר לפני שנתיים, בטרם חגג את יובל החמישים שלו. אייבי לא יכול היה לעצור בעד רגשותיו, הפגין את אהבתו לבתו לעיני כל.

מסביב למדורה
 מפלסטיק, שהוצגה במרכז אולם המלון שבו נערכה החגיגה ל־300 אורחים, ישבו יידידיו של אייבי עד לשעות הקטנות של הבוקר. בתמונה: ציפי בניו.

מישטרה

אלמנה במלכודת

אלמנתו של יפת נגר שנירצח בכלא שאטה - בין פטיש העולם התחתון ופדן המישטרה

הנקישות החזקות על דלת הבית שבמרכז פתחתיקוה העירו את יגאל נגר שחור-העיניים, בן השש. השעה היתה שתיים אחרי חצות. "אמא, הם באים להי' רוג אותך!" צעק הילד בבהלה. ברנצו במהירות אל החדר הסמוך. אמו, שוש נגר, כבר הקיצה משנתה. מיהרה להת' לבש ולשלוף מאחת המגירות את אקדה הברטה הקטן שלה. לפתע נפרצה הדלת. שלושה צעירים פרצו אל הדירה, לבושים אורחית מלווים בשני כלבים ואקדחים בידיהם. אך כש' ראו את האקדה בידיה של שוש, מיהרו לתפוס מחסה וצעקו: "נהרוג אותך! אנחנו שוטרים!" שוש נגר לא האמינה להם. היתה לה סיבה טובה לכך. חצי שנה קודם-לכן התפרעו אסירים בכלא שאטה. הסתערו על התא בו היה בעלה, יפת נגר. כלוא בעוון החזקת רכוש גנוב. במפתח שהיה בידם פתחו את דלת התא, גירשו ממנו שלושה אסירים והקיפו את הרביעי, יפת ("רפי") נגר בן ה-30. שנדחק לאחת מפיונות התא. מבטו היה נסחד והוא ניסה לצעוק, אך אז פגש בראשו מוטיבהרזול, והסכין המאלתר פיי' לח את חזהו. שעות אחדות לאחר-מכן נואשו הרופאים בבית-החולים הממשלתי בעפולה מכל תיקוה לחייו של יפת. הוא נפטר מפצעיו. יפת נגר, בעל דיסקוטקים בפתחתיקוה העיר בשעתו כנגד אנשי כנופיות גיבעת-שמואל, שנאשמו ונכלאו בעוון ניסיונות לגבות דמי-חסות מבעלי-עסקים בפתחתיקוה. בחום מישפטם הבטיחו: "יפת

צה להופיע על דוכן העדים, ולהפליל את רוצח בעלה. אולם הדבר אינו כה פשוט.

"כבר ימים אחדים אחרי הרצח." נזכרת שוש, "התחילו להגיע אלי כל מיני ידי-עות והודעות אנונימיות בטלפון. אנחנו נרצה גם את יפת הקטן אם את לא תיעלמי' הודיעו לי האלמונים. היו גם איומים ברצח עלי.

"פניתי למישטרה, ואז התחילו הצרות מהצד שלהם. הם אישרו לי רישיון לאחי זקת אקדה ברטה. בהמלצת המישטרה עברתי דירה, מבלי להודיע לאיש את כתובתי החדשה. אבל ההודעות המיס' תוריות המשיכו להגיע גם לכתובת החד' שה. אני פחדתי עד-מוות. בסוף הודעתי למישטרה שאני לא מוכנה להעיד או להופיע במישפט של הרוצחים.

"ואז התחיל הלחץ של המישטרה. אנחנו נדאג לכך שלא תחיי בשקט' אמר לי קצין במישטרת פתחתיקוה. תראי ש' אנחנו יכולים להיות יותר גרועים מהרוצ' חים הכי נוראיים' אמר לי מפקד המיש' טרה. רבי-פקד בני טורה.

וכך, במקביל להטרדות אלמוניות החלה המישטרה מבצעת פשיטות על דירתה החדשה של שוש. "ותמיד בשעות לילה מאוחרות, אחרי חצות," היא מספ' רת. "יש להם, לשוטרים, צווים. מחפשים סמים, רכוש גנוב. כל מיני תירוצים. הם מגיעים לבית, מתיישבים בסלון אפילו אם זה בשתיים בלילה והילדים בוכים מפחד, ומתחילים לדבר על הרצח בכלא. שואלים למה אני לא רוצה להעיד, ומספ' רים איך הם יגרמו לי סבל נוראי."

הפחד שבר את שוש סופית לפני כח' דש וחצי. את ילדיה הקטנים הפקידה בידי בני-מישפחתו של יפת, שאיתם היא שר' מרת על קשרים הדוקים. היא עצמה יצאה לצרפת, לברר אפשרות להשתקע שם בין בני-מישפחתה. "כשחזרתי לארץ, החרימו לי את הדרכון," היא מספרת במרירות. "כל אדם נורמלי יבין שאני לא יכולה להיות בארץ הזאת. תחת איומים מתמי' דים. תחת לחץ של כן להעיד ולא להעיד.

אליפים נהרו בשבת האחרונה לאילת -



עגל הוויסקי

ממרומי הצוק הנישא מעל לכפרו שבחוף ים-סוף משקיף רפי נלטון (במיגבעת ובמישקפיים שחורים) על ההמונים שנקבצו למרגלות עגל הזהב הניצב שם, כשהוא חוגג בעזרת בקבוק-וויסקי את פתיחת קי"המים החדש לכפרו. את שיא הטכס היווה זרם המים שפרץ מביטנו של עגל הזהב.



תרועה למנצח

רפי נלטון נישא על כתפיים לקול תשואות קהל החוגגים, שרבים מהם שילמו אלפי לירות כדי להגיע ולהשתתף במשמחון. ברקע: אחת מסוכות-הקש המשופצות של הכפר האפריקאי שלו.



בראשית ברא את השמיים ואת הארץ

ארץ / את המידבר ואת החול / והארץ היתה מה שקוראים - / ברדק אחד גדול. / בראשית ברא את השממה בבתיאחת / את ים-סוף, את הנמל, את הדגים ואת אילת. / בראשית ברא את העולם הזה בנחת / את הקלאמרי והשרימפס את הסטייק והפיתה בצלחת. בראשית ברא את הדולר, את השטרלינג ואת הלירה / את "יוחנן המהולד", את הוויסקי ואת הבירה. / בראשית ברא אדם, וחתיכות תודה לאל. / בראשית ברא סוף-סוף, גם את נלטון רפאל.

ויאמר רפאל: יהי כפר! / ויאמרו לו מלמעלה: מה אתה נמהר? / סע קודם כל לראות את העולם / מה בנינו פה ושם. / ויקח רפאל את עינו, כובעו וקנו / לראות מה ברא אל קונו. / וינדוד לסבריה, אמריקה, אקפולקה, איפה לא? / וימצא ברעיונות רבים את תרמילו, ובכל מקום פגש אשה, אכל מן התפוח / אכל המון תפוחים, עד שהגיע זמן לנח. / וישב אילתה, שבע נסיון' חיים ומלומד / ויאמר: נבונה ג'טלו, שיעמוד לעד.

והבנאים בנו, מיבנים חדשים - מסכי כות, מקש, עצים וקרשים, / ומול מלונות הפאר שניבנו בסביבה / קם הכפר של רפי נלטון - מישכן האהבה. / אל סכי כות הקש, והחצץ לחוף ים-סוף / בא לו דור חדש, שבדימה כולו שטוף, / ובכסות עלתה הבירה התוססת / ושירה של וויסקי לגרונות נכנסת. / ג'טדן אמיתי של מו' סיקה סוערת / ואש הריקודים בושרת. אך מה שווים הריקודים הוויסקי והיין /

חוקן של יין

שבוערות משקה ליי און האילתי את הצלם ספקטור התל-אביבי, היה רק אחד מן האבירים המשעשעים שבאמצעותם נחוג חגיגה-המס' הנלטוני.



שוש נגר ובנה עם תמונת בעדה הנרצח איומים אנונימיים בטלפון.

יפת הוריש לי רכוש גדול. בשווי של יותר ממיליון לירות, מועדונים ובתיקפה בפתחתיקוה. יריבים הציתו לפני שבועות אחדים את קפה היכל של אחיו של יפת. נפתלי, המישטרת פורצת לביתו כל יור' מיים, כאילו שאני מחזיקה רכוש גנוב או מפיצה סמים. אני לא צריכה, יש לי כסף מספיק לכל החיים."

בימים הקרובים עומדת שוש, באמצעות עורכי-הדין דרור מקרין ושלמה תוסייה כהן, להגיש תביעה נגד הממשלה ונצייר בות שירות בתי-הסוהר על סך המישה מיליון לירות, על שלטנותה לא דאגו לשמור על חייו של יפת בכלא. "נגד הפרשעים האלימים שמאיימים עלי אינני יכולה לעשות כלום," אומרת שוש, "אבל אם המצב עם המישטרה ימשך ככה, אני פשוט אתמוטט, אירה בשוטרים ואתאבד. אני רק רוצה לברוח מכאן, מהמעגל הסגור הזה של שוטרים וגנבים."

נגר, שבגללו נכנסו לכלא, ימות! "מאז שיפת נרצח אין לי מנוחה." אר' מרת האלמנה, שוש נגר (25), ששינתה בינתיים את שמה הפרטי לבת-אל. "מייד אחרי הרצח ולפני שנפתח המישפט הגר' דול, שבו מנסים להאשים את 16 ראשי בתי-הדין של העולם התחתון בכלא שאטה בקשירת קשר לרצח בעלי, ביקשו ממני שאעיד נגד יעקב אלפרין, הנאשם מיספר 1 ברצח. "ברור לי לשם מה הם רוצים את עדותי," אומרת שוש, שלפני הודשים אחדים, 18 ימים אחרי רצח בעלה ילדה את בנו, שנקרא יפת בני-יפת נגר. "יעקב אלפרין הוא זה שהבטיח, אחרי שבעלי העיד, לרצוח אותה ביום מן הימים. עוד כשהוא ישב בכלא ובעלי היה בחוץ, ניסה לשלוח אליו רוצחים. בכלא היה זה הוא שנתן את ההוראה להרוג." לכאורה נדמה ששוש צריכה להיות מרוי-



מסיבה מגיש מתנת

יום-הולדת לאייבי נתן:

תביעה על

7,6 מיליון

ל"י

מאות לירות, אלא שבעה מיליון ושש מאות אלף ל"י. איש אחר במקומו ודאי היה מתעלף במקום או מבטל את המסיבה. אייבי פרץ בצחוק.

"השבתי שזאת בדיחה או מתיחה", סיפר, "קול'השלום היא אגודה עותומנית שלא על מנת לעשות רווחים. כל רווחיה הולכים לתרומות למוסדות ונצרכים. אז מה פתאום שידרשו ממני סכום כזה?"

אלא ששילטונות מסיבהכנסה לא התכוונו כלל להתבדח. אותו לילה, הם הגיעו לאייבי לחגוג את יום הולדתו ה-50 ברוב עם, מבלי להתערב, היתה זו שמחה אמיתית. איש מבין מאות הקרואים, ידידי או קרובים של אייבי מאז ניהל את מולדת קליפורניה שלו בלב תל-אביב, לא חש כלל כי באותו לילה שקע אייבי לכאורה, בחוב של 7.5 מיליון ל"י לקופת-המדינה. אייבי, שהוא אולי המארח המקצועי ביותר בארץ, קיבל את אורחיו בחיכים, חיבוקים ונשיקות. הוא הוביל אותם אל שולחנות הכיבוד, כולם על שהרת הגבינות והיינות מתוצרת-הארץ, תרומות מפעלים וידידים של אייבי; הקיש עמם כוסיות, חתך עוגת יום-הולדת ענקית, נפל מעל כסא מורם אחרי שכמה מחבריו התעקשו להרימו באוויר חמישים פעם ויצא במחול



צחוק בצד

אוסף של יפהפיות קישט גם הפעם, כמו בכל הפעם הקודמת, את מסיבת יום-הולדת של אייבי. בתמונה: הדוגמניות סמדר דרור ושרה מור, צוחקות בכל פה כשהן צופות באורחים. צילום: פטר פן

דינה בפני נשיא בית-המשפט המחוזי בתל-אביב, ביקש וקיבל צרעיוכוב יציאה מהארץ נגד אייבי נתן.

זה היה כבר משהו אחר. שכן פירושו של צו כזה הוא מניעת יציאתו של אייבי לארצות-השלוש שלו העוגנת מחוץ למים הטריטוריאליים של ישראל. "כל העסק הזה", הגיב אייבי, "הוא מצחיק מצד אחד ומחניף מצד שני. מכמה מפעלים במדינה תובעים לשלם מסיבהכנסה של שלושה מיליון ל"י לשנה? זה סימן שבאוצר מעריכים את קול'השלום כמפעל רציני. חבל רק שהם דרשו 2.5 מיליון ל"י עבור השנה שבה עגנה האונייה במרסיי ולא שידרה כלל. זה עושה את הדרושה ללא רצינות. לי אין מה להסתיר. כל חשבונות האונייה פתוחים ומאושרים ע"י רואה-החשבון."



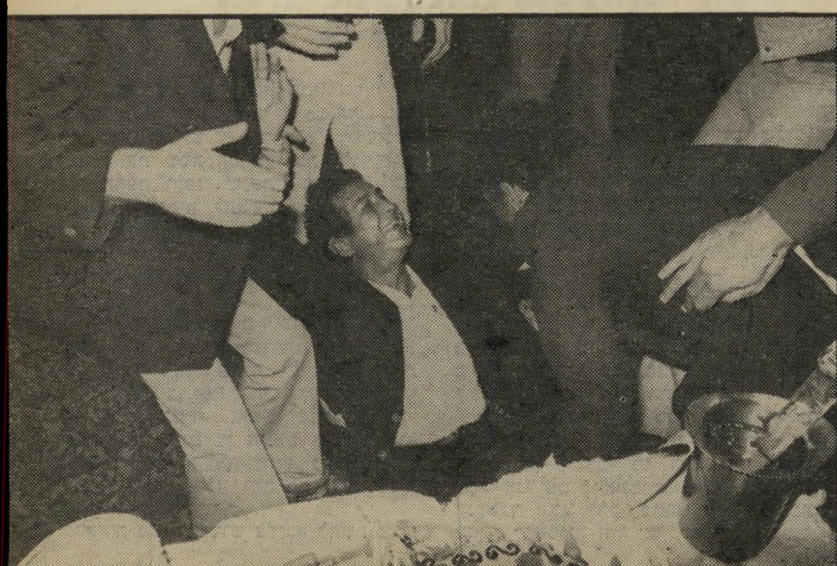
ידידי של אייבי הביעו השערה כי התביעה אינה אלא טכסיס של הממשלה להתנכל לתחנתו של אייבי. אבל באוצר הסתייגו מכך. "אייבי לא הגיש לנו בשום האחרונות דו"חות מסיבהכנסה", אמרו, "הוא לא השיב לפניותינו. אולי עכשיו, כשקיבל את הדרושה לתשלום 7.5 מיליון ל"י מס, הוא יתחייב אלינו יותר ברצינות. שלום — זה שלום, אבל מסיבהכנסה הוא שצריך לקבוע אם אייבי חייב במס או פטור ממנו."

שנתרמו לכבוד המאורע היו את הכיבוד היחיד של מסיבת יום-הולדת ההמונית, סיעו לאורחות לשמור על הדיאטה. בתמונה: עירית לוי, תמי פסחון והרקדנית רותי לרמן. למטה משמאל: אייבי שרוע על הארץ לאחר שנפל מעל כסא מורם, אחרי שחבריו ניסו להרימו חמישים פעם.

גבינות ויין

סוער עם רקדניתהבטן ריקי חלפון. אם היה משהו שהעיב אותו ערב על שמחתו של אייבי, לא היה זה פקידהשור מה. הוא יכול היה להתעצב רק על היעדרו של אחד מידידיו הקרובים ביותר, קריין התנ"ך והמו"ל עמיקם גורביץ. גורביץ נעדר מהמסיבה באופן הפגנתי על רקע פוליטי. היה זה אחרי שנודע לו כי אייבי שהזמין למסיבה את כל ידידיו, מכל השכבות והזרמים ומכל היקף הקשת הפוליטית, שיגר הזמנה בנוסף ליצחק רבין ויגאל אלון גם לשרהביטחון וממלא מקום ראש-הממשלה שמעון פרס. גורביץ ראה בכך, כנראה, פגיעה בתדמיתו של אייבי כסמל החי של השלום.

המסיבה, שעלולה היתה להיראות כמו מסיבה של מי שחייב באמת למסיבהכנסה 7.5 מיליון ל"י, לא עלתה לאייבי אלא סכום של 800 ל"י. כל השאר ניתן לו במתנה. הוא עצמו סרב לקבל מתנות, ציין את יום-הולדתו בתרומה של 50 אלף ל"י למוסדות סוציאליים. אבל זה לא עשה הרבה רושם על מסיבהכנסה. יור מיים אחר-כך הופיע נציג פרקליטות-המ



המחנה החרוזי מגיש מצע הכולל 153 פיתרונות מעשיים לבעיות המדינה

יפתיע רבים, מכיוון שהוא מראה שהושגה הסכמה בין כל מרכיבי מחנה זה, 153 פתרונות מעשיים, המכונים "המצע הכולל", הם פתרונות מעשיים לבעיות המדינה. המחנה החרוזי שבאז מכוונות שונות, והמיוצגים קשת רחבה של עמדות יסוד אידאולוגיות.

קד היה להכין למחנה זה מצע המורכב ממיניציות סתמיות וכוללניות, ברומה למצות המורכב, הליכוד ו"ש. אולם מנוי וגמור היה עם מקימי המחנה לעשות עבודה רצינית, ולהניח לפני ציבורי-הבחירה מצע מפורט, הכולל פתרונות מעשיים ברורים לבעיות המדינה.

המצע, שיצא לאור השבוע, אחרי עבודה מאומצת של שישה שבועות, מכיל 153 פתרונות מעשיים, המכונים "המצע הכולל".

מחנה זה יתר ממצע לבחירות. זוהי תוכנית פעולה. פעולה למען ישראל אחרת. ישראל היוזמת שלום, ישראל החותרת לשוויון כלכלי-חברתי. ישראל של חופש, של צדק, של כבוד בין איש לרעהו. ישראל של חירות חיים, של טוהר-המידות. התלכדו במחנה פוליטי לוחם, המקיים פלורליזם רעיוני, ומאוחד במעשה המדיני והחברתי.

אנחנו מאוחדים בניתוח הבעיות הממשיות של מדינת-ישראל בסוף שנות השבעים, ובפתרונות המעשיים אותם אנו מציעים לבעיות אלו, לקראת שנות השמונים. אנו קובעים:

- המדינה קיימת למען האדם, ולא האדם למען המדינה;
- היעד העיקרי של ישראל בשעה זו הוא הגנת השלום;
- כל אדם זכאי לשוויון לאומי, מיני ועדתי;
- בלא שיוויון כלכלי וחברתי לכל אדם, לא תיכון חברה בריאה ומדינה מתוקנת. אנו מאמינים, כי יש בעם הזה החיות והכוח הרוחני, להפוך את ישראל למדינה דמוקרטית ושפויה, אשר תהווה מוקד של השראה לאומות העולם, ומוקד של גאווה ומשיכה לעם היהודי בתפוצותיו.

הדרך של שלי



טריטוריאליה של כל הצדדים החתומים עליו. החוזה יכלול את העקרונות הבאים:

(א) כל השטחים שיוחזרו על-ידי ישראל יפורזו. ישראל תעשה לפיקוח ישראלי-ערבי על הפירוז. הצדדים יסכימו, כי כניית-צבא, הכנסת כלי-נשק מסויימים, או בניית ביצורים ומיתקנים צבאיים מסויימים, בניגוד להסכם, יהוו עילה חוקית לישראל לנקוט צעדי-מונע.

(ב) יוגבל מרוץ החימוש.

(ג) בעיית הפליטים הפלסטינים תיפתר בעיקרה על-ידי שיקום במדינה הפלסטינית, אם יבחר העם הפלסטיני להקימה. ישראל תסייע לפתרון זה.

(ד) יקומו יחסים דיפלומטיים מלאים בין ישראל ומדינות-ערב, ובכללם קשרים תרבותיים, כלכליים ותחבורתיים. כל גילויי האויבה והחרם יבוטלו.

היותה מקודשת לשלוש דתות, ומאוכלסת בבני שני עמים, היא ראוייה למעמד ייחודי. ירושלים תישאר שלמה, כיחידת-גג עירונית משותפת, ותהיה פתוחה לבני כל העמים והדתות. היא תוסיף להיות בירתה של מדינת-ישראל. חלקה הערבי יוכל להיות לאחר כינון השלום, בירת המדינה הערבית הפלסטינית העצמאית, אם זו תקום. המקומות הקדושים של כל אחת משלוש הדתות ינוהלו באופן אוטונומי על-ידי מוסדות העיר.

13 תהליך כינון השלום

פניו השטחים, מעמדם המדיני של הפלסטינים, מעמדה של ירושלים ושאר הנושאים הקשורים בתהליך השלום, יוסדרו על-פי הסכם שיושג במשאומתן בין הצדדים.

14 מעמד הפלסטינים במשאומתן

הפלסטינים יהיו צד במשאומתן ובהסכם עם ישראל, באמצעות נציגות מוסמכת ומוכרת שלהם. אם ידרשו זאת, ינוהל המשאומתן עם אש"ף, על בסיס של הכרה הדדית.

15 נוהל המו"מ

המו"מ יתקיים במסגרת ועידת-שלום משותפת לכל הצדדים בסיכסוך: ישראל, כל אחת מן המדינות הערביות השכנות והעם הערבי הפלסטיני. הוועדה תעבד עקרונות מוסכמים של תכנית-שלום, שיכללו הוראות מפורשות לגבי הנושאים הבאים:

(א) תיחום קווי הגבול, שאליהם תחזור ישראל;

(ב) קביעת עיקרי ההסכמים בין ישראל לבין כל אחד מהצדדים האחרים. ההסכמים ייערכו על בסיס דו-צדדי.

(ג) אם יוחלט על ביצוע ההסכמים ב"שלב" — הגדרת התנאים הכרוכים ב"מעבר משלב לשלב, עד לכינון יחסי-שלום מלאים.

ועידת-ז'נבה עשויה להוות את המסגרת בה תתחיל לפעול ועידת-השלום.

16 עקרונות חוזה-השלום

חוזה השלום, שיושג בסיכומה של ועידת-השלום, יכלול הצהרה הדדית בדבר הזכות לקיום, לריבונות, לעצמאות ולשלמות ה-

החזרה למצב של קדם-המלחמה של מערכת-הבחירות. הרכיבו אותו תנועות, הזוגות ואישים שבאז מכוונות שונות, והמיוצגים קשת רחבה של עמדות יסוד אידאולוגיות.

קד היה להכין למחנה זה מצע המורכב ממיניציות סתמיות וכוללניות, ברומה למצות המורכב, הליכוד ו"ש. אולם מנוי וגמור היה עם מקימי המחנה לעשות עבודה רצינית, ולהניח לפני ציבורי-הבחירה מצע מפורט, הכולל פתרונות מעשיים ברורים לבעיות המדינה.

המצע, שיצא לאור השבוע, אחרי עבודה מאומצת של שישה שבועות, מכיל 153 פתרונות מעשיים, המכונים "המצע הכולל".

ובכללה הקליטה, ההתיישבות, הכשרת-הקרקע, הפעילות הכספית ועוד.

6 פני החברה הישראלית

חזון השיחורר הלאומי יהיה משולב בחזון המדינה החברתי. בישראל תיכון חברה-שיוויון למופת שתהיה אבן שואבת ומקור-השראה ליהודי התפוצות, ולעולם כולו.

7 רוב יהודי גדול

ישראל תוכל להגשים את יעודיו של הרעיון הציוני רק אם תהיה מדינה ריבונית, בעלת רוב יהודי גדול. היא לא תוכל למשימה, אם תקיים שלטון מדיני וצבאי על מיעוט ערבי-פלסטיני גדול.

8 ויתור על שטחים

כדי להשיג את השלום, וכדי להימנע משלטון על המיעוט הערבי-פלסטיני, תצהיר ישראל מראש על נכונותה לוותר על השטחים שנפלו לידיה במלחמת ששת הימים, למעט תיקוני-גבול קלים, שעליהם יוסכם בין הצדדים.

9 הכרת הערבים בישראל

ישראל תפנה את השטחים במסגרת הסדר-שלום, שיכלול את הכרת המדינות הערביות, השכנות והעם הערבי-פלסטיני בישראל, ואת הסכמתם לקיום יחסי-שלום תקינים עם ישראל. יחסי-שלום תקינים פירושים: הכרה הדדית בזכות כל עם לקיום, לריבונות, לעצמאות, ל-בטחון ולשלמות הטריטוריאלית של מדינתו.

10 העם הפלסטיני

ישראל מכירה בזכות ההגדרה העצמית של העם הערבי הפלסטיני.

11 מעמדם המדיני של הפלסטינים

העם הערבי הפלסטיני יחליט בעצמו על מעמדו המדיני, ואם יחפוץ בכך על הקמת מדינה פלסטינית עצמאית.

12 ירושלים

ירושלים היא בירת-הנצח של ישראל. ב-

החזרה למצב של קדם-המלחמה של מערכת-הבחירות. הרכיבו אותו תנועות, הזוגות ואישים שבאז מכוונות שונות, והמיוצגים קשת רחבה של עמדות יסוד אידאולוגיות.

קד היה להכין למחנה זה מצע המורכב ממיניציות סתמיות וכוללניות, ברומה למצות המורכב, הליכוד ו"ש. אולם מנוי וגמור היה עם מקימי המחנה לעשות עבודה רצינית, ולהניח לפני ציבורי-הבחירה מצע מפורט, הכולל פתרונות מעשיים ברורים לבעיות המדינה.

המצע, שיצא לאור השבוע, אחרי עבודה מאומצת של שישה שבועות, מכיל 153 פתרונות מעשיים, המכונים "המצע הכולל".

ובכללה הקליטה, ההתיישבות, הכשרת-הקרקע, הפעילות הכספית ועוד.

6 פני החברה הישראלית

חזון השיחורר הלאומי יהיה משולב בחזון המדינה החברתי. בישראל תיכון חברה-שיוויון למופת שתהיה אבן שואבת ומקור-השראה ליהודי התפוצות, ולעולם כולו.

7 רוב יהודי גדול

ישראל תוכל להגשים את יעודיו של הרעיון הציוני רק אם תהיה מדינה ריבונית, בעלת רוב יהודי גדול. היא לא תוכל למשימה, אם תקיים שלטון מדיני וצבאי על מיעוט ערבי-פלסטיני גדול.

8 ויתור על שטחים

כדי להשיג את השלום, וכדי להימנע משלטון על המיעוט הערבי-פלסטיני, תצהיר ישראל מראש על נכונותה לוותר על השטחים שנפלו לידיה במלחמת ששת הימים, למעט תיקוני-גבול קלים, שעליהם יוסכם בין הצדדים.

9 הכרת הערבים בישראל

ישראל תפנה את השטחים במסגרת הסדר-שלום, שיכלול את הכרת המדינות הערביות, השכנות והעם הערבי-פלסטיני בישראל, ואת הסכמתם לקיום יחסי-שלום תקינים עם ישראל. יחסי-שלום תקינים פירושים: הכרה הדדית בזכות כל עם לקיום, לריבונות, לעצמאות, ל-בטחון ולשלמות הטריטוריאלית של מדינתו.

10 העם הפלסטיני

ישראל מכירה בזכות ההגדרה העצמית של העם הערבי הפלסטיני.

11 מעמדם המדיני של הפלסטינים

העם הערבי הפלסטיני יחליט בעצמו על מעמדו המדיני, ואם יחפוץ בכך על הקמת מדינה פלסטינית עצמאית.

12 ירושלים

ירושלים היא בירת-הנצח של ישראל. ב-

17 יישום עקרונות החוזה

בהתאם לעקרונות שיושגו בוועידת-השלום המשותפת, ייערכו הסכמים דו-צדדיים בין ישראל לבין כל אחד מהצדדים הערביים. הסכמים אלה יפרטו את אופן יישומם של עקרונות החוזה, ואת היחסים המעשיים שיקומו בין ישראל לבין הצד השני להסכם.

18 הצהרה בדבר הכרה הדדית

בהסכמים אלה יצהיר הצד הערבי ב"ירור, כי הוא מכיר בישראל, בגבולותיה המוכרים והמוסכמים. ישראל תצהיר בהסכמים אלה שהיא מכירה בריבונותו של הצד הערבי על השטחים שאותם היא תעביר לידיה במסגרת ההסכמים.

19 ערבויות בינלאומיות

ישראל תקדם בברכה ערבויות בינלאומיות נאותות — בעיקר מצד ארצות-הברית וברית-המועצות — להסכמים שייושגו בינה ובין מדינות ערב. היא תקבל בברכה סיוע בינלאומי, שיוועד למימון תוכנית-פיתוח אזורית ולשיקום הפליטים הפלסטיניים. ישראל תתמוך בכל יוזמה של המעצמות הגדולות להפסקת מירוץ-החימוש בנייה במזרח-התיכון, ולהוצאת האזור מתחום המאבק הבינושי. ישראל תעודד יוזמה לפירוז האזור מנשק גרעיני, הן אם הוא מיוצר באזור, הן אם הוא מיוצר מחוצה לו.

1 עצמאות

ישראל, כמדינה עצמאית וגאה, תקיים יחסי הכרה הדדית עם כל מדינות העולם, על בסיס של איתנות מדינית, כלכלית ותרבותית.

2 שלום

ישראל תתמיד בחתירה לשלום, ותעלה יוזמות להשגת השלום בינה ובין העולם הערבי, על בסיס הנכונות לסגת מהשטחים שנפלו בידיה במלחמת ששת הימים.

3 ביטחון

ישראל תשקוד על ביטחונה ותחזק את כוחה הצבאי. צה"ל יבנה כצבא העם.

4 עלייה

ישראל תעודד באופן פעיל את תהליך הריכוז הלאומי המתחולל בעם היהודי. עידוד זה יתבטא בהגברת העלייה מכל תפוצות העולם, ובהבטחת קליטתם ה"כלכלית, החברתית והתרבותית של העולים.

5 ההסתדרות הציונית

תיעשה הפרדת סמכויות מוחלטת בין מוסדות ההסתדרות הציונית לבין מוסדות מדינת-ישראל. מוסדות ההסתדרות הציונית יפעלו בעל-קרב יהודי התפוצות; ממשלת-ישראל תהיה אחראית באופן בלעדי על הפעילות בתחומי המדינה,

1 עצמאות

ישראל, כמדינה עצמאית וגאה, תקיים יחסי הכרה הדדית עם כל מדינות העולם, על בסיס של איתנות מדינית, כלכלית ותרבותית.

2 שלום

ישראל תתמיד בחתירה לשלום, ותעלה יוזמות להשגת השלום בינה ובין העולם הערבי, על בסיס הנכונות לסגת מהשטחים שנפלו בידיה במלחמת ששת הימים.

3 ביטחון

ישראל תשקוד על ביטחונה ותחזק את כוחה הצבאי. צה"ל יבנה כצבא העם.

4 עלייה

ישראל תעודד באופן פעיל את תהליך הריכוז הלאומי המתחולל בעם היהודי. עידוד זה יתבטא בהגברת העלייה מכל תפוצות העולם, ובהבטחת קליטתם ה"כלכלית, החברתית והתרבותית של העולים.

5 ההסתדרות הציונית

תיעשה הפרדת סמכויות מוחלטת בין מוסדות ההסתדרות הציונית לבין מוסדות מדינת-ישראל. מוסדות ההסתדרות הציונית יפעלו בעל-קרב יהודי התפוצות; ממשלת-ישראל תהיה אחראית באופן בלעדי על הפעילות בתחומי המדינה,

1 עצמאות

ישראל, כמדינה עצמאית וגאה, תקיים יחסי הכרה הדדית עם כל מדינות העולם, על בסיס של איתנות מדינית, כלכלית ותרבותית.

2 שלום

ישראל תתמיד בחתירה לשלום, ותעלה יוזמות להשגת השלום בינה ובין העולם הערבי, על בסיס הנכונות לסגת מהשטחים שנפלו בידיה במלחמת ששת הימים.

3 ביטחון

ישראל תשקוד על ביטחונה ותחזק את כוחה הצבאי. צה"ל יבנה כצבא העם.

4 עלייה

ישראל תעודד באופן פעיל את תהליך הריכוז הלאומי המתחולל בעם היהודי. עידוד זה יתבטא בהגברת העלייה מכל תפוצות העולם, ובהבטחת קליטתם ה"כלכלית, החברתית והתרבותית של העולים.

5 ההסתדרות הציונית

תיעשה הפרדת סמכויות מוחלטת בין מוסדות ההסתדרות הציונית לבין מוסדות מדינת-ישראל. מוסדות ההסתדרות הציונית יפעלו בעל-קרב יהודי התפוצות; ממשלת-ישראל תהיה אחראית באופן בלעדי על הפעילות בתחומי המדינה,

התשובה בחלקה השני של פואמת אטינגר:
 אל תספרו בנת / אל תגלו בחצות
 אשקלו / כי מים יש כבר בכפר של
 רפי נלסון. / אז תעלונה בנות אילת /
 אז תשרנה בנות העם. / מה לי ויסקי,
 מה לי בירה? / תנו לי מים ואשירה!
 ושירי המים מתגלגל למרחוק / ושירי
 המים מעלה חיוך וצחק / שירת המים
 תסחרר ותפוצץ / כי אין אלה מים כדי
 להתרחץ / אלה פשוט מים, בלי סיבה,
 אבל / איש עוד לא בטוח שצריך אותם
 בכלל. / אך מים אלה פה יפרו את
 העממה / וינשקו את אמא, אמא אדמה.
 במרחבי הכפר נטע שתילים לאט /
 שדרות רפי נלסון באילת. / והשתילים
 הרכים יצמחו להם כבר / ויהיו לרפי
 נלסון בולוואר. / ונערים שזופי-מבט אשר
 יבואו לאילת / וחתיכות שזופות-חזה
 ותכסנה במראה הזה / ובין עצי-היער ביום
 ובליל / תפרחנה אהבות בארץ-ישראל.
 האהבות באילת יולידו דור חדש מאד /
 דור שישרי, דור שירקוד / וכפי שאמר
 המעורר לעמו, / המשרור הדגול ששכחנו
 מה שמו:
 אם בסדום לא מצאו צדיק אחד כמעט /
 היו צריכים לרדת לרפי נלסון לאילת.
 ואחרי שהסתיימה החגיגה ואחרוני ה-
 חוגגים טסו בחזרה לתל-אביב, מספרים
 שגם אנשי מקורות הגיעו לכפר של נלסון.
 הם באו לסגור את המים.
 כי מרוב שמחה שכח רפי נלסון לשלם
 עבורם. ואולי זאת רק אגדה, כמו כל ה-
 מקום הזה.



- כדי להשתתף בטכס המוזר שהתקיים בכפר האפריקאי של רפי נלסון

הליווייה לעצבות



ארון-המתים
 שנישא על כתפי יקירי העיר אילת ונכבדיה, לקול מיצה-
 לות המוני החוגגים, סימל את סופה של העצבות ואת
 קבורתה. אפילו העצבות עצמה (למטה) קפצה לבסוף מתוך ארון-המתים מתפקעת מצחוק.

אם לכפר של רפי לא הגיעו מים? / ואנשים
 נשאו מבט אל השמיים: / מדוע אין בכפר
 של רפי מים? ואנשים הביטו לשממה /
 ואנשים כימטט גוועו שם בצמא: / האל
 הטוב, הן בשבילך הרי זה כלום / אז שלח
 צינור של מים — אפילו בתשלום.

כ אשר הירדה חרוזים אלה של
 עמוס אטינגר בין צוקי ההרים ש-
 מדרום לאילת, האירו זרקורים את כפר
 סוכות הקס שלמרגלות ההרים. זיקוקין

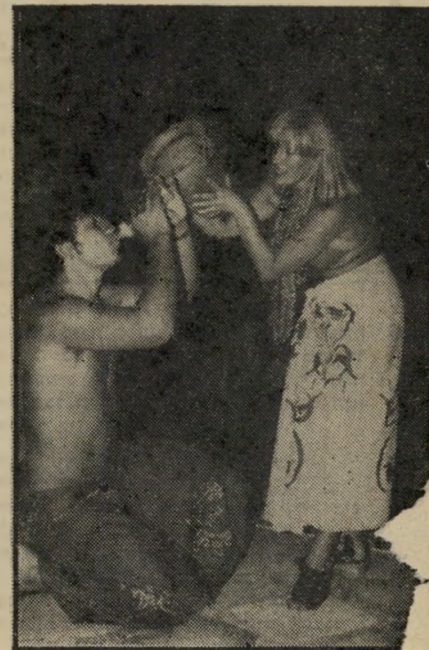
נורו לחלל הלילה וספינת כיבויה
 אש, שעגנה סמוך לחוף, התיזה סילוני מים
 אלי-על.
 נערה בחצאיות-קש וחזיות ביקיני הת-
 גועעו לקצב צלילים סוחפים ומאות האני-
 שים שצפו על החוף בחיזיון הלילי האיר-
 קולי פרצו בתשואות, נישקו איש את
 רעייתו וצהלו במצהלות גיל כילדים. ה-
 חגיגה היתה בעיצומה.

אילו היו מגלים נפט באילת, ספק אם
 היתה נערכת שם חגיגה כמו זו שנערכה
 בה השבוע לרגל סיום הנחת קו צינור
 המים ל"כפר" של רפי נלסון. פתאום
 הסתבר כי רוח חלוצית החלה נושבת שוב
 בעם ומאות אנשים היו מוכנים לשלם
 כמה מאות ל"י טבין ותקילין כדי לטוס
 לאילת לכמה שעות בסוף השבוע האחרון
 ולקחת חלק בשמחה.

וכך, התערבו אותו לילה יקירי אילת
 עם נכבדי ירושלים, אצילי רמת-השרון עם
 הפרולטריון של צפון תל-אביב, כדי לחזות
 בטכס המשעשע והעליו, שמאו שמחת בית-
 השואבה אולי לא היה כמותו, להוציא
 את חגיגות זכייתה של מכבי תל-אביב
 באליפות אירופה בכדורסל.

ראש-העיר אילת, גדי כץ, ומנהל רשות
 מרחב שלמה, ראובן אלוני, מצאו מים
 מבקבוקים מכוס פיטמות. נערי-שעשועים
 ונערות-זוהר הקשיבו מרותקים למסכת ה-
 מדוקלמת בנוסח חגיגות קק"ל וכאשר עבר
 בין החוגגים מסע הלוויה עליו, דמה לא
 רק הכפר, אלא גם קהל החוגגים שבו
 לשבט אפריקאי פרימיטיבי, שזרם של מים
 נותן לו סיבה טובה לשמוח.

כאשר נקברה העצבות סופית פרצה ה-
 שמחה וסחפה. יין וסודה נשפכו כמו מים.
 מתוך סירים ענקיים חולקו לחוגגים מעדני
 מיטבח סיניים וערימות של צ'ולנט בשפע.
 מי שלא סבא או זלל, היה עסוק בחיזורים
 או בריקודים, שכן הדבר האחרון שהיה
 חסר בממד החגיגי הזה היו החתיכות.



כד של מים
 ובקבוק עם
 מוצץ. ב-
 מסכת המדוקלמת שהוצגה בחיזיון אור-
 קולי מרהיב אשר שימש רק פתיחה לחגי-
 גות שיחחת בית-השואבה האילתית.



במדינה

דרכי אדם

אקרובט בכיסא גלגלים

המתעמדה אקרובט נפגע בעת אימוניו ושותק בכל גופו — אך הפועל חיפה מתכחשת לכל אחריות לתאונה

אהרון אבשלום נותר על הקפצית, התי עופף באוויר בתנופה גדולה, כשהראש משלים 360 מעלות ויותר. התנופה היתה חזקה מדי. הוא נחת על העורף, בערביו של אותו יום, ה־29 באוקטובר



אקרובט אבשלום בפעולה — מן הצי והספורט



— ועד כסא גלגלים — לנטל על ההורים

1971. מצא אהרון אבשלום את עצמו בבית החולים רמב"ם בחיפה. במהרה התברר שהחוליה החמישית שלו שבורה. חוטי השדרה קרועי. הנכות: 100 אחוז. עד לפציעתו הטראגית נכלל אהרון אבי שלום בקבוצת מתעמלים אקרובטיים שי התאמנה באגודת הפועל חיפה. היום רתוק דת הפועל חיפה מסרבת מכליכול ליטול חלק בשיקומו של האקרובט-מתעמל, שי ייצג אותה בכבוד עד ליום שבו נחת על עורפו ושותק.

מאבק מישפטי. בבית-החולים רמ"ם שכב אהרון כחודשיים. ניסו להציל את החוליה החמישית בגבו, שהסתכנה עם החוליה הרביעית. מרמב"ם הועבר אהרון למרכז-השיקום בבית לווינסטין ברעננה, וכאן הכשירו אותו לחיי נכה. הטיפול היה מסור, העידוד רב. וא שכן במרכז השיקום משך כשנה ובמהלך שהייה במקום כבר החל יבמך מישפטי נגד אגודתו, הפועל חיפה, שנתן סליבן דמיטריוק. גובה הליזון ורבע לירות. בית-הדין ייחה את תביעתו של (המשך בעמוד 33)

אחרי שש שנות

פרידה התלקחה

אהבתם אחד

הם היו אחד הזוגות היפים והמסורתיים סמים של תל-אביב. כשהם היו עובדי רים בדיונגוף, יפים ושזופים, בחברת דוד מיניק, בנה בן השבע של האשה מגישרי איה הקודמים, היו כל המבטים מופנים לעברם.

הם רקדו בכל הדיסקוטקים, השתתפו בכל המסיבות, כילו דר-קבע בחוף שר-תון בתל-אביב. כתבו עליהם בכל טורי החברה בעיתונות. יום אחד זה נגמר. השניים נסעו לחו"ל, הוא חזר ארצה בגפו. סיפור-האהבה היפה הגיע אל קיצו.



אהבת נמרים

זה את זה, והתאהבו. כימעט מייד עברו להתגורר יחד. שאולי החל לצייר באופן רציני והיה לדומיניק כאב. הוא פרש מלהקת בת שבע, ויחד עם זהבה, שימעון בראון, יונה לוי וגליה גת, הקים את להקת ג'ז פלוס, שזכתה בהצלחה מסחררת. כתום שנתיים של חיים משותפים, החליטו השניים להינשא. החופה התקיימה בבית אביה של זהבה, המתגורר בישראל, תקור פה קצרה אחרי התנועה פורקה להקת ג'ז פלוס, והשניים נסעו לדרום-אפריקה.

שניים עושים

יותר טוב



שם נפל דבר, השניים החליטו להיפרד, אך לא התגרשו. שאולי שהה שנה נוספת ביוהנסבורג, צייר בסיגנון הסוריאליוז ולא פגש בזהבה, כל אותה שנה, אפילו פעם אחת. כתום השנה חזר לישראל. זהבה נשארה בדרום-אפריקה. שש שנים תמימות חלפו מאז התראו לאחרונה, שנים שבהם עבר כל אחד מהם כיבתי-דרך ארוכה. שנים שבהם שינה שאולי, ששהה בין השאר שנתיים בארצות-הברית, את סיגנונו, והביא לישראל את סיגנון הציור החדשני ההיפר-ריאליזם. בי שש שנים אלה הספיקה גם זהבה לשהות בארצות-הברית, ואחר-כך בלונדון.

איך קרה שאהבתם הישנה ניצתה מחדש, ובתנופה שכזו? מספר שאולי, שי (המשך בעמוד 33)



לאהוב אחד

זה את זה למדו הצייר שאולי נמרי ואשתו, הרקדנית זהבה, שלא התראו במשך שש שנים רצופות. זהבה, ששהתה בחו"ל, באה לישראל כדי להשתקע כאן, ושאולי עזב למענה את חברתו הקבועה.

נישאה, ילדה את בנה דומיניק, התפרסמה כרקדנית, התגרשה מבעלה ובשנת 1968 — שנה אחרי מלחמת ששת-הימים — הגיעה לישראל עם גל המתנדבים שהציף אז את הארץ.

כימעט מייד התערחה הצעירה היפהפייה בחברה התל-אביבית, בנה דומיניק בן הארבע נקלט היטב בגן-הילדים. היא התקבלה לעבודה כמורה לריקוד בלהקת בת-דוד.

שאולי נמרי, בן קיבוץ אשדוד-יעקב, היה רקדן בלהקת בת-שבע. השניים הכירו

כיום, שש שנים לאחר-מכן, הם נראים שוב יחד, יפים ושזופים כתמיד, שוב רוקדים בכל הדיסקוטקים, שוב נמצאים בכל המסיבות, שוב פוקדים את חוף שר-תון, אלא שכעת, שש שנים אחרי, הם מבוגרים יותר, אהבתם בטוחה יותר.

הם: הצייר שאולי נמרי ואשתו הרקדנית זהבה, שנפגשו אחרי שנים ארוכות של פרידה ואהבתם ניצתה מחדש.

זהבה ולדפוט נולדה בדרום-אפריקה. את שנות ילדותה עשתה בירושלים, ואחרי כך חזרו הוריה לדרום-אפריקה. כשבגרה



סיים זה עתה את הצגת הערוכתו בגלריה שחק ביוסרף העתיקה. ושסידרה בת שש ליטוגרפיות משלו יוצאת בימים אלה ל"שוק": יום אחד, לפני חודשיים. קיבלתי טלפון. על הקו היתה זהבה. הייתי מופתע. היא סיפרה לי שהיא רוצה לחזור ארצה כדי להשתקע כאן, ושיש בדעתה להשתקע באילת או בקיבוץ. קיבלתי אותה בנמל התעופה. בתחילה היא התגררה במלון אבל מן הון להון עברה לגור איתי. זהבה היא בן-אדם מאד מעניין, מאד אינטליגנטית, מתמצאת בהמון שטחים שמעניינים גם אותי. לא התראינו ששנים, והיה לנו המון מה להגיד זה לזה. הסתבר לי שבי משך כל אותן שנים היא היתה מקבלת אינפורמציה די מהימנה עלי, מבחרים ישראלים שפגשה ומדילים של אצ"ל. כל מילה שנכתבה עלי בעיתון, בענייני מיק" צוע או רכילות, הגיעה אליה.

אני לא ידעתי מה קורה איתה, למרות שהיא תמיד היתה באיזשהו מקום בראש שלי.

עם זהבה היום זה כמו להתחיל מחדש. על כסיו של הרבה מאוד ידע. יש דברים בינינו, שאנחנו מכירים, שהם דברים בסניי סיים שלא שמתנים, אבל במשך השנים שלא התראינו התבררנו, למדנו. במיפגש המחודש בינינו היו לנו הפתעות נעימות מאד. זהבה לא השתנה במיוחד, אבל מובן שהיא התבגרה. כעת אנחנו לומדים לאמץ מחדש זה את זה, לגלות זה את זה. מה שקרה לנו זה נדיר מאד, ואני מקווה שזה יצליח. בסך-הכל אני רוצה לעשות כל יום יותר טוב ממה שעשיתי ביום ש"חלף. אני מאמין שישו אנשים, כמוני וכמו זהבה, יכולים לעשות יותר טוב ביחד. חיי אדם יוצר הם חיים בודדים, אבל אם יש בן-זוג שמכיר אותך ומכיר את האמנות שלך ומעריך אותה, או מה אתה צריך יותר מזה? ובכלל, כבר מוזמן אמרו אנשים יותר חכמים ממני: טובים השניים מן ה"אחד".

הוויבראציות



הכי נכונות

טוב אידי מושתרה שדא לגלוש לרגי שנות מופרות. הוא מתמצת את דב"ריו. אך ניכר באופן שבו הוא מדבר על אהבתו המיוחדת, כי אירע לו דבר נפי לא. עיניו מבריקות, והוא נראה גינוח ומאושר כאשר מטלפן אל זהבה. העובדת עתה כמארכת במועדון של רפי שאולי, ואומר לה: "הללו, האם גברתי הישפיהה נמצאת על הקו?"

כשהזהבה הגיעה לארץ, היתה לשאולי כברה קבועה, בתיה חן, חיילת שהיתה סגנית מלכת היופי. הוא עזב אותה למען אשתו שחזרה אליו אחרי תקופה כה ארוכה. שאולי מסרב לדבר על פרשת בתיה, אולם זהבה מתגלה כבחורה יותר פתוחה, וכלל הנשים. קל לה להביע את אהבתה יותר מאשר לו, והיא אומרת:

"אני יודעת שזה נשמע כמו רומן רומני, כמו סיפור-אהבה מהסרטים אבל זה כך, זה חדש, זה משגע, זה משכר. כשצילצלתי לשאולי ואמרתי לו שאני באה לארץ, הייתי גורא עצבנית. ידעתי שהוא מתעניין בי, שאני בראש שלו, אבל לא ידעתי בדיוק איפה אהבתי. אני תמיד התייניתי אודותיו אצל אנשים שבאו מישראל. הוא בא לנמל-התעופה לקבל אותי יחד עם החברה שלו. הכל היה מתחנן מאד נפחדת. כל הרגשות תקפו אותי ביחד. כשי ראיתי אותו, נדהמתי. היה לו שיער כל כך ארוך, לא הכרתי אותו ככה. הוא נראה לי כמו ישו הנוצרי."

"הדבר שהיכה אותי בתדהמה יותר מכל היה הצורך שלו. לא ידעתי שהוא מסור לגל הגנים להישיגים כאלה. תמיד ידעתי שהוא כישורני, אבל לא ידעתי שעדי-כדי כך. אני מאמינה שלא מעריכים אותו די בישראל, שעומדת לפניו דרך ארוכה שבה יהיה עליו ללמד אנשים לאהוב את האמן נות שלו. לדעתי, הוא עכשיו רק בתחלה של עשיית דברים גדולים."

"האמת היא שמעולם לא שכחתי אותו. תמיד היה לו מקום בראשי ובלבי. אבל לא חלמתי, לא העליתי בדעתי ולא היתה לי התוצאה לחשוב שאחזור אליו."

"אבל כשפגשנו, היו לנו הוויבראציות הנכונות והכימיה עברה, וכעת שנינו כלי כך מאושרים שאני רק מתפללת כל יום לאלוהים שצולח ושנחזיק מעמד. וב"עצם, בתוך-תוכי אני יודעת, אני בטוחה שנצליח."

שידור

צל"ש

ביקור בהיכל המניות

לאברהם ("כוש"י) קושניר, על תוכנית הוקד בשבוע שעבר שעסקה במיסחרי הבורסה התל-אביבית. התוכנית היתה דבר בעיתו על רקע בורסה גואה, שערי-מניות מטפסים ועולים, וכשדומה שכל עם ישראל מתקשר דבר ראשון בבוקר עם יועצי המניות שלו.

בתוכנית הוצגה הבורסה על כל מרכיביה — המשקיעים, ה"קטנים", הגדולים, הבנקים והנהלת הבורסה. לצופה, שממיו לא ביקר בהיכל המניות, ניתנה הזדמנות מצויינת וכמעט חדר-עמית להציץ אל סכך הליכי המסחר ודרכי קביעת המדיניות בתקופות-גאות זו.

מצלמות הוקד יצאו הפעם מתוך כור סות האולפן, ותחת דיון מייגע הביאו סיפור חי ומקיף מן השטח. אולם, יחד עם זאת הוחמצו מיספר נושאים, שכדאי היה להרחיב עליהם את הדיבור. על-פי השמועות, בוחשים בבורסה התל-אביבית לא רק משקיעים מופרים אלא גם התאגדויות אלמוניות. את זאת לא ניסתה התוכנית לחשוף, והסתפקה רק ב"ציון העובדה."

הסטודנטים התבקשו עלי-ידי מוריהם להביא דגימת קרקע מאיורים שונים ב"רחבי הארץ. לצורך זה נכנסו לאחד המורשים בשרון. בן-עמי דפק על דלת אחד הבתים כדי לבקש מבעליו רשות לסייר בשיטחו. את הדלת פתחה אשה.

כשראתה בעלת-הבית את פניו של הסטודנט לגיאוגרפיה נתקפה היסטריה ו"החלה צועקת: 'אבל שילמתי... אל תקחו לי את הטלוויזיה!...' אני אראה לכם את הקבלה!...' שילמתי... אל תקחו לי!...' רק במאמצים מרובים הצליחו הסטודנטים להרגיע את בעלת-הבית, ולהסביר לה כי עודד בן-עמי אומנם עובד בטלוויזיה, אבל לא במחלקת-הגביה."

בדרך לגל

ה"פרר ז'אק" בעיברית

כשנסודסה רביעיית הפרר (האחים) ז'אק בצרפת, לפני כשלושים שנה, היתה זו אבן-הפינה למרבית מה שמקובל כיום ב"תחום ההגשה הקבארטית-סאטירית. ואו, יום אחד, כעבור שנים, נסע הבמאי **יוסף מירזא** לפאריס, ראה את הרביעייה ב"הופעה. נוכח כי טוב, חזר לישראל והקים כאן את אחד המוסדות הוותיקים



רביעיית המועדון בשירי "האחים ז'אק" מילחמה באינפלציה

ומארכי-הימים ביותר בארץ בתחום זה — את רביעיית מועדון-התיאטרון.

וכך החליטה הרביעייה, המופיעה מאז בהפסקות קלות ובשינויים קטנים בהרכבה, אך במתכונת שיסודותיה הוצבה בידי ה"אחים ז'אק, לגמול לאבותיה הרוחניים. אחרי עבודת-הכנה מאומצת וחזרות רבות ואינטנסיביות הוקלטה, לפני כחודש, תוכניתה של הרביעייה הישראלית המגישה את שירי האחים ז'אק בלבוש עיברי, ש"אותו תפרה עבורם ביד אמונה הפיומרי גאית רפנה אילת."

בהרכב המבצע תוכנית זו, שתיקרא "פגישת מחדשת עם הפרר ז'אק", מש"תתפיש הפעם רביעיית-המועדון הוותיקה **גידעין זינגר, יענקל'ה בן-סירא ו"שימעון בר, כשמצטרף אליהם עזריאל אשרוב** תחת ראובן שפרש.

הקלטת התוכנית הוקדמה שלא לפי לוח-הזמנים המקורי, מחמת יציאתו של גידעין זינגר לאוסטרליה, להשתתף בהצגה שם. את התוכנית, שתשודר בגל-ישראל, בשבת הקרובה בשעה 11 בבוקר, ניהל מוסיקלית, **שימעון שגיא**, וערכו **נריב דוויתן** ו**מוזי שפירא**, שגם הניחה אותה והמשמש, בתוקף תפקידו, כיועץ למפקד גל-ישראל על-ענייני תוכניות.

והי השלישית — בינתיים — בסדרת תוכניות-האיכות החדשות שיזמה התחנה הצבאית. במטרה, "להילחם באינפלציה הקיימת כיום בתחום הפיומנאות הישראלי" לית — בעיקר בכל הנוגע לתמלילים. קדמו לה התוכניות על שירי **נתן זינגר ונתן אלתרמן**, ובעקבותיה יבואו, כי נראה, תוכניות מן הפרטטור הישראלי והעולמי: משיריהם של **לאה גולדברג ומשוררי-מחאה של שנות ה-60**, כמו **ג'ון באז, ליאונירד כהן** ועוד.

במדינה

(המשך ממעמד 31)

אהרון, בטענה שאגודת הפועל חיפה לא התרשלה בעת מיקרה האסון. אך אהרון אבשלום לא ויתר. הוא החליט להמשיך במאבקו המישפטי.

כשלב שני פנה לבית-המישפטי-העליון. זה לא שינה את החלטת בית-המישפטי-המחוזי, אם כי עירערו של אהרון לא נידחה כליל. לבית-המישפטי-העליון התייחס לצד האנושי בפרשה, והשופט מאיר שמרי המליץ: "הגנו רואים צורך להוסיף, כי הפועל חיפה תשוב ותשקול את האפשרות להושיט יד עזר לשיקומו של המי ערער, לסדרו בעבודה כמידת יכולתו."

נפל על ההורים. אהרון אבשלום הוא כיום בן 31, ומתגורר בקריית-תיים. כשנפ"צע, היה בן 25. עד לפציעתו שימש כקצין רגלי בצבא. הכל הכירוהו כגבר שמרי רי ומוזק. אך המיקרה מסובך, שכן אהרון לא נפצע בתאונת-עבודה, או בדרך לעבודתו או ממנה.

אמר אהרון במרירות: "מהרגע שנל-קחתי לבית-החולים, איש מהאגודה לא התעניין בי יותר. אפילו לא ביקרו אצלי. הם ממש רוקו אותי לכלבים. לספורטאי בהפועל חיפה (מלבד כדורגלנים, המבור טחים בסכומים רבים) יש ביטוח שלא עומד על סכום גדול. או, ב-1971, רצו לתת לי עשרת-אלפים לירות כדי שאבטל את תביעתי. מה אפשר לעשות עם עשרת אלפים לירות? היום אני אדם אבוד, רתוק לכיסא-הגלגלים. מה אני מסוגל לעשות לבד? כימעט שום דבר."

"כששכבתי במרכז-השיקום, הורי גרו אז בקומה שנייה. מייד התעוררו מיספר בעיות. ראשית, היינו צריכים לעבור ל"דירת-קרקע. המישפחה גייסה כספים. זה שיש לי שישה אחים וחמש אחיות, לא אמר שאני חייב לחיות על חשבונם. חזרי אני צריך מטפל שיעמוד לרשותי. לבדי אני לא יכול לעשות שום דבר. כל גופי משותק. מלבד הראש והכתפיים. הידיים שלי בכלל לא עובדות. אפילו אסור לי לשבת יותר מדי על כיסא-הגלגלים."

"היום ברור לי דבר אחד: לא ייתכן שאמשיך להיות למעמסה על הורי, שחיים מקיצצת-זיוקנה של הביטוח הלאומי. אני צריך להתקיים בעצמי. כמה כבר אני יכול לחיות על חשבון ההורים?"

שביבת-רעב. הוריו של אהרון אבשלום ואחיו הם, למעשה, הנושאים לפי החוק החדש של הביטוח הלאומי. מקבל אהרון סכום של 615 לירות לחודש. "אני לא יודע" כועס אהרון, "איך גוף ציבורי כמו הפועל חיפה יכול להתנער מאחריות לי מצבי. לא ייתכן שלא יילכו לקרואתי! נכון שבחגיגה מישפטית — הפסדת, אבל הרי קיים גם הצד המוסרי-אנושי של כל העניין!"

"הבעיה היא, שאף אחד לא נלחץ לקיר. זו הסיבה שבהפועל חיפה אף אחד לא מנסה להיוו דברים ולעשות דבר-מה לי שיקומי. ההתנערות שלהם ממצבי היא הדבר הקל והנוח ביותר עבורם. לפני המישפט בבית-המישפטי-המחוזי שוחח אחד מעורכי הדין של הפועל חיפה עם כתב ידיעות אחרונות, צבי טל, ואמר לו: 'אנחנו נזכה במישפט, אבל הפועל חיפה צריכה לשקם את המתעמל'."

מיקרה-הזה של אהרון אבשלום מטיל אור עגום על מצבם של אלפי ספורטאים אחרים, העלולים להיפגע במיסגרת אימור. ניהם, אמר אהרון: "מלבד הכדורגלנים והכדורסלנים, המבוטחים בסכומים רבים ליים, מצבם של ספורטאים אחרים מסוכן ביותר. אם, למשל, ג'ורדי ינחית על חברו מכה חזקה בצווארו, הוא עלול להביא אותו למצב דומה לשלי. מי ישלם לו עבור הנזק? מי ישקם אותו? מה אם הוא יקבל אותו יחס שקיבלתי אני מהפועל חיפה?"

לאהרון אבשלום נשבר מיחסה הבלתי-אנושי של הפועל חיפה, אותה קבוצה שחופיע בשורותיה, ואשר חלק מן ההר פעות שבהן השתתף במיסגרתה גבתה דמי-כניסה מהצופים. "עכשיו", הוא אמר, "אין לי כבר ברירה. אני עומד לפתוח בבטיבת-תרעב. הנכתי כבר את השלטים. אשבות ברובה שליד מוצעת-על-ידי-היפה. אם לא עושים רעש במדינה הזאת, אפשר לחיות — וגם למות — כמו כלב, ולאף אחד זה לא יזין."

השבוע תחקיים

המכירה הפומבית!

זה לקח לנו שבועיים ימים לאסוף קרוב ל-100 יצירות. יצירות של טובי האמנים בארץ.

זה לקח לכם שעתיים. שעתים ביל-בד כדי לחטוף את הטובות שביצירות האמנים הללו.

כן, חברים. בשבת זו, 7 במאי, בשעה 11:00 בבוקר, אתם באים (כולכם, על טפכם ומקנכם...) אל "המערה" ב"פז" ה- עתיקה (אתם יודעים, מגיעים אל כיכר קדומים, ומשם את כל ההגה שמאלה...) ומתחילים במילחמה (סליחה עם המילה) מי יזכה במחיר גבוה יותר ביצירות הטובים ביותר.

וכמו שנאמר כל המרבה - הרי זה משובד. ואנחנו מאד מקווים כי תשתבכו עמוק ככל האפשר.

ועמוק פירושו: לרכוש מה שיותר צוירים במה שיותר כסף. והכל קודש למערכת הבחירות של "מחנה שלי".

זה הכל? כן, כימעט הכל. אל תשכחו לצלל השבוע לכל מכריכם וידידיכם, באשר הם, ולהשביע אותם שאם אינם מגיעים ל"מערה" ביום השבת, אז אין לכם מה לדבר איתם יותר.

זה הכל? כן, כימעט הכל. רק להזכיר לכם מי הם הצוירים שעבודותיהם נתי-רמו למכירה המשוערת הזו: מאיר אגסי, מיכה אולמן, דדי בן-שאול, מרי בנדרט, שמואל בק, עימנואל ברקדמא, נעים בסון, רחל גרא, יאיר גרבוז, יהושע גרפיט, דודו גושטיין, משה גת, דניאל, שושנה היימן, רחל סמור, יובל יריב, אבנר כץ, אורי ליפשיץ, שאול נמרי, חגי עציון, דן קדר, דני קרוון, מנשה קדישמן, דוד קדם, עמוס קינן, יורם רוזוב, עודד שמיר.



שלי

שידורי שלי בטלוויזיה

יום ה', 5.5:

"במאבק על טוהר-המידות" - אורי אבנרי ולובה אליאב.

יום ב', 9.5:

"האויב הפנימי - הפער" - סע-דיה מרציאנו וד"ר יוחנן פרס.

יום שבת, 14.5:

"שינויי יהודי-ערבי" - ואליד צאדק ועאצם פארוס (ערבית). "ארץ-ישראל היפה" - דנו ראשי המחנה, לובה אליאב.

יום א', 15.5:

"איך למנוע את עליית הליכוד לשיל-טון?" - עמוס עוז, ד"ר דן יעקובסון וד"ר מנחם ברינקר.

שידורי שלי ברדיו

יום ה', 5.5, בשעה 7.30 בבוקר.
יום א', 8.5, בשעה 7.30 בבוקר.
יום ד', 11.5, בשעה 14.05 מוצאי-שבת, 14.5, בשעה 18.05 יום א', 15.5, בשעה 14.05.



זוהי האמת

"מסע שלי" יצא לדרך!



במשך הישעה ימים יעמוד (או ייסע) במרכז מערכת-הבחירות של מחנה שלי קרון מיוחד-במינו. הוא עוצב על-ידי חתן "פרס ישראל", דני קרוון, והוא נועד להוביל את לובה אליאב מדן ועד אילת, דרך איזורי-הפיתוח שהוא לקח חלק פעיל ביצירתם. בכל מקום ייעצר הקרון, ייערכו עצרות פומביות, ולובה אליאב יביא את דבר שלי לבני העיירות, הכפי-רים הערביים והקיבוצים, ייפגש עם עובי-דים במפעלים וישוחח עם אזרחיות ואזרחים.

נתיב המסע:

- יום ג' - 3.5 - הגליל העליון.
- יום ד' - 4.5 - הגליל המערבי.
- יום ה' - 5.5 - עמק יזרעאל.
- יום ו' - 6.5 - המשולש.
- שבת - 7.5 - חבל לכיש.
- יום א' - 8.5 - אופקים, שדרות, סוכות.
- יום ב' - 9.5 - באר-שבע.
- יום ג' - 10.5 - דימונה, ערד.
- יום ד' - 11.5 - העיבה ואילת.

הקרוון של (דני) קרוון, חתן פרס-ישראל לפיסול

הפועלים, אורי אבנרי, מאיר פעיל, ירושלים, באולם מייזר, סעדיה מרציאנו, דני פתר.
גבעת אולגה, אסיפת רחוב, דודו חזקיהו, שמעון אברגיל, מרי כאל מיימון, דן דרין.
נתניה, במועדון שלי, רח' שמר אל הנציב, 26 באידיש, עו"ד מאיר לב.
כנבולות, ב-21.00 פגישה אזורי-רית, מתי פלד.

ירושלים, ביום הסטודנט באוני-ברסיטה ב-12.00, מאיר פעיל.
קרית-ים, בבית-ההסתדרות ב-20.00, אשר שלומי.
בארדמית, עימות בין דב' פלג לבין שרגא וייסקוף.

יום ד' 11.5.77

יהושע, יחיעם וגעתון, ב-21.00, א.ב.
בקרית-אינו, בבית-ההסתדרות, ב-20.30, אורי אבנרי, יאיר צבן, מיכאל מיימון, דן יעקובסון.
בהרצליה, אסיפת רחוב ב-19.00, מאיר פעיל, מיכאל מיימון.
בחולון, אסיפת רחוב ב-19.00, אורי אבנרי, יצחק זמלר.
ירושלים, ב-21.00 מועדון הביקתה מעונות האלף באוניברסיטה העברית, חיים ברעם, ימין סוויסה.
מעלות, ב-17.00 פגישה עם גרעין עומרי וזוגות צעירים. סעדיה מרציאנו-נר.

בקיבוץ סאסא, פגישה אזרחית (ברעם, עירון, מלכה ויישובי האיזור) ב-21.30, סעדיה מרציאנו.
בפתח-תקווה, אצל אורה ישרי רון היכנר 3, פרץ עופר.

מיבצע חוגי-בית כגזיז הי מערכי (פרטים בסניף חיפה 662478) א.ב. יהושע, אשר שלומי, ד"ר צבי קוליקובסקי, ראד טייטלבוים, אברהם בלוד, יוסף דואק, ד"ר אריה יערי, שרגא וייסקוף, דן דרין, אמיל גרינצווייג, ג'ו פוקס, ד"ר יהודה להב, ראובן קריין, מרי כאל מיימון, גרעין גילת, יוסי אמיתי, פרץ עופר.

קפה פוליטי בפתח-תקווה, בימי א', ב', ג', ה' החל משעה 20.30 עם אנשי שלי במטה התנועה, רח' שטמפפר 43.

פנחס, יאיר צבן.
תל-אביב, בבית-סוקולוב ב-11.00 בבוקר, אורי אבנרי, חיים ברעם, שדום קינן.
ירושלים, בגלריה הקטנה ב-11.00 בבוקר, ד"ר יוחנן פרס, נעמי קיס, יוסי זעירא.
כטייבה, בכיכר המרכזית ב-17.00 ואקיד צאדק, לובה אליאב, מתי פלד, אורי אבנרי, מאיר פעיל.

שבת 7.5.77

ברמת-גן, בקולנוע אורדע ב-11.00 בבוקר, אורי אבנרי, מאיר פעיל, עו"ד אכרון פנחס, מתי פלד, ראד טייטלבוים, סעדיה מרציאנו, פרץ עופר.
בתל-אביב, רח' בוגרשוב 60, פגישה עם סטודנטים ד"ר יוחנן פרס.
כטייבה, עצרת רחוב. הלחבה של הכפר, מאיר פעיל, מתי פלד, ווליד צאדק, דודו חזקיהו.

בקרית-אינו, עימות בין ד"ר אריה יערי ורב פלג מהקיבוץ המאוחד.

יום א' 8.5.77

בירושלים, ב-21.00 בקרית יובל קולנוע ירושלים מתי פלד, יאיר צבן, אמנון זיכרון.
ברחובות, בבית-גורדון, ליון אפי שטיין מול בית הפועלים, רן כהן, ד"ר אריה יערי.
ירושלים, אצל זאב ארנן, רח' קובוב 4, ד"ר יעקב ארנון.
חדרה, במטה שלי ברח' הרצל 65, פגישה פעילים ב-20.30.

יום ב' 9.5.77

בחיפה, בטכניון צהרי יום ב', מאיר פעיל.
רחובות, הפקולטה לחקלאות ב-20.30, חיים ברעם.
חולון, ב-21.00 במעון הסטודנטים בקרית שרת, יאיר צבן, אבי אורן.
כרימון, ב-21.00 רח' המעגל 38, פרץ עופר.
תל-אביב, ב-21.00 בשיכון דן רח' אליהו מפררה 32, מתי פלד, דן דרין.

יום ג' 10.5.77

באזור, אסיפת רחוב מול בית

אירועי שלי

אסיפות וחוגים

(רשימה חלקית)

יום ד' 4.5.77

באופקים, ב-20.30, סעדיה מרי-ציאנו, ימין סוויסה.
בחיפה, בפקולטה לארכיטקטורה בטכניון (במועדון), דני פתר.
בבאר-שבע, מעונות הסטודנטים ד' 154, אריק בן-שחר.
בכניון, ב-21.00 אצל דורי פמיל-יאן, סמדר 18 פרופ' אורי מאור.
לוד, אצל משפ' הופמן, מתי פלד, עו"ד מאיר לב.
זירי-אזסר, ב-19.30, אורי אבנרי.

יום ה' 5.5.77

ברחובות, בבית-התה"ר ח' ליון אפשיטין 45 ב-20.30, חיים ברעם.
חדרה, בקולנוע חדרה ב-20.30, אורי אבנרי, ח"כ מאיר פעיל, ראד טייטלבוים, יצחק זמלר, פייצד הקהל.
נס-ציונה, בבית ההסתדרות" ב-20.30 נעמי קיס, מיכאל מיימון, ש"ד לום כלמי.
מירת הכרמל, בבית-ההסתדרות" ב-20.00, ראובן קריין, סעדיה מרציאנו, ד"ר צבי קוליקובסקי.
הרצליה, אצל משפ' לוקסמבורג, אריה בן-אליעזר 31, דניאל הרמנו.
טבעון, ב-20.30, פגישה פעילים, בבית מרשנד, יהודה הנשיא 20.
בקיבוץ שומרת, עימות בין אורי פינקרפלד, מוכיר הקב"א לבין ד"ר אריה יערי, מקיבוץ עין-דור.
ירושלים, אצל אברהם תמיד, רח' דורא 7, ימין משה, ד"ר מתי פלד.

יום ו' 6.5.77

בת"ים, במסגרת עימות בבית שפרינצק, צבי שולדינר.
בת"ים, ב-20.30 אסיפת הסברה, מהרק"ב ימין - אורי אבנרי, רן במחנה-החדר, מרציאנו, עו"ד אהרון

המשוכה הראשונה

במידוך אל

ההצלחה

מלאך

בחוף

תל-אביב

מה בין ניו-יורק, ברסל, קופנהגן ותל-אביב? דומה שאין שאלה קלה מזו. ניו-יורק נודעת בפסל-החרות המתנשא מעל נמלה, לברסל החנוקת-פיס הנשקף על ימה, ולקופנהגן נימפת-הים הנודעת. המתנססת בשערה הימי של העיר. רק לתל-אביב לא היה במה להתגדר בתחום זה.

לא היה — עכשיו יש. בחודש יולי הקרוב יוצב פסל האשה מול הרוח המנומנטאלי. המתנשא לגובה שישה מטרים, פרי יצירתה של אילנה גור, על שפת ימה של תל-אביב. בכך תצטרף העיר העיברית לשלוש עמיי תותיה בעלות הפסלים הימיים, ובכך ייסגר גם שלב נוסף בקאריירה האמנותית של הפסלת הישראלית.

אילנה, שסיימה השבוע את ההכנות ליציאת הפסל הענקי, שישקול יותר מטון, הגייה עתה ארצה היישר מפאריס, שם נערכת עתה תערוכת-הפסלים שלה בגלריה המפוארת רוברט קלארנס, השוכנת במרכז האי סן-לואי שלב הסנין.

סוד הצלחתה של אילנה הוא שילוב יוצא-דופן של פסלים חזקים ואישיות מררית. תחת כך הגדיר אותה פייר רסטני, מגדירי לי מבקרי האמנות בת-זמננו. והוא לא היה היחיד. אילנה פשוט כבשה את ליבות הצרפתים.

לפני זמן לא רב החליטה, כי פאריס תהיה המשוכה הראשונה במידוך הפרטי שלה אל התהילה. היא ידעה כי הקהל הצרפתי אניני-טעם. הוא חי את האמנות ונושם תערוכות 24 שעות ביממה. אם קהל זה ומבקרי-האמנות שלו יתלהבו מן העבודות שלה — היא תהיה על המפה העולמית.

הלבטים היו קשים. אילנה חשה שעדיין מוקדם מכדי לצאת למיבצע כה מסוכן. שכן לפני חצי-שנה בילבד קיימה את תערוכת-היחיד הראשונה שלה בישראל. התערוכה הייתה פתוחה יותר מחודש, ומשי כה אליה קהל-שיא. שכמותו טרם ניראה בתערוכות-פיסול בארץ.

מיד אחרי התערוכה בישראל הגיעה ההזמנה לביצוע הפסל אשה מול הרוח, שנבחר להיות מוצב בחוף תל-אביב. העיר שבה מתגוררת אילנה כשהיא שוהה בישראל, בבואה לביקוריה התכופים מבייתה שבלוס-אנג'לס.

הצרפתים נדהמו

ונכבשו

חרי צבירת-כוחות אינטנסיבית נקבע תאריך היציאה לאירופה. שם ציפה לה המיבחן האמיתי. בפאריס היתה אילנה עדיין אלמונית לחלוטין. ומי ש"מכיר אותה יודע, כי עבורה זוהי הרי גשה רעה מאד, שאינה מורגלת בה. היא אוהבת חברים וידידים, ולהיות מוקפת בהם, היא ידעה שבפאריס יהיה קשה, שלא תוכל בנקל ליצור קשר עם סביבתה. בשל אי-ידיעת השפה הצרפתית, כי מן הידוע עתה הוא, שהצרפתים אינם חסידי כל שפה

במדינה

פרשות

אין תוחלת בחוחלת

אחרי עשר שנות התנכלויות מיסתוריות מצא עצמו תושב הכפר במילכוד הסרי-מוצא

דויד ישראל, תושב כפר תוחלת שליד כפר-חב"ד, ניעור משנתו בשעה שתיים אחרי חצות לשמע צעקות עוברי-אורח: "הגדר שלך עולה באש!" האש בגדר-העץ המקיפה את ביתו כובתה לפני שהספיקה לאחוז בבית, ודויד רשם מעשה-אלימות נוסף ברשימת הפגיעות נגדו הנמשכות זה שנים.

שתי-ליהודים שבפרדסו נעקרים, וכי אילו להכעיס נטמנים בקרקע במהופך. צינורות-השקיה מאלומיניום נשברים בי אורח מיסתורי. ממטרות נעלמות. דירתו נפרצת לעיתים קרובות ונשדדת, שלא לדבר על ההרס שכל ביקור כזה מביא בעיקבותיו. יד אלמונית משחררת את החומר שלו תכופות, עד שנעלם לחלוטין. מחצרי-ביתו נגנבים ביגדי-עבודה וכלי-עבודה יקרי-ערך. גניבת הפרי מפרדסו הפכה כבר מעשה של שיגרה.

דויד חושד בשכניו, תושבי כפר-חב"ד, שעימם הוא מנהל זה שנים מלחמה עיקרית. חדי-צדדית. הוא מתגונן, והם תוקפים. הוא תמיד הנפגע, וכל עימות איתם מסתיים לגביו בנוק עצום.

דויד ביקש לעזוב את המקום משנוכח כי חייו וחי בני-ימישפחתו הפכו גיהנום, החליט לעזוב, אך ביקש תמורה בעד עזיבתו, ותמורה חוקית וסבירה עבור הי בית, השטחים והעמל הרבע שהשקיע. אך כאן התברר לו שדוד-ייסוריו רק החלה.

המינהל אישר. מעשי האלימות והנקי מנות היוו רק חלק מהטקטיקה המשולבת שנועדה לסלקו ללא כל תמורה, להמחיש לו כי ככל שימאחר להסתלק, כן ייטב לו. בפניותיו הרבות למינהל-מקרקעי-ישראלי, אל בבקשה לאפשר לו נטישה מכובדת של ביתו ואדמתו, גילה כי מילחמתו חסרת-תיסכוי, הוא נתקל בחומה בצורה של קשיחות ונוכח, למרבה ייאוש, שכל השקעותיו בעמל ובכסף יורדות לטימיון. פניותיו למציאת הסדר הולם לא נענו. מספר דויד, יליד רומניה: "ב-1951 התיישבתי בכפר תוחלת, נכנסתי לגור במיבנה ערבי נוש, אחרי ששילמתי דמי-מפתח בסך 850 ל"י ועשיתי חוזה עם הסוכנות, ליד הבית עיבדתי כשישה דונם אדמה (היום פרדס), כפי שנהגו רוב תושבי הכפר, או גם שמרנו בלילות מפני טורף ערבי, היום, לעומת זאת, אני נתון לטרור יהודי."

ב-1957 חזר דויד 27 דונם פרדס ממינהל-מקרקעי-ישראל (או ק"ל), כעבור שש שנים ביקש — וקיבל — היתר לבניית בית חדש על מיגרש שעלייד ביתו הישן, ובאת זה ישאר ברשותו כמחסן. רשיון-הבנייה נחתם עליידי כל הגורמים, כולל מינהל-מקרקעי-ישראל שהוא בעלי-הקרקע.

ב-1967 החליטה ועדת-הפנים של הכניס על חיסולו של כפר תוחלת, ודויד החליט למכור את רכושו לקונה שהסכים לשלם את הסכום שדרש. כאן החלו העניינים מתגלגלים באורח מזור, המינהל מסרב, באופן סתום, לפנות את דויד כפי שנהג עם שאר תושבי המקום, שהועברו לאזור בטענה שאין שם יותר מקום או, כפי שהסבירו לו, ביתו בית מפואר, ומשום כך אין הוא שייך לקריטריון המפונים. למכור את רכושו באופן עצמאי אין מניחים לו, בטענה שהשטח אינו שייך לו. ההצעה הכספית שהיפנה למינהל נתקלה בסירוב מוחלט. טענות המינהל לא-יהאור קיות של רכושו מופרכות ואינו מבוססות, לדבריו, והמיסמכים שברשותו מעידים על כך.

יד מיסתורית. דויד סבור ששני הגופים, אנשי חב"ד ומינהל-מקרקעי-ישראלי, חברו לעשות יד אחת נגדו. מיסמכים מכוני לבעלות חוקית על המקום מוכיחים, כי המינהל מתכחש לאמת ברורה — אולי שלא מרצון.

שואל דויד: "כיצד אפשר לשנות את מדיניות המינהל? מדוע לא מגיע לי פתרון הולם, כפי שהחליטה ועדת-הפנים של הכנסת בעת ההחלטה על חיסול כפר תור (המשך בעמוד 40)

טוטו

טוטו טפירט

השבוע

מינימום הפרס הראשון

700,000 ₪

מינימום כלל הפרסים

1,500,000 ₪

יום ה' — המועד האחרון
למסירת הטפסים

עושה לך מנהג קבוע —
מלא טוטו בכל שבוע!

המועצה להסדר ההימורים בספורט

אנו מודים לעתונות הישראלית על שכנוע הצנזורה להתיר הקרנת הסרט עטור הפרסים

שבע היפופיות

סרטה הסנסציוני של לינה וורטמולר עם ג'יאנקרלו ג'יאניני



שבוע 2 — "בן-יהודה" תיא
4.30, 7.15, 9.30
פרסום גולו

רובקס
המתנה היפה ביותר

מורלה
הטפמים המעוצבים כיצירת אומן



שיאנה צרפתית, קליוחומר כשמדובר בכלי-התיקשורת הממלכתיים שלהם. היא הגיעה פאריס שבוע לפני פתיחת התערוכה, כשצוות האירגון שלה עושה שם בהכנות כבר שבועיים קודם-לכן. התערוכה נקבעה לחודש השיא בתערוכות באי-רוסה, חקופה שבה נערכות מדי-שבוע כ-40 פתיחות תערוכות. וכשבא קהל בן 200 איש לפתיחה בעת כזו, נחשב הדבר כהצלחה.

אילנה היתה משוכנעת שהקהל יהיה מורעט. "אחרי הכל, מי מכיר אותי פה? פסלת ידועה שמגיעה מישראל, למי זה מוזן?" שאלה. גם בעלי הגלריה קטיה גרנוף ביקר שו ממנה שתציג את עצמה כפסלת אמריקאית, מאחר שמה שנים היא מתגוררת בארצות-הברית דרך-קבע. "זה עושה יותר רושם על הצרפתים", אמרו לה. אבל אי-לנה ציפצפה על הרושם, "אני ישראלית, ומצידוי הם יכולים לא לבוא" השיבה כי-סיגנון האופייני לה.

סדר-יומה של אילנה החל בפגישות כבר בארוחת-הבוקר בבית-המלון שלה, ל'הוטל שברובע הלטיני, על כוס מיץ-תפוז זים טיבעי ופלטת גבינות צרפתיות. מארי-גני התערוכה שלה השתדלו שלא להחמיץ שום פרט. הם דאגו שעבודת-ההכנה תהיה יסודית, ואכן, כל הפגישות, ללא יוצאת-מן-הכלל, עלו יפה. "לפעמים שואלים אר-תי, איך אני יכולה להיות כל-יך נחמדה לכולם", אמרה אילנה. "אבל לי יש בלב מקום להמון אנשים. עיתונאי, בשבילי הוא חבר שבא להתעניין מה קורה". כולם הב-טיחו לפחות דבר אחד — לבוא לפתיחה. הם עדיין לא ראו את הפסלים, אבל את אילנה הם אהבו.

יומיים לפני הפתיחה הגיע לפאריס בעי-לה של אילנה, לני לונגרו, שעור להפיג את המתח שלפני הרמת המסך. הגשם שירד ללא-הפוגה במשך ימים אחדים תרם גם הוא למתח, ולחשש שאנשים לא יבואו יותר מ-700 מוזמנים הגיעו לגלריה, למן

של פסל זה יוגשו כשי לאורחים רמי-מעלה שיגיעו לביקור בארץ. פסל זהה לזה, יוצב גם בני-יורק, ומתנהל משא-ומתן להצבת עותק נוסף גם בפאריס. טכס גילוי הפסל ייערך ביולי, ובכך חצתה העיר העיברית לשלוש עמיתותיה בעלות הפסלים הימיים.

אשה מול הרוח
זהו נושא פיסלה של אילנה גור, הנראה גם כדמות של מלאך המרחף ברוח. הפסל, שיתנשא לגובה של שישה מטרים, יוצב על חוף הים בתל-אביב ויהפוך סמל העיר. עותקים קטנים

הפתיחה היתה מפוארת מבחינת הקהל והרקע הצרפתי, אך הקוקטייל היה על טהר-רת הישראליות. חברת כרמל-מירזחי שלי-חה לה, באמצעות הסוכן שלה בצרפת, חיים מוגיר, ארגונים של יין ישראלי ללא תש-לום, ומוניר הוסיף, מצידו, גם ארגוני מיץ-הדרים טיבעי.

מיבחן הקהל הצרפתי, עבר בהצלחה, אבל עתה ציפו הכל לגזירת הביקורת.

לדבר אחד, מכל מקום, אפילו לא ציפו: לטלוויזיה הצרפתית, המוצפת בבקשות ל-כיסוי תערוכות באלפי גלריות, ממאות-אל-פי אמנים המוכנים לשלם הון תמורת דקת-שידור. כל הנוגעים בדבר היו בטוחים שהטלוויזיה תתעלם מן הפסלת הישראלית ומתערוכתה.

הם טעו. מבקרת-הטלוויזיה הצרפתית, מישלין סנדרל, הגיעה למקום בכבודה-ובעצמה, בלוויית חוליית-השידור שלה, וכניסתה לגלריה הפתיעה את כל הנו- (המשך בעמוד 38)

השעה חמש אחרי-צהריים ועד עשר בלי-לה. הפסלים היכו אותם בתדהמה. איש לא ציפה למיפגש כה עם גושי-ברונזי זה צוננים. אילנה היתה חנוקה מדימעות-התרגשות. לא היה איש שעזב את הגלריה. מבלי שביקש להכיר קודם, את הפסלת הגדולה.

המראיין חיבק

את הפסלים

ני, בעתה של אילנה, היה נרגש לא פחות ממנה. "אם אדם אחד אומר לי שאשתי מוכשרת, אני חושב שהוא בעל נימוסים טובים, אם אדם נוסף אומר לי אותו הדבר, אני חושב שהוא דיפלומט טוב. אבל אם 700 צרפתים אומרים לי אותו הדבר בזה אחר זה, מוכרח להיות בה משוה", אמר, כשהוא מחבק בחום את אילנה, אשתו זה יותר מ-20 שנה.



הצלחה בפאריס
בתערוכת-היחיד שלה, שנערכה לפני זמן קצר, בבירת צרפת. נכחו כל המי-ימי במושבה היש-ראלית בצרפת. אילנה קצרה ביקורות נלהבות, והוזמנה להשתתף בתערוכות נוספות. בתמונה היא נראית (משמאל) בחברת אמן ישראלי נוסף המצליח בצרפת, יעקב אגס.

אשה בעבודה
כך נראית הפסלת אילנה גור בעת העבודה על הכנת הפסל בבית-הציקה **אמני-ארד** בנתניה. העבודה על הפסל, היצוק כולו ברונזה, נמשכה חודשים אחדים ולצורך זה הגיעה אילנה במיוחד כמה פעמים לארץ. עם סיום הפסל ייסגר שלב נוסף בקאריירה האמנותית של אילנה.

בדיקות של המכון לרפואה ספורטיבית
גילו מיצאים סנסציוניים חסרי תקדים

סמים בלילה הלאומית



נטילת מנת שתן
קוח לגילוי כדורגלנים נוסטליסטים, שהחלו לפני כשבועיים וחצי. לביא היה הכדורגלן היחידי מבין ארבעה, שעמדתו נימנו גם ישראל חגי' ממכבי נתניה, אלי פוט ואבנר גולסה מהפועל כפר-סבא, שהבדיקות לא העלו שהוא נוטל סמי-מרץ. משמאלו נראה דוקטור מרק רוטנבסקי, מן המכון לרפואה ספורטיבית השייך להתאחדות הכדורגל. בתמונה למעלה: דויד לביא מגיש את מנת-השתן לרופא ההתאחדות לכדורגל.

הבלגי סימונסון, נמצאה כמות גדולה של אמפיטמינים.

סם זה מעלה מייד את לחץ-הדם, מגביר את קצב הנשימה, גורם לתחושה של כושר ממת. ניכרות גם הפגיעות בשינה עד כדי חיוניות, והדבר עלול לגרור הפרעות נפשיות (פסיכוזה). עד כדי דיכאון עמוק. את הסם, נוחגים ליטול כשלוש-ארבע שעות לפני המישחק.

הבדיקה מתבצעת כך: מנות-השתן ש-נלקחות מהספורטאים מובאות כשהן סגור רות הרמטית למעבדה במכון הפתולוגי. במכון קיימים שלושה מכשירים הבודקים את נוכחות האמפיטמינים. הראשון קרוי ספקטרו-פטרומטר. זהו מכשיר איפטי, הי נותן תיאור גראפי שונה לכל חומר כימי שכן, לכל סם עקומה המיוחדת לו. המכשיר מחולק לשני חלקים: לחלק הראשון שופכים סמ"ק אחד של שתן, והוא בודק את השתן בעזרת גלי-אור, ומזין את המכשיר השני, המוציא מתוכו תיאור גראפי (או עקומה). את הסם מזהים לפי העקומה המיוחדת לסם שפולט החלק השני.

המכשיר השני קרוי כרומוטוגרף. יוצקים לתוכו אלפית סמ"ק שתן באמצעות מזרק. החומר נשרף ומשך השריפה נמדד. משך-זמן זהלמה הוא אף אחד מסמ" מנייה-היכר של הסם, שכן לכל חומר כימי

בית, ששני רופאיו הם יוצאי מדינות מיוחדות-אירופה, ומודעים לתופעת נטילת הסמים עליידי ספורטאים שם, הטיל איפול מוחלט על מועד הבדיקה. הבדיקות הראשונות היו אמורות להי-ערך במחזור ה-17 בליגה הלאומית. אולם ביגלל ידיעה שפורסמה באחד הצהרונים, שלפיה יתקיימו הבדיקות במחזור ה-17, ביטלו הרופאים את המועד שנקבע מלכתחילה, ודחו אותו למחזור ה-24, כדי לשמור על גורם-האפתעה.

סכנות האמפיטמינים

ד כם עצמו מופיע בצורת כמוסה (גלולה). גם נטילת גלולה אחת ביל-בד מתירה עיקבות בבדיקת-שתן מדוק-דקת. הסכנה העיקרית של הסם היא ההתי-מכרות, והסכנה המיידית היא הפגת הע-ייפות, שהיא מנגנון-האזעקה של הגוף המתריע על חריגים גופניים. בהיעדר מני-גנון-האזעקה שלו פועל הגוף במאמץ-יתר, ללא כל יחס ליכולתו הממשית, ומי-רחפת עליו סכנה ממשית. כך, למשל, מצאו בעבר רוכבי-אופניים אחדים את מותם במרוץ-האופניים המראתוני הנק-ראים טור-דה-פראנס. בנייתו של-אחר הי-מוות שנעשה בגופתו של רוכב-האופניים

נצל מאסון הירידה לליגה הארצית. מזה שנה וחצי, מאז נפתח המכון לרפואה ספורטיבית הכפוף להתאחדות לכדורגל, הגיעו אל שני הרופאים העובדים בו - מרק רוטנבסקי וויקטור ארו - שמועות רבות כאלה. במיקרה אחד, לפני כשנה, דיווח רוקח המעורה בחיי הכדורגל בישראל, כי חבר-הנהלה של קבוצת-פרבר תל-אביבית קנה אצלו כמות גדולה של כדורי-מרץ מסוג אמפיט-מין. הרוקח סיפר זאת במיקרה, שבועות אחדים אחרי ביקרו של חבר-הנהלה בבית-המרקחת שלו. כשיקשו מהרוקח את מירשם התרופות, הוא טען שלא טרח לשמור אותן תקופה כה ארוכה.

לא היתה זו הפעם הראשונה שבישר ראל נערכות בדיקות כאלה. אצל רוכבי אופניים ישראלים נערכו כבר בדיקות-שתן דומות, שבוצעו על ידי המכון הפתולוגי. בניגוד לכדורגלנים, אומר ד"ר ג'ורג' תאג'ר, ראש אחת המעבדות במכון הפתולוגי באבירכביר, "לא מצאנו מעולם, שרוכבי-אופניים בישראל נטלו סמי-מרץ."

בעיית נטילת סמי-המרצה החריפה ב-אולימפיאדות האחרונות. בשנת 1960, בי אולימפיאדת רומא, החל הצוות הרפואי של הוועד האולימפי מבצע בדיקות-שתן, שמטרתן לגלות נוטלי סמים כאלה. כבר באולימפיאדת מכסיקו נתגלו ספורטאים שנטלו סמי-מרץ. העובדה שאולימפיאדת מכסיקו נערכה במקום גבוה, היא שהגיעה את הצוותים המדעיים-רפואיים של המ-דינות המפותחות להורות לספורטאיהן ל-השתמש בסמי-מרץ שונים, במטרה להתי-גבר על קשיי הנשימה באוויר הקלוש.

באולימפיאדת מינכן, ב-1972, גילו כי השחיין האמריקאי שזיכה את ארצו ב-מדליית-זהב ב-100 מטר חזה, נטל סמי-מרץ. תחילה הוא טען שנטל גלולות נגד מחלת הקצרת, אולם משנתגלתה האמת הוא הושעה מייד, ומדליית-הזהב ניטלה ממנו.

בהשראת האולימפיאדות התקיימו, בי שנה וחצי האחרונות, שיחות בין המכון לרפואה ספורטיבית לבין הדוקטור ג'ורג' תאג'ר מהמכון הפתולוגי בנושא עניינת בדיקות-השתן, במטרה לגלות כדורגלנים הנוטלים סמים. המכון לרפואה ספורטי-

ע 7 מישטח הרשא התרוצצו ארבי עה כדורגלנים שהפגינו כושר גופני למעלה מן הממוצע. הארבעה - אלי פוט ואבנר גולסה מהפועל כפר-סבא, וישראל חגי' ודויד לביא ממכבי נתניה - ניראו מסיימים את המישחק באותו קצב מסחרר שבו החלו אותו.

העובדה שארבעת הכדורגלנים קיימו במשך כל 90 הדקות של המישחק קצב מהיר ואחיד, עוררה מייד את השדם של שני רופאי המכון לרפואה ספורטיבית, ד"ר ויקטור ארו וד"ר מרק רוטנבסקי, שבאו למיגרשה של מכבי נתניה כדי לערוך, לראשונה בתולדות הכדורגל הישראלי, בדיקות של שימוש בסמי-מרץ.

עם תום המישחק, שנערך לפני שלושה שבועות בין מכבי נתניה הפועל כפר-סבא, נטלו שני הרופאים מנת-שתן מכל אחד מארבעת הכדורגלנים שגילו כושר גופני בולט. התוצאות המעבדתיות, ש-הגיעו מן המכון הפתולוגי, הדהימו אפילו את הדוקטור רוטנבסקי ואת עמיתו, ארו. לא היה ספק: הכדורגלנים, חוץ מלביא, נטלו סמי-מרץ!

אם עד כה נהגו קבוצות שונות להשיג ניצחונות בדרך של קניית מישחקים וקניו-ניות למיניהן, הרי בעונה האחרונה צצה שיטה מתוחכמת חדשה בכדורגל הישראלי. עד כה היתה שיטה זו רק בגדר ליחשויים ושמעות. הסם שנתגלה במנות השתן שגלוקו מהכדורגלנים הוא מסוג אמפיטמין, הנחשב כסם מסוכן ביותר הע-לול, בשימוש עיקבי ורצוף, לגרום למותו של האדם הנוטל אותו. זהו אותו סמי-מרץ שנתגלה במנות-השתן שגלוקו מ-מחבלים אחדים שנתפסו תוך ניסיון לחדור לישראל.

הבדיקות נערכו בהפתעה

א חר השיקולים שהינחו את הרופאים לבצע בדיקות-שתן דווקא במישחק בין הפועל כפר-סבא למכבי נתניה, נבע משמועות שהגיעו לאוזניהם של הרופאים, שלפיהן נוטלים כדורגלנים מקבוצות ה-תחתית בליגה הלאומית - כמו זו של הפועל כפר-סבא - סמי מרץ, במטרה להפגין יכולת גבוהה על המיגרש ולהי-



זמן בעירה משלה. קיים מכשיר נוסף שלישי, הקרוי כרומטוגרפיה. במכשיר זה נבדק השתן על-ידי מריחת שיכבת צבע. מנות השתן שנלקחו מן הכדורגלנים נבדקו על-ידי כל אחד משלושת המכשירים, וכולם גסייחד הצביעו על נוכחות אמפיטימינים.

הכדורגלנים מכחישים

ידועת הכדורגלנים חגיגה גור לסה ופוס, מתכחשים מכליזכל ל- מימצאים הסנסציוניים. אומר אליעזר פוס (26), סטודנט לכלכלה, המשחק בהפועל כפר-סבא: "הדבר נודע לי רק מהעיתון נים. אני שלם עם עצמי שלא לקחתי סמי-מרץ. למרות זאת, אינני מוציא מכלל אפשרות ששפכו לי את כדורי-המרץ במהלך השבוע שלפני המישחק, שלא בידי עת".

חברו של פוס, אבנר גולסה, טוען, שכלל אינו יודע מה זה כדורי-מרץ. "עשו לי בושות", אומר גולסה, "רואים אותי ברחוב וצועקים אלי, השישניק'ו, מסר'ו מס'ו! אני לא יודע מה רוצים ממני בכלל!" תגובה מעניינת יש גם לישראל חגיג, כדורגלנה של מכבי נתניה: "בשבוע שר קדם למישחק נגד הפועל כפר-סבא, בלעתי כדורים נגד כאבי-בטן הנקראים ספלמלין. אני מוכן להיבדק במכונת-אמת. אין לי מושג איך נראים כדורי-מרץ!"

ד"ר ג'ורג' האגר, מנהל המעבדה במכון הפתולוגי ומי שהיה אחראי לבדיקות ה- מעבדתיות שנערכו, מגיב על טענותיהם של הכדורגלנים: "פה, במכון הפתולוגי, אני בוחן גם כאלה שנטלים השיש וכל מיני סמים. זכותו של כל אחד להגיד: לא נטלתי סמי מרץ! אני גם לא מוציא מכלל אפשרות שהשחקנים בכלל לא ידעו שהם לקחו אמפיטימינים. אולי מישוהו דאג שהם יבלעו אותם בלי ידיעתם — גם זה

הבדיקה השנייה

שבוע בלבד אחרי הבדיקה הראשונה, שהעלתה מיט צאים טנסציוניים, פשטו שני רופאי המכון לרפואה ספורטיבית — דוקטור ויקטור ארו ודוקטור מרק רוסנובסקי — על איצטדיון

בלומפילד, ונטלו מנות-שתן משמונה כדורגלנים מארבע קבוצות בתמונה: כדורגלן שימשון תל-אביב, דויד שוקיאג, מטיל שתן לבקבוק מעבדתי, כשמשמאלו עומד ד"ר רוסנובסקי. למעלה משנה ניזונים שני הרופאים משמועות על נטילת סמי מרץ.

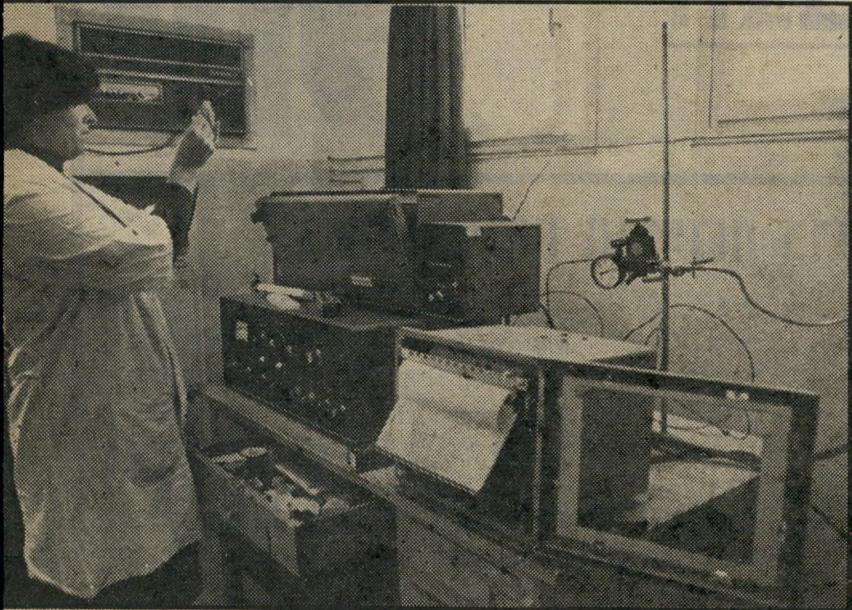
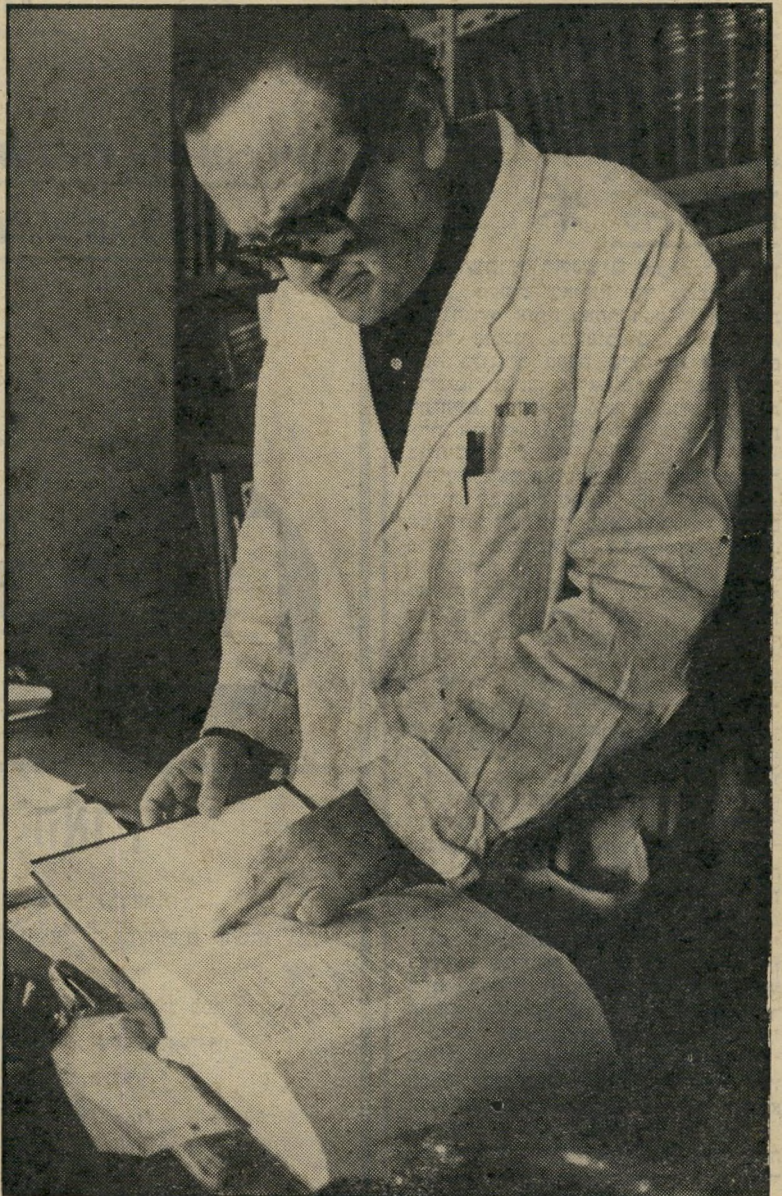
לשימוש. עתה, עם גילוי הממצאים המד- הימים, היא עומדת לשנות את התקנון, ולהחמיר עוד יותר את העונשים. עם ההכחשה המוחלטת מצד מנהלי הקבוצות, רופאי הקבוצות והשחקנים עצמם, הסתעפה פרשת הסמים. אולם, הבדיקות המעבדתיות מהוות מוצג מישפטי שאין עליו עירעור. בימים הקרובים ייחקרו ה- כדורגלנים על-ידי חברת-החקירות מודי- עין אזרחי, כדי לברר את הפרשה סופית. הד"ר אהרון פרנק, מומחה לרפואה ספורטיבית ומי ששימש רופא משלחת ישראל לאולימפיאדת מונטריאול אומר, באותו הקשר: "אינני מטיל ספק במימ- צאים המעבדתיים של המכון הפתולוגי. גם איני מאמין שהמכשירים מסוגלים להט- עות את רופאי המעבדה, הבעייה היא שה- כדורגלנים טוענים שהם כלל לא נטלו את הסמים. כדי לפענח את הפרשה, תצט- רך ההתאחדות לכדורגל לחקור מניין באו האמפיטימינים. אי-אפשר להוציא מכלל אפשרות שמישהו נתן אותם לכדורגלנים מבלי שציין את טיבם האמיתי".

צבי הראל

עלול לקרות. אני מדבר בתור רופא שבדק בצורה מדוקדקת ביותר את מנות השתן שהגיעו. בדקתי את החומר בכל המכשיר- רים. אין לי ספק שהשחקנים נטלו אמ- פיטימינים, ואני אומר את זה במלוא האחר- ריות. אני חוזר ואומר: שאין לי הספק הקטן ביותר בכל מימצאי המעבדה הפתו- לוגית, שאני עומד בראשה!"

לגבי טענתו של ישראל חגיג, שטען שהאמפיטימינים בשתן שלו נתגלו כתוצאה מנטילת תרופה נגד כאבי-בטן, אומר רופא המכון הפתולוגי: "לא יכול להיות! זוהי שטות! אם השחקן נטל את הסמים יומיים לפני המישחק, המעבדה כבר לא היתה יכולה למצוא את האמפיטימינים במנת השתן שלו. שנית, בכדורים נגד כאבי- בטן לא נמצא כלל אמפיטימין!"

לאור מימצאים חד-משמעיים אלה הועמדו בשבוע שעבר לדין מישמעתי- שלוש השחקנים משתי הקבוצות. הסעי- פים המתיהחים לנטילת סמים הוכנסו לתקנון ההתאחדות רק בעונה שעברה, וההתאחדות לכדורגל בישראל פירסמה רשימה של יותר ממאה סמים האסורים



מכשיר הבדיקה

ביוכימאית מהמכון הפתולוגי באבו-כביר נראית בתמונה כשהיא עומדת לבדוק מנת-שתן, באמצעות מרק. המרק מזין את המכשיר באלפית סמ"ק חומר. לפימשך שריפתו של הסם (שהוא חומר כימי) מזהים אותו. זהו אחד מסימני-ההיכר של הסם.

המגליה מהמכון

דוקטור ג'ורג' האגר, ראש המעבדה לגילוי נוסף לייסמים, במכון הפתולוגי באבו-כביר. האגר היה זה שבדק את מנות השתן שנלקחו מהכדורגלנים על-ידי שני רופאי המכון לרפואה ספור- טיבית והובאו למעבדתו. הוא הגדיר את סמי ה-אמפיטימין שנמצאו כ"מסוכנים ביותר".

אם אתה מתכוון להצביע בעד המערך, שים לב לקטע זה:

תפסה עליו... סניגורים, כדי להומיע בבית-המשפט... סמינת-הדין... החופים האמריקני ב-9 באפריל, מול חופי מאסאצ'וסטס... (תצלום-רדיו, יו.פי.י.)

דיין: מועמדותי בעבודה אינה מונעת הצטרפות למפלגה אחרת

פרס: בעיני העם האמריקני בא הנושיא קרטו מהדום; בעיני הישראלים הוא בא מהתנ"ך, טעון מטען רוחני מספרי הנביאים

— מאת כתבי "ידיעות אחרונות" —
הכריזתה משה דיין אמר-כיום ששי, כי יתני להיות מעין... (הצטרפות למפלגה אחרת)

כך מצהיר משה דיין בגלוי עוד לפני הבחירות. כך יעשה משה דיין אחרי הבחירות.

קול למערך הוא קול ברוטו חלק ממנו יביא לבחירת משה דיין וחבריו - שיעברו ברגע המכריע לליכוד כדי לחסום את הדרך לשלום.

קול למחנה שלי הוא קול נטו לשלום ולשיוויון. קול נטו למניעת עלייתו של הליכוד לשילטון!



רשימת משרות הבחירות ברחבי הארץ

- | | |
|---|---|
| המטה המרכזי — אידלסון 15, ת"א, טל. 298024 | נפ-ציונה — רח' ביאליק 5 (בחצר) |
| מטה ההסברה — גורדון 5, ת"א, טל. 242194 | חדרה — רח' הרצל 65 ע"י קופת חולים חדשה. |
| מטה האירגון — טרומפלדור 24, ת"א, טל. 290978 | חולון — אחד במאי 6 |
| מטה לשכונות — ישעיהו 2, ירושלים, טל. 224855 | נצרת — כביש חיפה-נצרת ליד סיבוב כפר החורש |
| תל-אביב — רח' בוגרשוב 60, טל. 03-280807 | נתניה — שמואל הנציב 26, טל. 053-98296 |
| חיפה — רח' הרצל 59, טל. 04-662478 | רחובות — הרצל 173, טל. 950061 |
| ירושלים — רח' יפו 218, טל. 02-533980 | הוד — הרצל 16, טל. 964245 |
| באר-שבע — דרך השלום 20, טל. 057-71030 | המשודש — כפר טייבה, טל. 052-61004 |
| בתים — רח' ירושלים 33, טל. 03-868971 | פתח-תקה — שטמפפר 43, טל. 914996 |
| רמת-גן — רח' הרצל 73 | ת.ד. של שר"י — 46109 |

מלאך בחור חל-אביב

(המשך מעמוד 35)

כחים. היתה זאת הפעם הראשונה במהלך האירוע שקטיה גרנוף בת ה-80, בעלת הגלריה הטריחה עצמה לקום מהכורסה הי מרווחת שלה. סנדלר צילמה את כל הי פסלים, והתעכבה גם על השלט המלווה את כל תערוכותיה של אילנה ומבקש מן הצופים: „נא לגעת בפסלים.“ אולם משהגיעה אילנה לגלריה היתה הפתעה של סנדלר שלמה. היא התקשתה להאמין שפסלת כה נשית ואלגנטית, הצליחה ל- הפיח נשמה בגושי-הברונזה הכבדים. היא הפצירה באילנה להתראיין. למרות שזו אי-נה דוברת צרפתית.

סנדלר הציגה את אילנה לפני הנסיכה גרייס ממונקו ובעלה, הנסיך רג'ייה, שנכחו בגלריה, וכבר באותו ערב ביטלה פגישה כדי לטעור עם אילנה ארוחת-ערב. לאחר מכן אמרה המבקרת הנודעת, כי היה זה הערב המעניין ביותר שבילתה בחודשים האחרונים. יומיים לאחר-מכן הסבירה סנדלר את רשמיה, לעיני מיליוני הצורפים של הטלוויזיה הצרפתית, בהדשות השעה שבע בערב בשלוש רישחות-השרי-דור: „אילנה גור היא פסלת יוצאת-דור פן. פסליה תופסים אותך ממבט ראשון, ואתה חש שאתה חייב לגעת בהם, לחוש את החיים שבגוש הדומם. זוהי תערוכת-חובה בפאריס.“

כך סבר גם מראיין-הטלוויזיה הפופולא-רי ז'אק פוגם, אשר ארח את אילנה בר-תוכניתו החשובה מאגאזין היום, המוקדשת לענייני תרבות ואמנות, וזוכה בהא-זנת שיא. פוגם ביקש מאילנה שתביא את פסליה לאולפן, לשידור חי, ופתח את תוכ-ניתו כשהוא יושב בין הפסלים ומלטף אותם בחום. „יש לנו באולפן אורחים קטנים“, אמר פוגם לצופים, „האנשים של הפסלת הישראלית אילנה גור.“ אילנה הגרשה הודתה, באנגלית, לקהל הצרפתי על שקיבל אותה בחום רב כל-כך, והבי-טיחה לשוב ולהציג בפאריס גם בעתיד. כשהגיע המאגאזין לסימו, כתום שעי-חיים וחצי, ציפתה לאילנה הפתעה נוספת. פוגם קם ממקומו, ניגש שוב אל הפסלים, התיישב ביניהם ואמר לצופים: „לפני ש-אני נפרד מכס, אני חייב שוב לגעת בר-פסלים האלה. אני מוכרח להיפרד גם מ-האורחים האלה. הם אומנם עשויים ברוג-זה, אבל עם זאת כל-כך אנושיים וחמים.“

כישרון

לדור שלם

גם שבועות-הנשים הצרפתי הנפוץ אלא, הקדיש לאילנה גור מאמר גדול, שבו הגדיר אותה כאחת הפסלות הגדולות ביותר בזמננו. כשפוגשים את אילנה, אשה בלונדית בעלת שיער קצוץ וריסים ארוכים, נכתב, „מלאה מרץ, הומור וחוכ-מתחיים, מרגשים מייד: לפנינו ניצבת אחת הנשים הגדולות של עולם האמנות ב-זמננו.“

הגדיל לעשות מכולם מבקרי-האמנות פייר רסטני, ממבקרי-האמנות החשובים בעולם, שלוח-הזמנים שלו מלא חודשים ארוכים מראש. שיחת-טלפון אחת מרפי גלסון, אשר אירח אותו בשעתו בכפר-הנופש שלו באלית, שלחה אותו מייד לערוך ביקור קצר בגלריה, „חשבתי לקפוץ רק כדי לצאת ידי חובה“, אמר. הביקור הזה התארך מעבר לשעתיים. „את גותנת ממד פסי-לתיאוריה פסיכולוגית המבטאת את אורח-החיים המודרני“, אמר רסטני לאילנה. „זו-היא אחת התערוכות המעניינות ביותר ש-ראיתי בשנים האחרונות.“

רסטני ביקש מאילנה שתתקשר בשמו אל רוברט מסר, מנהל מוזיאון גוגנהיים הניו-יורקי, הנחשב גם הוא כאחת הדמור-יות החשובות ביותר בשדה-האמנות הער-למי. מסר נפגש עם אילנה לשיחה, ראה את פסליה, ומנהל עתה משא-ומתן לרכישת אחת מהם עבור המוזיאון. גם פול קניאל, מי שהיה נספח-התר-בות של שגרירות ישראל בפאריס, המכהן כיום בתפקיד יושב-ראש האגודה לחילופי-תרבות ישראל-צרפת ונחשב כאיש-הקשר הישראלי בפאריס, התלהב מאילנה ומ-פסליה. פול קבע לאילנה השתתפות בתעי-רוכות קבוצתיות נוספות, וביניהם נשארו הפסלים בתצוגה קבועה בפאריס, תצא גם לארצות אחרות באירופה. התוכניות רבות, ואילנה היא רק אשה אחת. כל אדם אחר היה כורע תחת העור-מס, אבל אילנה אינה כל אחד. „יש לה מרץ המספיק לכמה אמנים, וכישרון הי-מספיק לדור שלם“, אמר עליה אחד הי-מבקרים.

הוועד האשים את המנהלת בהטעייה והיא האשימה קצין מ'שטרה כי ניסה להשכיב אותה

כשתמידי בית-הספר יונתן ב' נתניה שומעים את השם אורה כרמי הם מגיבים באופן שונה במיקצת מזה ה' מתבקש מילד שמזכירים באוזניו את שם המנהלת שלו. יראת-הכבוד הניכרת בהתנהגותם אינה נובעת מהערצה — אלא מ' פחד. תורמת לכך לא במעט מילחמת-החורמה שמנהלים נגדה עתה הוריהם, אשר החליטו שלא לעבור על גילוייהם לסדר-היום.

תחילת הפרשה לפני כשנה, כאשר אור' רה כרמי (41) שימשה מנהלת בית-הספר איתמר ב'אבי בנתניה, שהוא מוסד חי' נוכי מכובד הקיים זה שנים רבות. באותה עת הוחלט להקים בעיר בית-ספר חדש, איתמר ב' או, כפי שהוא קרוי ליום.



בית-ספר לסקנדאליים

לא נגנבה כלל, וכי היא שוכנת לה לבטח בבית-הספר החדש. באותו תאריך ודוע מנהל מחלקת-הנכסים של העירייה לחב' רת-הביטוח, כי מנהלת בית-הספר, אורה כרמי, מסרה לו ימים אחדים קודם-לכן כי מיוזמת-הרמקולים נמצאה, וכי הכסף ש' שולם כפיצוי תמורתה שולם שלא-כדין.

תעלומה זו הוסברה מתוך סיפורה של המזכירה, מערכת-הרמקולים, כמסתבר, הוסתרה בודון על-מנת לזכות בדמי-הבי' טוח עבודה. אורה כרמי היתה זקוקה לכסף באופן אישי, בדחיפות, על-מנת לפרוע חוב שלה לעובד עיריית נתניה, אדם ששמו מגידי העוסק, נוסף על עבו' דתו בעירייה, גם בניצוץ עבודות פרטיות בחשמלאות, עם ציוד של העירייה.

התברר כי ערב הפריצה הוזמן מגידי לבית-הספר על-ידי אורה כרמי, לשם התקנת מערכת-רמקולים שנועדה לשמש, באותו ערב 27 במארכ, את הברדן גדי יגיל בהופעתו שם. המערכת הקיימת בבית-הספר לא הלמה את האירוע, ומשום כך הוזעק מגידי לסייע. הוא הביא עימו את ציוד העירייה, ששימש אותו בעבודתו תיו הפרטיות, ולרוע מזלו לא נטל אותו עימו בצאתו את המקום אחרי ההופעה. באותו ערב אכן אירעה הפריצה בבית-הספר, ונגנב ציוד, בין השאר גם זה שבו השתמש מגידי, ושהיה שייך לעירייה.

מגידי מצא עצמו בכוכ עמוק, אם יגלו בעירייה שהוא עוסק בעבודות צדדיות מכניסות, ועוד עם ציוד לא-לול, הוא עלול לאבד את מישרתו. המנהלת נחלצה לעז' רתו, כדי להחזיר למגידי את הכסף הר' רוש לו לרכישת ציוד דומה לזה שנגנב ממנו, הגתה רעיון. היא ערכה בבית-הספר באזור, שהכנסותיו קודש להקמת חדר-הנצחה לבוגרי בית-הספר שנפלו.

הבאזר הוכתר בהצלחה, והושג בו סכום כסף די נכבד, שהופקד בבנק על שמה של אורה כרמי ועל שם יושב-ראש ועד-ההורים של בית-הספר, אילנה רוסו. לא נותר אלא למשוך חלק מן הסכום, לכיסוי נזקיו של מגידי. הלכו שתי הנשים לבנק, והוציאו את הסכום הדרוש מקרן ההנצחה, אלא שהתעוררה בעייה: הסכום שגותר בבנק היה קטן מן הסכום המקורי, משום כך הסתירה כרמי את מערכת-הרמקולים הקיימת, ודיוחה כאילו נגנבה חברת-הביטוח, ששוכנעה כי הרמקולים נגנבו, שכן הפריצה אכן התרחשה, תש' (המשך בעמוד 46)



וביקש את טיפולה של החברה בעניין. לצורך זה העביר אליה את אישור המיש' טרה על הפריצה, מתאריך ה'5 במאי, כשבוע לאחר-מכן. השמאי של חברת-הביטוח, נחמן פריד' מן, אישר את היקף הנזק ואת אמיתות התביעה, והמליץ על פיצוי בסך 8080 לירות. העירייה העבירה לבית-הספר את הכסף, על-מנת שיקנה ציוד חדש, וביג' תיים הושאלה לו מערכת-רמקולים ומג'ית. אולם, ב'5 בדצמבר 1976, כתישעה חר' דשים אחרי הפריצה, הסתבר לפתע ש' מערכת-הרמקולים שעליה דווח כי נגנבה,

קל, בירר מייד מה אירע לחפצים שנעלמו והופתע מעזות-המצח של המנהלת שפגעה ישירות בתלמידים. אז החליטה מזכירת בית-הספר, פרחיה, לספר לוועד-ההורים על מעללים נוספים של המנהלת-לשעבר. בתאריך 28 במארכ 1976, כאשר עדיין היתה מנהלת איתמר ב'אבי, שלחה אורה כרמי מיכתב אל מנהל מחלקת-הנכסים של עיריית נתניה, ובו תיארה התפרצות שאירעה יום קודם-לכן בבית-הספר, ו' פירטה גניבת ציוד ואת ניזקי הפריצה, בהם גניבת מערכת-רמקולים. מנהל המח' לקה הודיע על כך לחברת-הביטוח הסנה,

יונתן (על שמו של יונתן נתניהו ז"ל). כאשר נודע בחוגי המורים בנתניה על הקמתו של בית-הספר החדש, החלה תח' רות קשה על משרת המנהל המיועד בו, גם מנהלת איתמר ב'אבי הצטרפה למי' רות, למרות שלא נשקפו לה סיכויים רבים לזכות בו, כיוון שמולה ניצב מורה ותיק ומנוסה.

התחזיות הברורות התבדו. דווקא היא זכתה במישרה. זאת, אחרי שבאורח מזור ביותר התערב בתהליך המינוי אברהם כ'רמחם, ראש עיריית נתניה, שהטיל את מלא כובד השפעתו על בחירת המנהל למרות שאינו בדיוק מחנך ותיק וגם הבי' נתו בענייני חינוך מוטלת בספק רב. הוא אף אינו מכיר את אורה כרמי היכרות לשמה. גם חברי מועצת העיר נתקלו או בשמה לראשונה בחייהם, אך עובדה זו לא הפריעה להם לשלוח המלצה חמה ונלהבת בזכות מינויה.

ואז נזכרו חברי ועד-ההורים, שהתנגדו למינויה כמנהלת מכליול, כיצד לא פעם התרברבה באוניהם בכך שאחיה, אליהו חסין, הוא מיועציו הקרובים ביותר של ש'רהחוק יגאל אלון, הם נזכרו כיצד נהגה להתפאר שאין דבר שלא תוכל לה' שיג בעזרת אחיה הנכבד, כיוון שכן, קם ועד-ההורים וטען כי אחיה של אורה כרמי דאג לכך שעל ראש-העירייה תונחת הוראה מגבוה למנותה כמנהלת, למרות שהוא-עצמו לא הכירה.

אך הם לא יכלו לעשות דבר ונאלצו לקבל עליהם את שגזר עלידי רשויות החינוך העירונית. עד ליום שבו עברה אורה כרמי לנהל בפועל את בית-הספר החדש, יונתן.

הציוד עבר עם המנהלת

כאשר עברה מאיתמר ב'אבי למיר סד החדש, היא לא עשתה זאת בי' ידיים ריקות. היא נטלה עימה מבית-הספר הקודם שאותו ניהלה ציוד לרוב. היא לק' חיה עימה מכל הבא ליד, כל שלדעתה יהיה בבית-הספר החדש זקוק לו. כאשר הגיעו תלמידי איתמר ב'אבי לבית-ספרם, בתחילת שנת הלימודים, נר' המו לגלות כי בדריס רבים שהורגלו אליהם, חסרים. כמותם נדהמו גם הוריהם. ועד-ההורים של איתמר ב'אבי הודיעו בגלותו שבבית-הספר גותר רק ציוד קלר'

מנצלים את חולשתו, כפי שנאמר לי על-ידי פסקי דין, אינני איש-עומת. אינני בעל-אגרוף, אין לי הכוח. אבל אחרי עשר שנים של מלחמה אני אתפרץ! כולם ידעו את דרך חסידי חב"ד!"

חיפה

אנדרטת המריבה

השמצה שהודפסה לעיריית חיפה במטרה לחבל בהקמת האנדרטה לחללי יום-האדמה הנכחה כנוכח

"היתה פה פרובוקציה מכוונת! משהו מנסה ללבות כאן את היצרים בצורה שפלה!" כך הגדיר הפסל גרשון קניספל את הפרשה שהסעירה בשבועות האחרונים את חיפה — פרשת הקמת האנדרטה לזכר חללי יום-האדמה אשתקד.

קניספל (43), המכהן כיועץ האמנותי של עיריית חיפה, היה נרעש כאשר גולל את השתלשלות האירועים שהביאו למסע של החיטות ורינונים בעירייה ובעיקבותיו, לפתיחת בירור על-ידי ראש העיר. הוא שיחזר:

"קיבלו בעירייה ידיעה מעיתונאי מסוים, שלפיה אני עושה אנדרטה לזכר קורבנות יום-האדמה. ראו בזה מיפגן לאומני ערבי. אבל האמת היא שפנה אלי הפסל הערבי עבד עאבדי, שעימו יש לי קשרי ידידות מזה שנים רבות. הוא רצה להקים פסל לזכר המישפחות שנפגעו מאירועי אותה יום טראגי. אני, כמוכח, לא ראיתי כל מניעה לתרום לו מהידע הטכני שיש לי בהקמת דברים מסוג זה. בעובדה שחבר-למיקצוע, שיש לו כל הזכויות להתבטא כאמן ערבי, בנושא שקרוב לליבו והוא רוצה לבטא זאת, ראיתי ביטוי אמנותי חיוני, הדגיש קניספל.

"אך עינו של איוה איש-עיתונות ש-נודע לו על כך, היתה צרה, והוא הדליף לעירייה שאני מקדיש משעות עבודתי בעירייה ומשתמש בחומר ובסופעלים שלה, לצורך הפרוייקט של עאבדי. יש פה צרות-אופקים כזו שאפשר להשתגע! כל מיבנת-החשיבה של האנשים מוזר ביותר!"

למה אכן? על הדרך שבה נולד ה-רעיון הביילתי-שיגרת, להנציח את זכר שישה חללי יום-האדמה אשתקד, סיפר עבד: "באו אלי אנשים מהכפר עראבה

(המשך מעמוד 34)
חלת? אם אינם רוצים לפצות אותי כפי שעשו לגבי שאר המתיישבים, על-ידי קבלת בית חדש, מדוע אינם מאפשרים לי להסתדר בכוחות עצמי ולמכור את רכושי בשוק החופשי?"

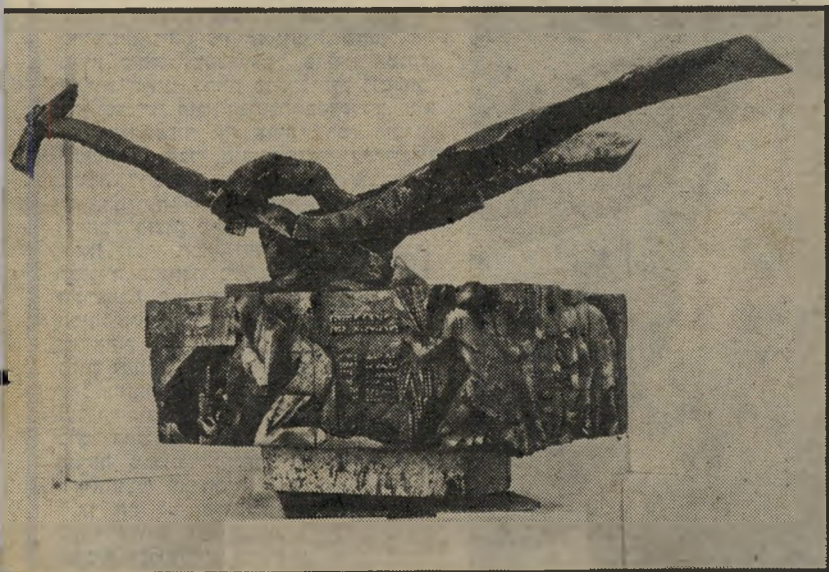
מדוע מנסה המינהל לאלצו להרוס את הבית הישן כאשר זה קיים באופן חוקי, וכן להחזיר שטחים שבהם הוא מחזיק מזה 26 שנים ומעבדם בעמל רב? בהיתר-הבנייה מס' 1729 שבידו כתוב במפורש, שהוועדה המקומית אישרה את בקשתו להיתר-בנייה להקמת בית-מגורים וכן שיינוי ייעוד מיבנה קיים, היינו שימוש ב-בית-המגורים הקיים כמחסן.

דויד טוען שיד מיסחורית מעלימה את אישוריו החוקיים, שהרי לא ייתכן שב-ידי אישורים תומכים וכשרים, שכמותם נמצאים גם בידי המינהל, ולמרות הכל מסרבים להכיר בחוקיותם.

פניות הרבות למינהל-מרקע-ישראל, למישרד-השיכון, למישרד-הפנים, להכ"ס, למבקר-המדינה, למדורים בעיתונות הירמית, למישטרה, נתקלים בתגובה מזורה, הטוענת לחשש של סתירה בין גירסת



פסל קניספל הפלח ואדמתו



האנדרטה לזכר חללי יום-האדמה בסיס האדמה והמחרשה המיוחמת

(אחד הכפרים שעמדו במרכז אירועי יום-האדמה במארכס 1976) וביקשו לעשות אבן-זיכרון שעליה יחקקו שמות הנופלים. אמרתי להם: למה אבן? אני אמן. ואני יכול לבטא את זה בדרך של אנדרטה אמנותית. הרעיון מצא חן בעיני, כי הוא נגע לליבי.

"מבחינה פוליטית נעשה, לדעתי, ביום-האדמה עוול לאנשים שלא ניהלו מיל-חמה עם צבא ישראלי, מה שקרה בעראבה לפני שנה היה פעולה נוראה נגד

המינהל וגירסתו-שלו.

הוא משוכנע שיד אנשי חב"ד בדבר, ונזכר: "באחת הפריצות לבית, כששבתי אחרי החג מצאתי בפחית-האשפה, שדאגתי להריקו לפני החג, שישה טפסים מקופלים המשמשים תלמידים להתחמת התורים על הסכמתם ליציאה לטיול שנתית, מטעם בית-הספר למלאכה בכפר-חב"ד.

"הגיעו מים עד נפש", אומר דויד ישי-ראל. "המינהל מסלף אמיתות, כנראה ב-השפעתו החזקה של חב"ד, ושניהם יחד

הֶכֶךְ שֶבֶקְפָה

יש מקום נפלא להכנס בו אחר-הצהריים: סברה קופי-שופ. נעים להיות בסברה קופי-שופ, להנות מקפה טרי ומעוגות טעימות; משרות מעולה ומאווירה מקרבת-לבבות. סברה קופי-שופ — מקום שתענוג לשבת בו בחברה.

מלון דן תל-אביב, מלון דן-כרמל, חיפה, מלון המלך דוד, ירושלים.



משרד החקלאות להלן לוח המחירים המוסכם ל- 6.5.77 - 1.5.77

במסגרת ההוזלות בחנויות השרשרת של הסופרסל והסופרמרקט וחנויות פרטיות שהצטרפו למבצע.

לצרכן לק"ג

בל"י

5.10

5.50

3.75

3.55

3.95

3.90

4.30

ירקות

עגבניות

עגבניות באריזה של 2 ק"ג

גזר

בצל יבש

בצל יבש ארוז בשקיות

תפוזי אד

תפוזי אד ארוזים בשקיות של 2 ק"ג

פירות

7.00

8.40

5.95

תפוחים זהוב גודל 5.5

תפוחים זהוב גודל 6

כננות

הדרים

2.85

3.20

4.85

אשכוליות כתפוזות וארוזות

תפוזים כתפוזות וארוזים

לימונים

מ.ע.מ.

12.96 + 1.04 ל"י

12.13 + 97 אג

11.89 + 91 אג

10.82 + 83 אג

22.22 + 1.78 ל"י

עופות טטמים קפואים בשקיות

מיני תנועה (עד 1.1 ק"ג העוף)

גודל 1 (עד 1.450 ק"ג העוף)

גודל 2 (עד 1.6 ק"ג העוף)

גודל 3 (מעל 1.6 ק"ג העוף)

כשר חדרו ללא עור וגידים

דגים

כפיף

10.50 + 84 אג

23.00 + 1.84 ל"י

16.11 + 1.29 ל"י

כפיף בסרופות קפוא 1/2 ק"ג

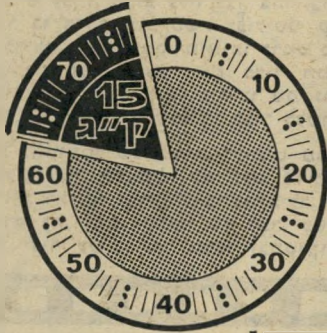
קרפיון חי

תן טרמפ לחייל

הרזיה אינה כבר בעיה

כשיטת הרזיה אישית המשלבת תרגילי גוף, עיסוי ודיאטה את מורידה יותר משקל בכוחות מאמץ ומוסיפה בריאות, חן ובטחון עצמי

תור 60 יום גם משקלך יראה 15 ק"ג כחות



חדש!

שיטת טיפולים חדשנית להגדלת היקף החזה הנחות לחיילות ולסטודנטיות



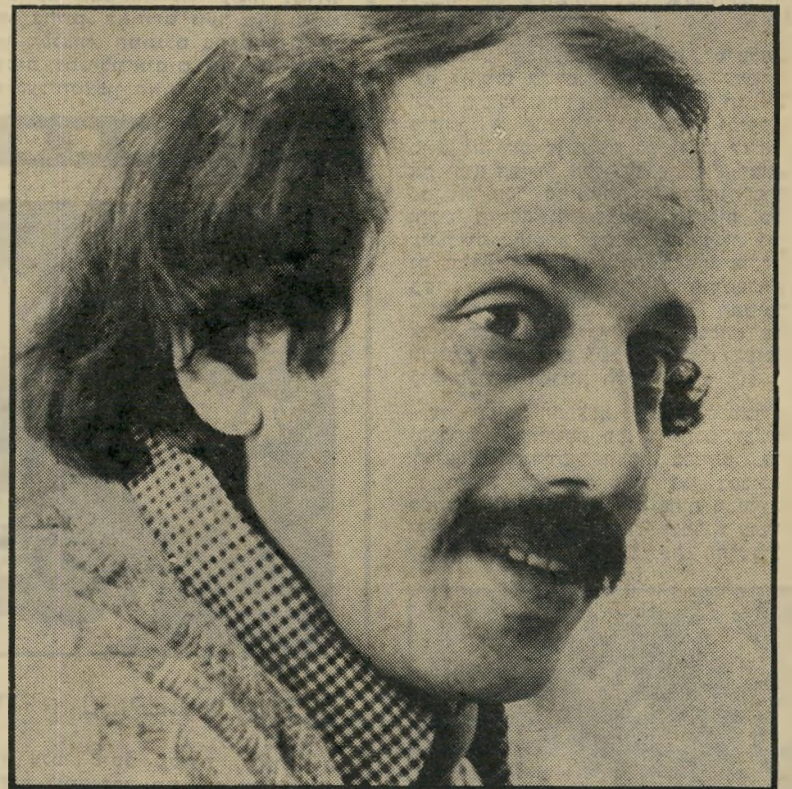
מכון הבריאות

בן-יהודה 73 • ת"א • טל: 238063
שעות הרשמה: 10.00 - 18.00

מיעוט, שהאדמה עבורו היא ערך עליון. כל אדם אנושי בישראל הודעו מהמיקרה. מבחינה אמנותית. אומר עבד, "הגיר שה שלי היא שאמן צריך לבטא את הדבר רים הסובבים אותו. רצינית למצוא כאן ביטוי שיעזור לערבי להחליף מהמשרב הנפשי שלו, וכך גם להכניס לתודעת הקהל הערבי צורת-ביטוי חדשה שאינה מוכרת לו. ידעתי שהיו גורמים שייטפלו לעניין וינסו להכשילו. הדלת הידועה לעיתון, היתה, לדעתי, מכוונת. קיים פחד עצום אצל אנשים מסוימים מפני שיתוף-פעולה אמנותי בין ערבים ויהודים."

פריחה בשממה. "אתה החידות ה- תרבותיות האופפות את המיעוט הערבי בישראל היא הסרונם הבולט של ציירים ערבים. אוכלוסייה בת 200,000 נפש מר- ציא מקרבה משוררים, מספרים, מוסי- קאים ורקדנים, אך עד היום לא הצליחה להעלות מקרבה אפילו צייר אחד." במי- לים אלה נפתחה בגיליון העולם הזה מחור דש ינואר 1962 (1272) רשימה, שנושאה היה אמן ערבי צייר (או בן 20). סופר- בה על פתיחת תערוכה ראשונה של צייר ערבי, עבד עאבדי שמו, תושב ואדי ניס- נאס שבחיפה. צויין כי האמן הצעיר לא קיבל כל חינוך אמנותי סדיר, להוציא

האדמה היא ערך עליון



צייר עבאדי

האדמה היא ערך עליון

לביית-המישפט-הגבוה-לצדק. אז היתה ה- עילה לסערה יצירת-קיר אמנותית בהיכל- הספורט החדש בעיר. סיפור הפרשה פור- סם בהרחבה בעולם הזה (2031). תחת הכותרת: "מה מסעיר את האיש על הקיר".

קניספל ידוע בפעולתו למען קידומם של אמנים ערביים ואי-הסלייתם. אני משתדל שמה שנאמר בעולם הזה לפני 15 שנה על מצבם של אמנים ערביים לא יהיה יותר אקטואלי. הוא אומר, אך יש כנראה גם מי שאינו רואה בעין יפה את ההתקדמות בשטח זה. עובדה, עבד עאבדי לא הצליח במשך כל השנים הללו לקבל מישרה כמורה לציור בבית-ספר. הוא עצמו תולה את הסיבה לכך בדיעותיו הפוליטיות.

בני הדליף? דובר עיריית חיפה הבי- היר שהיתה זו עלילה מצוצה מן האצבע לומר שקניספל עסק בעניין האנדרטה של יים-האדמה על חשבון שעות-העבודה שלו. קשה גם לחשוך ככונותיו הרעיוניות של קניספל, שכן העבודה האחרונה שביצע היתה אנדרטת-השואה בקיבוץ יד-הנה- קיר מרשים שנחנך בימים אלה.

בדיקת עניין ההדלפה העלתה, שמקורה בטכנאי-רדיו של שידורי-ישראל, אשר "דאג" להפיצה בין כתבי כל היומונים בחיפה. "למרות מה שקרה" אומר עבד, "אני מאמין שאם לא התיינה בעיית נוספות, יוסר הלוט מעל האנדרטה. ככניסה לכפר עראבה, עד השנה הבאה."

את שעוריה-ציור בבית-הספר העממי ב-ש- כונתו, וכשיגנונו עדיין "חסר גיבוש ואחידות אך שופע מרץ, התלהבות וזעם." הרשימה טיימה בציון תיקוהו של עבד לקבל מילגת-לימודים מתאימה. בינתיים סופר, הוא עובד לפרנסתו כמסגר מכני.

מאז חלפו 15 שנים. הצעיר הערבי, בן 35 כיום, בן למישפחה ערבית ותיקה היושבת זה דורות רבים בעיר-התחתית בחיפה, נסע בסוף שנת 1964 לגרמניה המיזרחית, והשתלם שם בציורי-קיר וגרא- שיקה. שבע שנים למד בעיר דרזדן, אצל אחת הציירות הידועות במיזרח-גרמניה - לאה גרונדינג, יהודיה שנמלטה ב-1940 ממחנה-ריכוז נאצי, ברחו לישראל ושהו בסוף המלחמה אל בעלה לגרמניה, והמכ- הנת כיום כנשיאת האקדמיה לאמנויות יפות בארצה.

בי-1972 חזר לישראל, ומאז הוא עובד כגרפיקאי בעיתון הערביי-ישראלי המופיע בערבית. יצירותיו הוצגו כבר בתערוכות בנצרת, בשפרעם ובחיפה, הוא פעיל באי- גודת-הציירים-ההפסלים בחיפה והצפון. מלמד ציור, ומפעם לפעם מכין תיפאורות לתיאטרון. על יצירתו זכה לאי-מכר ב- פרס שטרן - הפרס השנתי של עיריית חיפה הניתן עבור היצירה החשובה ביותר.

* הכוונה לדיעה שהתפרסמה ב"גידור" סלם פוסט" ב-7 באפריל, ובה נמסר מאת כתב העיתון בחיפה בחבלטה: "טוהר היו עץ האמנותי שסייע באנדרטת יוס-האי- דמה".



בהגדלת הפיס סך הפרסים
4.8 מיליון ל"י

פרס ראשון
750.000 ל"י

קנה לך כרטיס ובוא
לטכס ההגדלה



מורלה

הטפטים המעוצבים כיצירת אומן

קורסי צלילה

בתל-אביב ובים-סוף

צלצל : 03-295529

שחקנים

מלחמת התורמה של בארדו

כשהיתה עדיין כוכבת קולנוע פופולרית. ידעו הכל שברז'יניט בארדו היא משוגעת לחיות. ביתה היה דומה בדרך-כלל לביכר. שבו הסתובבו יצורים מכל הסוגים ומכל הגדלים. מאז הכריזה, לפני שנתיים, על פרישתה מעולם הבד, הפך התחביב כימעט למיקצוע.

ואומנם, היא העמידה את עצמה באחר רונה, בלב ובנפש, לרשות מסעית-עמולה אדיר שמטרתו להפסיק את טבח כלבי-הים הקטנים המחוסלים. במכות-אלה, בי שיטתיות בחופיה האטלנטיים הצוננים של קנדה, החיית נטבחות באכזריות על-ידי ציידים שאינם צריכים אפילו להתאמץ לשם כך, מאחר שכלבי-הים הללו אינם השדניים ומניחים לאדם להתקרב אליהם. ההערכה היא שהתושבים העניים של אותו איזור קנדי מרוחק יחסלו, השנה, קרוב למאתיים אלף כלבי-ים צעירים כאלה, כדי למכור את פירותיהם לבתי-אוספה במחיר של 15 דולר הפרווה.

ברז'יניט המזועזעת הצטרפה למשלחת של לוחמים לשלמות הסביבתית, ובעזרת שמה התרכזו אורות הורקורים על הבעייה כולה. היא פנתה לנשיא צרפת וביקשה סיוע, וזה האחרון הודיע כי בדעתו לאסור את יבוא הפרוות הללו לצרפת. היא יצאה עם שאר חברי המשלחת אל הצפון הקפוא והקר, וחשפה את עצמה להתקפות של עיתונאים מקומיים ששמחו להודמנות לני-גח כוכבת. הם שאלו אותה אם היא אוכלת בשר («בשר אוכלים כדי לחיות, הפרווה אינה חיונית לאיש», השיבה), האשימו אותה שהיא באה לגזול את פרנסתם של הדיגים המקומיים ושל התעשיות העוסקות בעיבוד הפרוות הללו.

עד שב,ב, התכעסה קמה על רגליה והכריזה: «באירופה מכנים אתכם עכשיו הרוצחים הקנדיים» הטיחה בפניהם. מ-10 מיליון כלבי-ים שהיו כאן בסביבה בתחילת המאה, נותרו היום פחות ממיליון, ובקצב הנוכחי הם ייכחדו לגמרי. אשר לסענות כי היא מנסלת את התושבים



ג'אניני — השפלת הכבוד המושפל

הוא משלה את עצמו כי יש בו יותר מכך, צפויה לו שואה. רק מי שמשלים עם המציאות וחי עימה למרות קדרותה, עתיד להיותר בחיים. לאחרים נועד אחד משני גורלות אפשריים: ניוון מפלצתי, המתגלם בסרט בדמותה של סוהרת נאצית ענקית ומטילת-אימים, או התאבדות בבור-צואה, שבה בוחר בעל-המצפון האחד והיחיד בסרט.

העולם

נבור-צואה



שבע יפהפיות (בן-יהודה, תל-אביב, אטליה) — נראה שסקני דלים בכל-זאת עוזרים. אחרי ש-גאוני המועצה-לביקורת-סרטים ומחזות החליטו, לפני מיט-פר שבועות, שסרט זה מוקצה מחמת מיאוס ואינו ראוי לעלות על בדי הארץ, התנפלה עליהם העיתונות בשצף-קצף. אז, לפתע תחבו הגאונים את הזנב בין הרגלים, ראו את הסרט שוב ואישורו אותו להקרנה במלואו. מה היה כל-כך נורא בו לפני-כן, ונעלם בהצגה החוזרת, זאת לא יידע איש. מפיץ הסרט דאג, בכל אופן, להודות בכתב לאלה שעזרו לו במאבק הציבורי, ולוואי שהצלחה זו תהיה אות לבאות.

אשר לסרט עצמו, נכתב עליו כבר בהרחבה. כדאי להזכיר שמדובר בו בדרכו של טפיל נפולטני קטן, המתחיל את הסרט כרוצח מתועב ומסיים אותו כרמש מעורר-רחמים. אם הרצח, בהתחלה, בוצע בשם כבוד המהימנה, היו היצור העלוב המשתחרר בסוף הסרט ממנה-יריכוז נאצי, איבד אפילו את האשליה שיש לו כבוד כלשהו להגן עליו.

העוצמה החזותית של הסרט לעיתים מפחידה, והחדר צדדיות במבטה של ורטמילר לא פעם מרתיע, אבל מסת-קנתה הסופית ראויה שתישמע בתשומת-לב. כי מה היא אומרת בסרט זה, הוא, בסופו של דבר, פשוט בתכלית: האדם הוא יצור עלוב, עבד לגופו ולתשוקותיו. כל עוד

התינוק

כפתיון



הנוכל העלז (צפון, תל-אביב, צרפת) — רכיילבב ועדיני-הנפש, כל אלה שסולדים ברגישותם הרבה מסירטי-פשע ריאליסטיים משום שאינם הינוכיים, ובכלל מעכירים את מצבי-הרוח, ישמחו בוודאי לקראת סרט זה. כי מדובר בו במעשה-פשע מתועב בהחלט, המתואר בהומור, בבדיחות-ידע ובקלילות שרמאנטית. וזה בדיוק מה שהחברה הטובה רוצה לראות.

איוו מונטאן, השב לעבוד כאן עם הבמאי קלוד (שובבה כזואת) מינוטו, מגלם פושע שלומיאל על סף גיל הפרישה, המתכנן לחטוף את תינוקו של מיליונר-נפט ערבי, להמירו בתינוק אחר, ולבקש כופר-נפש גבוה. כדי לבצע את זממו מגייס מונטאן, בעזרת לשונו החלקלקה ואוצר שקריו הבלתי-נדלה, שותף-לפשע מן העבר (קלוד בראסר) ושחקנית כושלת (אגוסטינה בלי). הרקע למוזימה הוא רומא, כך שבכל פעם שהדיאלוג או כושר-ההמצאה של התסריטאים מתעייף, יכול המבט לנוח על הנוף, ושני שחקנים מישיניים מוסיפים גוון אישי משלהם לבדוותה הדימונית הזאת. האחת היא ולנטינה קורטזה, המגלמת כוכבת רוסיית בדימוס הנתלית על צוואר מונטאן בתיקווה שהוא יחזיר אותה לגדולתה, והשני, אדולפו צ'לי, בדמות המיליונר הערבי שאינו נבהל מחטיפות, מאחר שהוא עצי-מו מומחה בהן.



מונטאן וקורטזה — בגמישות עילאית

אולי מיותר לציין שלפי מיטב מסורת הקומדיות הטרקליניות שאינן מנסות לומר דבר, מסתיים גם הסיפור הזה בסוף מוסרי (פחות או יותר), וזאת אחרי שניצלנו בו כל מה שניתן לנצל כדי לרכוש את אחדת הצופה — החל מחיוכו המקסים של תינוק בן-יומו ועד לקריקטורה של גנסטרא איטלקי.

הטירון בדרך

אל הכונותה



מסע האלונקות (הוד, תל-אביב, ישראל) — זהו אחד מאות-תם סרטים ישראליים שצריך לברך על קיומם, גם אם הכוונות הטובות שבו רחוקות מלהגיע לידי ביטויין המלא. נושאו, התאבדות של טירון שנשבר באימונים והחקירה שבאה בעיקבות ההתאבדות, אינם אופייניים אומנם לצה"ל לבדו, אך הדרך שבה מת-נהלת העלילה היא ישראלית טיפוסית, ומי שישב באולם ודאי יזהה על המסך מציאות המוכרת לו.

מעלתו הגדולה ביותר של הסרט היא בתיאור הרקע של העלילה כולה: האווירה השוררת בפלוגת טירוני-צני חלים, היחסים בין החיילים לבין עצמם ובין החיילים ומפקדיהם, העובדה שהפרשה-הגיל בין מפקד לפקודו קטן, ומאן שם התבדל בהתבגרות הנפשית קטן. האחיה בפול-חניגבריות מסויימים שמחוץ להם קיימים רק, «סבונים» ו,«פדלאות», אובדן האישיות הפרטית לטובת אישיות קבו-צתית. על כך צריך להוסיף את התמציתיות שבבימוי, את השימוש היעיל במצלמה, את המיבנה הקפדני של כל תמו-נה ושל כל תנועת-מצלמה, בקיצור, אם להשתמש במושג מיקצועי במיקצת, את הדרך שבה מתארן המרחב בתוך המצלמה. על כל מגיעים שבחים רבים לבמאי יהודה נאמן ולצלם שלן חניני בר. מצד שני סובל הסרט מליקויים יסודיים המורים העלו-



צנחנים באמבטיה — בלי כובע אדום

ליס, בסופו של דבר, להכשילו. התסריט אינו מצליח לבנות דמויות בשרי-דם, ומסתפק באבות-טיפוס סיגורתיים ושיט-חיים. אף אחת מן הדמויות אינה מעניינת במידה מספקת כדי לעורר הזדהות אמיתית של הצופה עימה. ואילו השחי-קנים, שיכולים היו להשלים חילו החורים בתסריט, מגישים סיוע צנוע במיוחד.

תדרוך

חובה לראות:

תל אביב — רשת שידור, הדרך הטוב בה בה הלכנו, ההזמנה, הפרקליט, הגיט והכיס.

מי שאינו רוצה את בגין-אינו יכול להצביע ד"ש

מי שמצביע מערך-רוצה את שמעון פרס כראש ממשלה.

מי שמצביע ליכוד-רוצה את מנחם בגין כראש ממשלה.

מי שמצביע ד"ש-את מי הוא רוצה כראש ממשלה?

זוהי התעלומה הגדולה של בחירות-1977.

ד"ש בכוחות עצמה, כמו כל מפלגה קטנה, הרי לא תוכל להרכיב ממשלה. אבל, היא תוכל אולי, לקבוע, במצבים מסויימים,

מי יהיה ראש הממשלה הבא של ישראל.

מנחם בגין, אלוף במירוצי בחירות כושלים, יהיה מוכן לשלם כל מחיר

בעד ראשות הממשלה; יהיה מוכן להציע לתמיר ולשות' בד"ש כל "הצעה",

שלא יוכלו לסרב לה.

ואתה - שבחלומותיך הגרועים ביותר לא חלמת על אפשרות של

בגין - ראש-ממשלה - בעזרתך - הפעילה - תקבל אותו לכמה שנים גורליות.

מי שרוצה את בגין כראש ממשלה - יצביע ליכוד.

אך מי שאיננו רוצה את בגין, בשום פנים, אפילו בעד ד"ש איננו יכול להצביע.





כמו ראובן רובין, אגדתי ווריצקי, ומבלים שם לילות ארוכים. גידי הכיר את כולם בילדותו, והוא מספר: „אהבתי לשמוע את הסיפורים שלהם, איך הם היו באים וי נוסעים ומה היה. אני זוכר איך הם היו באים בערבים לבית סבא, שותים יין וי מבלים. הם ידעו לחיות, החברה האלה מהבוהמה של תל-אביב הקטנה.“

את קירות דירתו השכורה, שבלב תל-אביב, מקשטים ציורים מעשה-ידיהם של אותם אמנים, שהיו באים אל בית הסב וי משרבטים על דפים לבנים. לימים מיסגר הסב את השירבוטים ומסר אותם לגנדי. גידי, בניגוד לתדמיתו הלא-איכפתית, הוא טיפוס מישפחתי מאד, שומר על קשר הדוק עם אמו המתגוררת בירושלים, וי טוען שהיא „האשה הכי על-הכיפאק שאני מכיר.“ שומר על קשר עם אחיו מיקי בן ה-22, גינדי יפה-תואר העובד כפועל-במה באחד התיאטראות. הוא גם מקפיד לטעוד מדי ליל-שבת בבית סבו וסבתו, שם מתכנני סים כל בני-המשפחה כולל בן-דודו, אהוד גרא, שהוא עוזרו וידימינו של שר-התחבורה גד יעקובי.

כשהיה בן שבע נפטר אביו, דניאל, שהיה רבי-סרן בצבא-הקבע מהתקף-לב פיתאומי. המישפחה, שהתגוררה עד אז בצהלה, עקרה לתל-אביב. בעיקבות מחלת-ילדות של גידי עברה אחרי-כך המישפחה להתגורר באילת, שם ניהלה אמו, ציפה, שהיא פקידה בכירה במשרד-התיירות וי דמות ידועה בנכות עצמה, את לישכת-התיירות הממשלתית בעיר.

ציפייה לטלפון הבא

ה אם ושני בניה עברו לירושלים. גידי עבד כפקיד בבנק לאומי, ושנא את העיר. מעולם לא היה טיפוס חברותי. תמיד היה ילד מסוגר שהעדיף לשבת ב-

גידי גוב בתפקיד המ"ס פ"א יאיר בסרט מסע אלונקות, כשלידו (חימו) דב גליקמן, הטמ"פ השמח למלא את מקומו ברגע שזה מושעה על-ידי המג"ד, ומיקי ורשביאק (באמצע) בתפ-

גידי בגוב הקולנוע

דל-תאמותיו מאשר להשתולל עם החברה. אולם בירושלים הגיעה ההסתגרות לשיאה. הוא היה הולך לבנק בשעות-העבודה הי קבועות, חוזר הביתה, סוגר עליו את הי דלת ושומע ביטלס נון-סטופ.

יופיה של ירושלים לא עבד עליו, ועד היום הוא בכלל לא מבין מה רוצים מהעיר הזאת, ואומר: „אני תל-אביבי בדם, ואני אוהב את החיים התל-אביביים הסואנים. אני אוהב לשמוע את הדופק של העיר, ובגלל זה אני גר ממש בתוך דיזנגוף, ליד בתי-הקפה, בין בתי-הקולנוע. אני מת על החיים האלה.“

את שירותו הצבאי דחה בשנה, „כי הייתי כזה קטן שהתביישתי להתגייס, אז חיכיתי שאגדל קצת.“

כשגדל, עשה רק עשרה ימי-סירות בנלל פגם בריאותי, והתקבל ללהקת-הנח"ל. שנה שלמה הסתובב ההייל הקטן והבלתי-מתבלם בלהקה, ולא עשה כלום „בגלל שלא ידעו אם להעיף אותי או להשאיר אותי.“ למולו פורקה הלהקה, וחולקה ל- ציוותי-בידור.

או התגלה גידי גוב. בתוכנית החדשה של הצוות קיבל תפקידים מרכזיים יותר, ואפילו שיר סולו.

כשהשתחרר, מלהקת-הנח"ל בגיל 22, לא ידע בדיוק מה יעשה. הוא שכר דירה בתל-אביב וחיכה לבאות. הוא מעולם לא היה מאלה שדוחפים את הקאריירה של עצמם, שמחפשים, מבקשים, מתחננים, מפעילים קשרים, אם בא מישוהו והציע לו וניראה לו, לקח. אם לא, ישב בשקט בבית וחיכה לטלפון הבא. וזה הגיע.

הטלפון הבא הוזמין אותו להשתתף ב- פסטיבל-הזמר. הוא שר את יעלה ויבוא, ולא זכה בשום מקום, לעומת זאת פגש מאחרי-הקלעים את האמרגן פשנל שהזמין אותו לבוא למישרדו. הוא לא הלך, רק מאוחר יותר, כשדני סנדרסון החל מגבש סביבו את החבורה שהפכה לאחרי-מכן ל- להקת כוורת, ואחרי שהחברה חיפשו אמרגן במשך חצי-שנה ואף אחד לא שם עליהם, החליט לנסות את מזלו אצל פשנל. גידי הלך לפשנל, דיבר איתו, וזה כשראה את החבורה, נדלק, הפיק, והתמשך ידוע. שלושה שבועות מיום ההופעה הראשון



הכוורת גידי גוב בחברת חבריו ללהקת כוורת שמדביתם, פרט לצירציל וליוני רכטר, שירתו יחד איתו בלהקת-הנח"ל. גידי מסרב להיקרא „כוכב“ הלהקה, טוען שכל חבריה התחלקו בכוכבות, שווה-בשווה. היה זה הוא שיזם, את הפגישה בין האמרגן פשנל לבין הלהקה, שאיש לא רצה להפיק את תוכניתה במשך חצי-שנה, ואשר הפכה לשלאגר לאומי תוך שלושה שבועות.

ב ין הבחורות הוא נחשב כחתיך מבוקש, בין הזמרים הוא נחשב כזמר מעולה, ובין השחקנים הוא נחשב כתגלית השנה. אבל בין העיתונאים הוא נחשב כמרואיין גרוע.

גידי גוב, בן 27 (כימעט), שיער ערמוני שופע; עיניים חומות שלעיתים תכופות חסרות-הבעה, דק'גו, הבחורות אוהבות אותו.

בראינות עיתונאים הסתפק בדרך-כלל בתשובות של „כן“ ו„לא“ על כל השאלות שהופנו אליו. מעולם לא הסגיר עצמו לידי המראיין, מעולם לא סיפר על עצמו יותר מאשר „הייתי בלהקת הנח"ל, כעת אני בלהקת כוורת ואנ'לא יודע מה יהיה אתי הלאה.“ עד היום הוא מסרב בתוקף להיקרר „כוכב“.

מי שייחס זאת לאופי בלתי-ידידותי, שחצני ומתייחר לא הכיר את גידי גוב. רק המקורבים אליו ידעו כי התנהגותו המרוחקת ותשובותיו ההמקנות נובעות פשוט מביישנות, לא מיוהרה.

או מה באמת הפך את הבחור הביישן, המכונס בעצמו, המסוגר והבלתי-מתבלט לכוכב? מגידי גוב איש לא יקבל תשובה על השאלה הזו, מפני ששום כוח שבעולם לא יצליח לסחוט ממנו הודאה בפה מלא ובקול רם שהוא כוכב, אפילו אם הוא כן חושב כך, בסתר ליבו.

ייחוס מישפחתי מרשים

ה כיווגרפיה הקצרה למדי שלו מצד אביו הוא נינו של ד"ר חיסין הי מפורסם, מי שהיה הרופא הראשון של תל-אביב והיה רוכב על חמור בחליפה לבנה ובכובע אוסטרי, כשיד אחת שלו אוחת במושכות השנייה בשימשייה ש- הצלה עליו מפני השמש היס-תיכונית, וי אילו מצד אמו הוא נצר למישפחת חרל"פ, המושרשת עמוק בתולדות היישוב העברי, יילד אותו דודה של אמו, ד"ר לור כץ, שילד כמחצית המישפחה הענפה.

סבו של גידי, יצחק כץ, הוא אהודי אמנים נודע, ובכיתו היו מתכנסים ציירים

מצעיר ביישן הוא הפך לכוכב להקת

..כוורת" ועתה נחשב כתגלית קולנועית

של כוורת נסגרה הקופה, ולא נפתחה עוד עד אחרי המלחמה. גידי גוב מעולם לא סיים את לימודיו, ואינו מחזיק בכל תעודה רשמית. לי מעשה יש לו תיאוריה פרטית על עניין הלימודים. הוא אומר: "למדתי בשישה בתי-ספר ולא גמרתי כלום! אין לי שום תעודת-בגרות, לא אכסטרניית ולא בטיח. זה הכל ביוזבוזומן. הייתי חרא של תלמיד, לא אהבתי ללמוד בכלל! אני מצטער שביזבזתי כליכך הרבה שנים על לימודים סתם, במקום למשל ללמוד נגינה על פסנתר. כל הבגרות הזו זה עניין די טיפשי. מה יש, מי שאין לו בגרות הוא לא מבוגר? הוא כבר לא יכול לחיות? סתם שמים אנשים בלחץ, ומכריחים אותם ללמוד המון דברים שאחר-כך הם ממילא שוכחים. אבל מה, יש להם ת'חתיכת נייר הזאת שביזבוז עליה 12 שנים."

טירונות

אמיתית בסרט

עוד קודם שנסע לאמריקה עבר גידי מיבחנים לסרט מסע אלונקות. הוא לא התייחס לעניין ברצינות, ונדהם כשחזר והבמאי יהודה ("ג'אד") נאמן צילצל אליו, ואמר לו שהתפקיד שלו מספר גידי: "בכלל שכחתי מהעניין, כשג'אד הודיע לי שהתפקיד שלי, נבהלתי לאללה ואמרתי לו: 'מה, השתגעתי? בחיים שלי לא הייתי בצנחנים, אני לא יודע מה זה מ'ספ'א, מה זה יחידה קרבית. בסוף הוא שיכנע אותי. אמרתי לו: 'בסדר, אני אעשה את זה, אבל על אחריותך!' כשאני חושב היום שהייתי יכול לא לעשות את הסרט, בגללי, עוברת בי חלחלה."

הוא מספר: "בשבועיים הראשונים הייתי מבלבל לאללה, הרגשתי שאני על המאדים, לא ידעתי מה אתי. רק אחרי כך, כשראיתי צילומים, נרגעתי. התחלתי להבין יותר את המדיום, ולהשתחרר. מה יש להגיד, היה עליהכיפאק, החבר'ה האלה שהשתתפו בסרט מהתיאטרון החיפאי, הם חברה שתענוג לעבוד איתם. אבל הרגעים הכי מביכים שלי בסרט לא היו סצנות האהבה עם ג'יטה מונטה, כפי שמשום-מה חושבים בטעות, אלא אותם רגעים בהם הייתי צריך לעשות סצנות קרביות עם אנשים שזה המיקצוע שלהם, אני שר למדתי רק יומיים קודם-לכן איך דורכים אלה, שחלקם השתתפו במיבצע יונתן. הם היו קוראים לי 'המ'ספ'א מכוורת'."

והיו אמרים לי באמצע החזרות: 'המ'פ. שמעתי אותך ברדיו היום.' כשתמו צילומי מסע אלונקות התמסר גידי גוב לדבר האהוב עליו במיוחד: עשיית כלום. שיבעה חודשים ישב בבית, ודחה כל הצעות משמעותיות ולא-משמעותיות שהופנו אליו. הוא מודה שאחת הד תכונות הבולטות באופיו היא העצלות. הוא לעולם לא יעשה דבר הכרוך במאמץ כלשהו, אלא-אם-כך הוא ממש רוצה בו, או ממש מוכרח. לבסוף נמצא מי שהזכיר לו כי זיכרונו של הקהל קצר, וכך, כמו ששיבעה חודשים רצופים לא עשה כלום באופן אינטנסיבי, נכנס גידי בחודשיים האחרונים לפעילות אינטנסיבית עד-כדי-כך שהיא אינה מותירה לו כימעט פנאי לעצמו. קשה להאמין עליו, אבל גידי גוב הוא פטריוט אמיתי ונצחונות מכבי תל-אביב על צ'סיק'א ומובילג'ירגי וארזה ר' הזכייה בגביע היו, עברו, הימים המאור שרים ביותר השנה. והוא טרח לחגוג את שני הנצחונות גסייחד עד אור-הבוקר, כדתי-וכדן.

אוהב

ולא עושה כלום

בכלל, הוא אוהב מאד לחגוג, והביי לויים תופסים אצלו חלק חשוב מאד בחיים. הוא גם משוגע לטלוויזיה, לסרטי ולסיפרי מדע-בידיוני. הבחורות ממלאות לו את הראש, אבל הוא לא עסוק בהן, לי דבריו מבוקר עד לילה. אין לו טיפוס מסויים של בחורה שיושב אצלו בראש, והוא מפרט: "אני רואה בחורה, נדלק עליה, ולא משנה מה היא או מי היא. אם היא נדלקת עלי או עליהכיפאק, ואם לא אז זאת פדיתה." חוץ מבחורות הוא גם "משוגע למוסיקה, הולך הרבה למסיבות, מת על בירה אבל לא אוהב להשתכר." בכלל, הוא אוהב את החיים ומת לעשות כסף, אבל לא עושה שום דבר בשביל זה. הוא גם מת להצליח, ולא עושה שום דבר בשביל להצליח. אילולא טילפנו אליו, גם לא היה זוכה לקבל את אחד התפקידים המרכזיים בסרטה-טלוויזיה חירבת חיועה עלי-ס. יוהר, בבימויו של רם לוי, שר צילומיו עומדים להתחיל השבוע, אילולא טילפנו אליו, לא היה משתתף בתוכנית הטלוויזיה ונזכר את כולם ששודרה בערב יום-הזיכרון. אם לא היו מטלפנים אליו, הוא עצמו לא היה מטלפן לשום מקום. ואולי בגלל שאף אחת לא טילפנה אליו אין לו כרגע חברה, אבל הוא לא דואג. הוא תמיד מכהה לטלפון הבא.



המאהב הביישן

גידי גוב בחברת השחקנית ג'יטה מונטה, תמגלמת בסרט את דמותה של מיה, המילוא'מניקית שמתאהבת במ"ספ'א. סצנות-האהבה בין גידי וג'יטה מתרחשות בחושך, וצולמו בנר-כחות הצלם חנניה באר והבמאי ג'אד נאמן בילבד, כאשר שאר חברי-הצוות לא הורשו להיכנס לחדר-המיטות אשר בו נעשו סצנות-האהבה בין השניים.



חירבת חיזעה לצורך צילומי סרט הטלוויזיה זיה עלי-פי טיפרו של ס. יזהר קיצץ גידי בשני ריו הארוך מאד. העובדה שהוא מגלם בפעם השנייה תפקיד חייל לא מרתיעה אותו כלל.

פרנסה טובה, כך קורא גידי ללהקה שאותה הקים יחד עם יהודית רביץ ושמוליק בילו. בתמונה: גידי כפי שניראה ימים ספורים לפני שקיצץ את שערו ושינה את תסרוקתו.

באמריקה גידי בניו-יורק, ב' תקופה שבה שהתה שם הלהקה. הוא התאהב באמריקה, ובייחוד ברישותות-הטלוויזיה שלה, היה מבלה ימים וילות בצפייה ובהעברת תחנות.

הכוכב של להקת כוורת עם שינוי ארוך וכובע ניצחי, שהיה הסימן המיסחרי שלו, בתקופת הופעותיה של הלהקה. באותה תקופה השתך אחריו גודד מעריצות.

לם את מלוא המחיר, והכסף שיגיע כפי צוי יתפוס את מקומו של הסכום החסר בקרן ההוצאה. בדרך זו יוסדר הכל בדרך כשרה: מגידי יקבל את שלו וישראלים את הציוד שנגנב ממנו, ואילו הסכום שנמשך מקרן ההוצאה יחזור אליו, על חשבון חברת רת'הביטוח המרומת.

אך אורה כרמי ידעה שאנשים אחדים יודעים את האמת, ועובדה זו הטרידה את מנהלתה. היא דיווחה למנהל מחלקת הגביה סים של העירייה על מציאת המערכת ב"בית הספר רק בסוף חודש נובמבר אותה שנה. העירייה זיכתה את חשבון חברת הביטוח, ומנהל המחלקה העירונית ביקש מן המנהלת הבהרה.

במיכתב אליו מן ה-19 בדצמבר 1976 כתבה אורה כרמי: "מיספר ימים לאחר הפריצה, באחד מביקורי בסניף יונתן, הבחנתי להפתעתי במיוודת-הרמקול ב" ארון בחדר המזכירות. בכירור שערכת, התברר שהמיוודת היתה משך כל הזמן בסניף, לפני הפריצה ואחריה. הוריתי ל"ד" ווח על כך מייד למנהל מחלקת הגביה. היא אף צירפה למיכתבה זה מיכתב עדות של סגניתה, יפה סגל, העובדת איתה כיום בבית הספר החדש. במיכתב העדות של יפה סגל נכתב: "בבואי בבר קר ה-28.3.76 לחדר המנהלת, מצאתי ש" כל החפצים מפוזרים. הבחנתי שחסרה מכו" גת-חישוב חשמלית וארגו מיוודת-הרמ" קולים היה דיק וקרוע. מתוך כך הבחנתי שהרמקולים נגנבו."

מתוך הדברים התגלה שקר ברור, כיצד יכלה הסגנית לראות את הארגו, ריק וקרוע, אם מיוודת-הרמקולים לא נמצאה כלל בבית הספר בשעת הגניבה. כפי ש" עלה ממכתבה של אורה כרמי למנהל המחלקה? הרי זו טענה כי המיוודת מ" צאה בסניף, לפני הפריצה ואחריה.

כאשר שמע ועדה-הורים את הדברים מפ" המזכירה, שלח מייד מיכתב למיש" טרתי-ישראל, המיכתב נכתב ונשלח על-ידי ברוך גבריאלי, חבר ועדה-הורים, שהוא קצין במחלקת-הרמאויות במחוז תל-אביב, והתלונן על הוצאת דמי-ביטוח במירמה על-ידי המנהלת.

החקירה

נמשכת



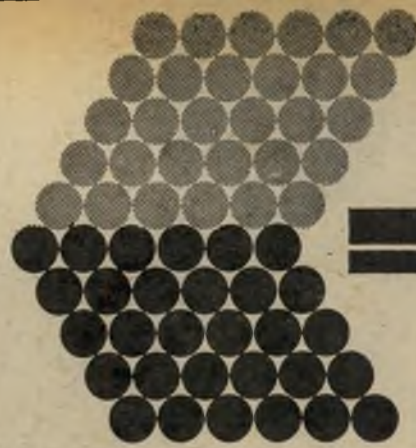
כ אשר נוכחה אורה כרמי כי המע" גל עומד להיסגר, בייחוד לאור ה" עובדה שאחד מחברי הוועד הוא איש" מישטרה, החליטה לנטרל דווקא אותו. היא כתבה, מצידה, מיכתב למישטרה, ובו הא" שימה את גבריאלי ב"נקמה אישית", ש" בגללה הגיש את תלונתו. במיכתבה טע" נה כי בעבר ניסה גבריאלי "להשכיב" אותה, אך היא סירבה לכך בתוקף. "הוא ניסה להתחיל איתי עוד כשהייתי גרושה," טענה, "אך דחיתי אותו בגסות. הוא נפ" גע, ועכשיו הוא רוצה לנקום בי."

ועוד הוסיפה, כי הקצין גבריאלי, המת" גורר סמוך לבית-הספר הישן שאותו ני" חלה, היה ממתין לה בשעות אתר-הצהריים כדי "להתחיל" איתה. ואילו מן העובדות מסתבר, שקצין-המישטרה עובד בתל" אביב עד לשעות הערב, ועם תום עבודתו הוא ממחר לאוניברסיטת תל-אביב, שם הוא לומד.

אחרי שנתקבל מיכתבה של אורה כרמי במישטרה, הציג גבריאלי להיבדק במכו" גת-האמת, ודרש כי אם יתגלה שהוא דובר שקר, ינהגו בו בכל חמרה-דין. הוא הכחיש מכליכול את טענתה בדבר "נקמה אישית", והסביר כי בוועדה-הורים המישה גברים נוספים, שכולם טוענים כי עשתה מעשה פלילי ודרושים לפסול גבי" דה, והרי לא ייתכן שכולם גסייחד ניסו "להתחיל" איתה.

התיק מצוי עדיין בחקירה, בידי ה" מישטרה. ההורים טוענים כי גם בשלב זה התערב אחיה הכל-יכול של אורה כרמי. הם זועמים על המינוי המפוברק, על גזי" לת הציוד מבית-הספר הישן שבו לומדים ילדיהם, על המעשה הפלילי שבו היא מעורבת, על האשמת-השווא נגד קצין המישטרה, אך יותר מכל חורה להם שאשה זו, שדמותה החינוכית והמוסרית מוטלת בספק גדול, לדעתם, היא המופ" קדת על חינוך ילדיהם.

הגיבה המנהלת, אורה כרמי: "כל הסי" פור הוא נקמה לשמה, מצוץ מן האצבע מהתחלה ועד הסוף, יש לי הרבה שונ" אים, אני יודעת."



ב-21 ביוני תוכלו לקבוע את דמותה של ההסתדרות

בבחירות להסתדרות צריכים לקחת חלק כל חברה וחבר בהסתדרות, על מנת לקבוע את דמותה, לחזק את כוחה ולהשפיע על דרכה.

אל תוותרו על הזכות לבחור את מוסדות ההסתדרות. עקבו אחרי הפרסומים השונים המספקים מידע שוטף על הליכי הבחירות.

ההסתדרות קיימת בשבילך. יום הבחירות: 21.6.77

ההסתדרות הכללית של העובדים בארץ ישראל - ועדת הבחירות המרכזית ועידת ההסתדרות • ועידת נעמת • מועצות הפועלים

<p>בעיות ולבטים</p> <p>בחי המין</p> <p>מאת ד"ר מרדכי זידמן</p> <p>הוצאת רשפים</p>	<p>ארוזור</p> <p>צפוי הלתות וקירות</p> <p>קבלת מודעות לכל העיתונים במחירי המערכת</p>  <p>פירסום אידיאל</p> <p>אבן גבירול 110 תל-אביב (פינת אנטוקולסקי) טלפון 227117, 227118 חנייה חופשית</p>	<p>מבחר גדול של תמונות ופלקסים של גדולי הציור המודרני והקלאסי - הדבקה מקצועית של פלקסים ו תמונות.</p> <p>"לופוס", ת"א, רח' אלנבי 101 (סול בית-הכנסת הגדול)</p>
<p>זורלה</p> <p>הטפטים המעוצבים כיצירת אומן</p>	<p>רובקס</p> <p>המתנה היפה ביותר</p>	



כך מתחמק אלכס הכהן מהחזרת כספים לממשלה

פסק-דין שניתן בענין כמה חודשים גרם לעיסקה מוזרה בין הזוכה למפסיד. הזוכה הוא אלכס הכהן, לשעבר מנהל חברת "דיזנוף - מערב-אפריקה", שהונה את מדינת ישראל ונמלט לחו"ל עד ששילם כופר לאוצר. כיום, אלכס הכהן הוא מפיק-סרטים באיטליה, שהפיק כמה סרטים בישראל. המפסידים הם "אולפני ההסרטה הרצליה", שהוייבו לשלם ל-הכהן כמיליון וחצי לירות והגיע עימו להסדר-פשרה על תשלום 850 אלף לירות בלבד.

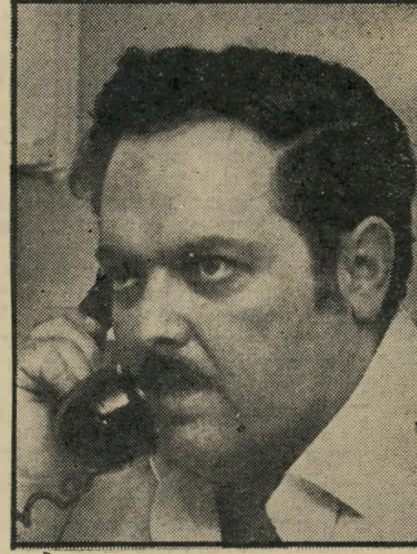
הכהן חסכים לפשרה, כדי למנוע ידיעה על פסק-הדין ממרכז-ההשקעות, שממנו

הוציא במימרה כספים ואשר אם יידע על פסק-הדין יוכל להניח ידו על הכסף ולהחזיר לקופת המדינה את המגיע לו. אלכס הכהן היה בעל חברה בשם "פילמאר", שהקימה עיר-סרטים באיטליה, העיר הושכרה ל"אולפני-ההסרטה הרצליה" שהפיקו בעיר את הסרט "קרלוס". אחרי תום הצילומים ולפני פינוי השטח פרצה בעיר דליקה שהשמידה אותה כיליל. "פילמאר" תבעה לקבל את הסכום הדרוש להקמת העיר שוב, והיגיו 750 אלף לירות. המישפט החל לפני שנים אחדות, כאשר על "אולפני-ההסרטה הרצליה" הגן עורך-הדין שמואל תמיר ועל אלכס הכהן הגן משרד לייב קומיסאר. אחרי מישפט ממושך נתן בית-הדין פסק-דין שחייב את "הרצליה" לשלם ל"פילמאר" את תביעתה, בצירוף ריבית מעת הגשת התביעה, כך שהסכום כיום עומד על כמיליון וחצי לירות.

ביוני 1976 פירסם "העולם הזה" כתבה על המישפט, שבה סופר כיצד הוציא הכהן כספים במימרה ממרכז-ההשקעות. מסתבר כי בעיר-הסרטים הושקעו 160 אלף לירות מכספי הכהן, בניבוא עצי-בניין לעיר, ועוד 306 אלף לירות הלוואה של "הבנק לפיתוח התעשייה" וכן מענק ממשלתי בסך 175 אלף לירות.

הדליקה פרצה ב-13 ביולי 1971. למרות שהיא השמידה את העיר, הגיש הכהן חודשים לאחר-מכן, ב-3 בספטמבר 1971, דיווח-שבון למרכז-ההשקעות שבו כתב: "אנו מצהירים שכל מה שנרכש או נעשה על-ידי ההשקעות הני"ל נמצא במיפעל". הצהרה זו היתה נחוצה לקבלת המענק והיא היתה שקר, שכן הדליקה השמידה את העיר כיליל ולכן הכהן לא היה זכאי כלל למענק.

הכהן חשש שמרכז-ההשקעות יתבע מני את הכסף הזר והיכל לקבל את הכסף מן הסכום פסק-טובת בית-המישפט. משום כך היה מוכן להתפשר



מפסיד קור מעט -



זוכה הכהן - אבל בטוח

עם "אולפני-ההסרטה" ולקבל מחצית מן המגיע לו, ובילבד שקיבל משהו! האם יפעל עתה מרכז-ההשקעות להשגת הכספים המגיעים להכהן?

"ביזניס-וויק": פרס יפחת את הלירה

הגיליון האחרון של "ביזניס-וויק" רב-היוקרה מספר, כי מייד אחרי שייבחר התפקיד ראש-הממשלה יביא שינועון פרס בנקאי מיקצועי לתפקיד שרי-האוצר, וכן יקים משרד לכלכלה - לתיאום הפעולות הכלכליות של כל משרדי-הממשלה. כן ינקוט פרס כמה צעדי-חירום, ביני-הם פחות הלירה בשיעור של 15 עד 30 אחוזים, העלאת מיסים, הקפאת שכר וקיצוץ בהוצאות הממשלה. מה שה"ביזניס-וויק" אינו יודע הוא כי מייד אחרי הבחירות לכנסת ייערכו בחירות להסתדרות, וכי אין סיכוי ש-המעריך יעשה צעדים שיביאו להחלשתו בחירות להסתדרות בחודש יוני.

למה כדאי להיות ח"כ

לא רבים יודעים עד כמה כדאי להיבחר לכנסת. ולא בגלל הכבוד, אלא בגלל ההטבות שחברי-הכנסת הסדירו לעצמם בשקט.

נניח שאדם הוא בן 65 ואין לו פנסיה לעת זיקנה. כל שעלו לעשות הוא להיבחר לכנסת לקדנציה אחת. הוא מבטיח ל- עצמו לכל ימי חייו פנסיה חודשית בת 4000 לירות, ביטוח-בריאות הכולל אותו, את בני-משפחתו ונכדיו עד עד סוף ימי חייהם - כולל אחזקת אחות וצוות-מטפלים חנים ליד מיטתו אם הוא חולה בביתו, או בני-משפחתו חולים. הוא מקבל שימוש חנים בטלפון, עיתונים ו-ספרים חנים, וכן כיסוי מלוא הוצאות נסיעותיו לכל חייו.

תקנות הגימלאות שפורסמו באחרונה קובעות, כי ח"כ צובר מדי שנה 4% פנסיה. מי שפורש מן הכנסת אחרי גיל 50, כל שנת גיל מעל 50 מוסיפה לו 2% פנסיה. ח"כ בכנסת שהתפזרה לפני תום ארבע שנים, רואים אותו לצורכי-הזכויות כאילו כיהן ארבע שנים מלאות.

ח"כ-לשעבר נהנה מכל הזכויות של ח"כ בפועל בכריאות, טלפון וכי. ח"כ שנפטר מוריש את הפנסיה וביטוח-הבריאות למשפחתו.

הכנסת דאגה גם לחבריה הצעירים. ח"כ הפורש בגיל 40 ויותר יקבל אחרי ארבע שנים לפחות 20% פנסיה, אחרי שמונה שנים לפחות 40%, ואחרי 12 שנים לפחות 60%.

כיוון שהפנסיה מושתתת על המשכורת האחרונה, העלו חברי-הכנסת את משכורתם באחרונה ב-115%. שכר-היסוד הורע עלה מ-1655 ל-3600. כשרם, עם תוספת-היוקר, עומד עתה על 6300 לירות. ב-נוסף מקבל כל ח"כ 200 לירות לחודש לעיתונים וספרים, קצובת-נסיעה גלובאלית של 707 לירות לחודש, וכן אש"ל על נוכחות בכנסת בשיעור של 147 לירות ליום.

השכר הנקי כיום של חברי-כנסת הוא 8623 לירות, כולל כל ההטבות שפורטו לעיל.

התרומה הישראלית לאמריקה הדרומית

INDUSTRIAS MILITARES DE ISRAEL

Equipo y Armamento para Aviones de Combate
Concebidos y producidos para la Fuerza Aerea Israeli y para la Exportacion

PISTOLA-MI-1 - ESTIA EXTRA MARI

Desarrollada para el uso de unidades especiales y unidades de reconocimiento en todas las formas de aviones de combate. Tiene un sistema de disparo que permite el uso de municiones de diferentes tipos.

Funcionamiento: 3 bombas, con un caudal de 345 litros cada una.

Alcance máximo del punto blanco: 205 dm.

Alcance mínimo del punto blanco: 115 dm.

Tanque de Combustible de 500 litros, con bomba, accionado.

500 litros, con un motor de 1000 rpm. Puede utilizarse en aviones de combate y en aviones de reconocimiento. El tanque es de aluminio y tiene un sistema de seguridad que evita el incendio en caso de explosión.

Capacidad total de combustible: 500 litros.

Peso del tanque: 540 kg.

Peso del equipo: 100 kg.

Pista explosiva de alta velocidad.

Para explosión en el punto blanco: 100 dm.

Alcance mínimo del punto blanco: 20 dm.

Alcance máximo del punto blanco: 200 dm.

DETONADOR DE BOMBAS EXTRA MARI, MK 60

Desarrollado para el uso de unidades especiales y unidades de reconocimiento en todas las formas de aviones de combate. Tiene un sistema de disparo que permite el uso de municiones de diferentes tipos.

Funcionamiento: 3 bombas, con un caudal de 345 litros cada una.

Alcance máximo del punto blanco: 205 dm.

Alcance mínimo del punto blanco: 115 dm.

Tanque de Combustible de 500 litros, con bomba, accionado.

500 litros, con un motor de 1000 rpm. Puede utilizarse en aviones de combate y en aviones de reconocimiento. El tanque es de aluminio y tiene un sistema de seguridad que evita el incendio en caso de explosión.

Capacidad total de combustible: 500 litros.

Peso del tanque: 540 kg.

Peso del equipo: 100 kg.

Pista explosiva de alta velocidad.

Para explosión en el punto blanco: 100 dm.

Alcance mínimo del punto blanco: 20 dm.

Alcance máximo del punto blanco: 200 dm.

"אל-על" רכשה

"שלושה ג'אמבו"

חברת "אל-על" הכפילה את צי מטוסי ה"ג'אמבו" שלה, על-ידי קניית שלושה מטוסים חדשים, במחיר כולל של 120 מיליון דולר. כיום מפעילה החברה ארבעה מטוסי "ג'אמבו", שמהם אחד מיועד לנוסעים ולמיטען ועוד בהסתת מטיעני חבית "קאל".

המטוס החדש הראשון יגיע ארצה ב-חודש יוני, והיה מיועד למיטען בלבד. המטוס השישי יגיע ארצה בספטמבר השנה, והשביעי במארכ 1978. שניים אלה מיועדים למיטען ולנוסעים, אולם הם יכילו 440 מקומות לעומת 406 במטוסים הקיימים (בכל שורה יהיו 10 מושבי-נוסעים במקום הישעיה).

"אל-על" הכשירה כבר ציאות-טייסים להפעלת מטוסיה החדשים, ותוכל לקלוט עתה כעשרים טייסים חדשים מחיל-האוויר עבור מטוסי ה"בואינג 707" ש-טייסיהם יעברו למטוסי ה"ג'אמבו".

אחסוד בבשר בתל-אביב

זה שלושה שבועות שמישרד-המיסחר והתעשייה חדל לספק בגוש-דן בשר קפוא מסוג "איקס 8", הוא הבשר שמומק לוקחים חלקים מעולים לכתף ולסטייק. מחירי בשר זה הגיעו כבר ל-50 לירות הקילו, כאשר ערב-הפסח היתה דרישה רבה לבשר מצד היוצאים לפיקניקים. התעומת רבה עוררה בין הסיטונאים העובדה שהמישרד חילק בשר קפוא זה בחיפה בלבד, מה שהביא למכירתו על-ידי החיפאים לסיטונאי תל-אביב ברווח מייד של 2000 לירות לטון.

..ילדים בכיתה סיפרו לי שבבית הסוהר עוקרים את הציפורניים בצבת.

וקושרים אותך בשלשלאות לכותל. ותמיד חושך. ועכברושים אוכלים

אותך. ואתה מקבל רק לחם ומים לאכול. ובלחם יש תולעים."

חות החיות האמריקאית

א. יתומי המילחמה הקרה

במהצית שנת 1975 פירסמו האחים רוברט ומייקל רוזנברג ספר המוקדש להוריהם אתל ויוליוס רוזנברג, בשם אנחנו ילדיכם, שבו כינו את עצמם "יתומי המילחמה הקרה". על דש עטיפת אותו ספר נכתב, בין השאר: "שיקרו לנו בעניין וייטנאם, שיקרו לנו בעניין ווסטרגייט. הייתכן ששיקרו לנו גם בעניין הרוזנברגים?"

ב-19 ביוני 1953 הועלו בני הזוג יוליוס ואתל רוזנברג על הכיסא החשמלי, בעונן בגידה בארצות-הברית. שנתיים קודם-לכן מצא אותם בית-המישפט אשמים בריגול ובמרי הווג בתאי הנידונים-למוות. העולם סער. אנשי-רוח נרתמו להצלחם. הוגשו בקשות-הגנה — מאום לא הועיל. אמריקה היתה בעיצומה של המילחמה הקרה. המדיניות התנהלה על סף תום של מילחמה אטומית. הסנטור מק קארתי ניהל את הוועדה נגד פעילויות אנטי-אמריקאיות, וארצות-הברית כולה היתה אחוזת אימה מפני השתלטות ה"אדומים".

אחרי ההוצאה-להורג נמסרו הילדים, רוברט ומייקל רוזנברג לאימוץ. ב-1971 פירסם סופר אמריקאי צעיר, אדגר לורנס דוקטורוב, ספר תחת הכותרת "99 דניאל" העוסק ב"רעיון של הרוזנברגים". תוך חשיפת מערכת-היחסים הסבוכה בין הפרט למדינה, המוות האלים על כל צורותיו, חוויות-היתמות של ילדי הרוזנברגים וצמיחתם מעידן "ציד-המשכפות" של הסנטור מק-קארתי, דרך הקטלוג המבוזה של התרבות המערבית, תוך ניתוח לאחר-מוות של אמריקה — לעבר עולם חדש של ביקורת מלאת-היסוסים, עולם שיייתכן כי יצמיח בכוא היום ערכים פודים למין האנושי בכללו.

על חוויות ההלם של ילדי הרוזנברגים ועל תהותי הם, הרכיב אל. דוקטורוב את השתיית סיפורו "99 דניאל". הוג רוזנברג הפך לאיוקסון. רוברט הפך לדניאל, ואחיו מייקל לאחותו סוזאן, האחיות הצעירה המתפוררת בבתי-חולים לחולי-רוח — עד מוות. את סיפורם הפך דוקטורוב לכרוניולוגיה מעוררת-החללה ומסמרת-שיער של תקופה. מיון קפדני של חשכת ימי-הביניים שהתחוללה בארצות-הברית במהצית המאה ה-20.

דניאל לוויץ, מקודם דניאל איוקסון, לפנים רוברט רוזנברג — הופכים אצבע מאשימה כלפי הדימוקרטית-האמריקאית. סיפור בגוף ראשון בעל מעברים הדים לגוף שלישי, תוך ציטוטים וסיקורים מתוך סיפרי-היסטוריה שונים המביאים אגדה של תהיות ושאלות, של חיפושיות וחיסוטים, של דור שלם הסריאמונה, דור שלם, יתומי חוסר-האמונה שמוצאה במילחמה הקרה שבאה עם תום מילחמת-העולם השנייה.

דניאל מנסה לפענח לעצמו את הוצאתם-להורג של הוריו. להבין את עצמו, את חייו ואת היהיה של אחותו שהפכו חורבן. כך הוא מתאר את אמריקה של ילדותו ככלא של אינטלקטים ומחויבות חברתית. אמריקה של עובי, אמריקה של ליברלים וקומוניסטים נרדפים: עלי-מנת שתיכלו לרשום כבהירות רבה את אחד, הרגעים הגדולים של השמאל האמריקאי. השמאל האמריקאי מצטמצם כרגע גדול זה בקונספירציות עלומות של זוג הנקרא פול ורושל איוקסון. הם ישנים על ספה-מיטה מתקפלת בחדר-מגורים...

פול איוקסון, אביו-מולידו של דניאל, משמש כמתקן מקלטי-רדיו. אינטלקטואל יהודי, הנושא על כתפיו עולם ומלואו. את כל סבל העולם. הוא ניצב כאי יציב בעולם מתפורר: לילה אחד הוא קורא בקול כתבה של ה"ניו יורק טיימס" שבה נאמר כי למעשה נעלמו מן הקמפוזיטב של המיכללות כל הוויכוחים הפוליטיים. ה"טיימס" ערך סקר. פרוגרסורים מפתחים שיפרשו דיכוייהם שלא-כהלכה. באוניברסיטות של אמריקה יש חובה לחתום על שבעות-אמינים. זוהי אמריקה של צייד-המכשפות, אמריקה הנפחדת והמבוהלת. אמריקה המנוהלת בידי



יוליוס ואתל רוזנברג

אדגר הובר, ראש האף-בי-איי, משרת-הציבור שנשיאים חששו מפניו. ביום בהיר אחד עוצרים אנשי האף-בי-איי את מינ-דיש, רופא-השיניים המישפחתי של משפחת איוקסון וידיד-המישפחה. תגובתו של דניאל מעורפלת, והוא מתארה: הידיעה שימחה אותי. חשבתי שאם אנשי-הכולשת צריכים לאמור מישחק, כפי שאמר אבן, משום שאם לא יאסרו לא יהיה להם דבר לעשותו, אזו בחרו בחירה נכונה באסורם את מינדיש. הרגשתי שאילו היה זה תפקודו לאמור מישחק, גם אני הייתי אסור את מינדיש.

אנשי האף-בי-איי מגיעים אל בית מישפחת איוקסון. אלא שהאב רואה זאת מבחינת זכויותיו, וטוען: כשהאף-בי-איי דיפק על דלתך וריצה רק לשאל כמה שאלות, אין אתה הייב להסכים שישאלו אותך שאלות. אין אתה נדרש לדבר איתם רק משום שהם רוצים לדבר אתך. אין אתה הייב ללכת איתם ללישפתם. אין אתה הייב לעשות דבר אם לא הוציא צו בית-המישפט או פקודת-מאסר. אך אתה לומד את החוק רק בהמשך הזמן. כמו בטרגדיה יוונית, עם צו בית-המישפט הפדרלי מתחיל מחול-השדים המביא לבסוף להמתתם של בני הזוג איוקסון. אנשי האף-בי-איי מתחילים בחיפוש: הם חשתי לקומה העליונה. שניים מהם היו בחדרי. הם בדקו את סיפרי הדינווארים שלי, דגם-האווירון שעליו עבדתי, ותכנית-הסיגרים שבה שמרתי את הגולות שלי. הם הסתכלו תחת המיזון של מינדיש. הם הרימו את הלינוליאום של הריצפה, הם התבוננו כארוץ-הקיר... אביו של דניאל נאסר והובל לבית-הסוהר. האם עדיין נותרה חופשית. החברה הסובבת דוחה: אנשים מעטים מאד באו לחנות. אלה שבאו היפנו את פניהם הצידה, כאילו ההסתכלות בעיני אמי תדביק בהם את אסונה. אי-כך ידעתי שמרכלים שלרושל יש הוצפה לעמוד בחנות עם ילדיה במקום שהכל יכולים לראותה בחרפתה. איש לא רצה להתקרב אלינו. בשכונה יהודית זו היה פול איוקסון רע ליהודים. כלום לא נשא מק-קארתי נאום שבו תיאר את המאבק הגדול בין הקומוניזם ניום האתאיסטי הבינלאומי והנצרות? לא היה שום ספק בליבו של איש היכן עומדים היהודים, לדעתו של ג'וז מק-קארתי.

אלא שאכזריות של ילדים מאזומתמיד היתה גדולה מזו של הוריהם. בבית-הספר מתנכרת ומתעללת חברת הילדים בדניאל: ילדים בכיתה סיפרו לי שבבית-הסוהר עוקרים את הציפורניים כצבת, וקושרים אותך בשל-שלאות לכותל, ותמיד חושך, ועכברושים אוכלים אותך, ואתה מקבל רק לחם ומים לאכול, ובלחם יש תולעים. אמרו לי שהצבא כבר ירה באבני מפני שהוא רופי. נאמר לי שננראל מק-אררתור כא בטוטה מפואר כדי לקצוץ את הזין של אבי במיטפריים. מאוחר יותר נעצרת רושל איוקסון, וילדיה דניאל וסוזאן הופכים מבודדים באמריקה עויינת. הכל מתחמ-קים מהם כממצורעים.

ב. פאסיון נוצרי למען אדונינו

הנוצרים

לאחר נדודים בין קרובי-המישפחה, נשלחים דניאל וסוזאן איוקסון אל בית-היתומים. הם מנסים להימלט ממנו, אינם מבינים את התהפוכות העוברות עליהם. תוך כדי תיאור תוויות הילדות, משבץ דניאל במונולוג שלו כרוניקה היסטורית, ההופכת אחד מכיתבי-האישים החמורים ביותר שהועלו אי-פעם כלפי ארצות-הברית: היה חוק חרש לפיקוח על ההגירה וחוק לגירוש זרים, ופיקוח על אמריקאים כחזין-לארץ. חדר חוק-ביטחון פנימי הקיבע מהנות-ריכוז לכל מי שעלול לבצע מעשה-

גנראל מק-אררתור שב עלי-מנת להינזף עלי-ידי ועדה של הקונגרס האמריקאי, שחיסלה את הקאריירה הצבאית שלו.

* "99 דניאל", הוצאת "זמורה", ביתן ומודן, מאנג' לית: חיים גליקשטיין, 261 עמ

ריגול. והיו עכשיו אנשים שלא יכלו לקבל דרכונים, והיו עכשיו אנשים שלא יכלו למצוא עבודה, והיו עכשיו אנשים שנכלאו על כיוונו-בית-הדין, והיו עכשיו אנשים שלא יכלו למצוא את מארק טוויין בספריה משום שהרוי סים אהבה והוא היה רכיב-מכר אצלם...

שעה שדניאל, בליגול ציני, מציין כי האיזוקסונים נאסרו על קשיית-קשר למסור סודות טלוויזיה לברית-המעצות הוא ממשך בתיאור הקט הפוליטי-חברתי, שהביא למאסר הרוי: הדמוקרטים בימי הארי טרומן התחרו ברפובליקנים בקונגרס לראות מי ינהג ביד קשה יותר בשמאל. אנשים היו מאבדים את משרותיהם ואת הקאריירה שלהם בגלל דברים שאמרו או עצומות שתמכו בהן חמרי-עשרה שנים לפני-כן. אנשים הואשמו, נחקרו ופוטרו מעבודתם בלי לדעת מה הן האשמות ומה המא-שים. אנשים נרשמו כרשימה השחורה במוקצעותיהם. הדואר-המסוכן כמושגת עשו פולחן ארצי, כיוון כמו ברופיה. עדים שקראו בשמות ידידים ומכרים, שניראו באסיפות עשרים שנה קודם-לכן, זכו בשבחים של אנשי-קונגרס. ההלשנה היתה למסר חדש. קומניסטים-לעבר היו מעידים על שיטות המפלגה, ומי שכתב דיברייזיווי עשה המון כסף... באמריקה אחרות התזוית ורווח-העיוועים, לא היה צל של סיכוי לבני-הזוג איזוקסון — כפי שלא היה גם לבני-הזוג רוזנברג.

התקירה נגד בני-הזוג נסתיימה. המישפט התנהל. רושל ופול איזוקסון מבודדים איש מרעהו. הם מתכתבים. פול כותב לרושל: מה עוד אפשר לצפות מהלווד מאז גירשה את מטט עושי-הסרטים האנושיים? ומה אפשר לצפות מחבר-משבחים שנבחר מתוך תרבות מושחתת? זה מבחיל... יקרה שלי, האם שמת לב כמה מן הדמויות ברומה קפיטליסטית זו הם יהודים? הנא-שמים, פרקליט-ההגנה, התביעה, העד הראשי של התכרי עה השופט... אנו עורכים הצגת-פאסיון * קטנה זו למען אדונינו הנוצרים...

את התקופה שבה המתינו הורוי לביצוע גור-הדין, מתאר דניאל: היתה זו תקופה משונה. העיתונים היו שופטים את הרוי בליהקה כהורען מטעם מיישרד המישפטים. מעולם לא היה באחת ההודעות של ג' אדגר הובר ספק של חנות מפשע. צמחה תרמית של אבי כארטי-מרנל... כאמור, אמריקה כולה היתה נגדם.

דניאל וסוזן מבקרים את הוריהם פעם אחת. הם המומים. האם מדוכאה, הצל מפגין עליצות. דניאל מתרגם את המילחמה הקרה במונחים של ילדים: מבנים אנו/עצמיל ייחס השיבות עצומה לכך ששיחק בחילוי-עופרת פילדותו... אנו יכולים לשאת במעמדות המופי ריות שלנו אם התחתונים שלנו נקיים. משום כך יש לנו היילי-עופרת.

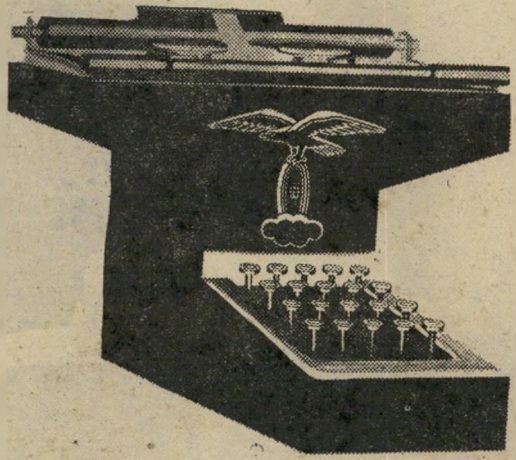
190 דניאל כתוב, למעשה, בתווה של אמריקה בסוף שנות ה'60 שלה. אמריקה שנתקפה ברונ ליבראלי. דניאל, הנתון למעמסה של עברו, של הרוי על כיסא-החשמל, מחטט אחר האמת. אבינו-מאמצו, עורדי-הדין רוברט לוין, מסביר לו את המכניזם שהיה קיים במישפט שנערך להורוי: אפילו אחרי מישפטם ופסקדינים נתנה להם הממשלה להבין שאם יתוודו לא יבוצעו פסקי-הדין. זה מרמז לי שהם לא ידעו עד הסוף אם בידיהם

* סוג של תיאטרון נוצרי, מתחת לכיפת השמיים, המביא תמונת מהברית-החדשה ואשר שימש את הכנסייה במאבקה נגד הרפורמיסטים. המפורסמת בצגות הפאסיון נערכת עד היום בעיירה אוברמארגא, בבואריה שבגר-מניה, ובדומה להצגת-פאסיון אחרות. בולט הגוון האנטי-שמי שבה.

ראשי הפושטים שבטיבלם השיגו את גורדין המוות. הרעיון של הוויזיו לא בא כרו להכריח את הוריד להכות על חמא, או למצא את המישפט האמריקאי. הוא בא להכריחם לנקום בשמות אנשים אחרים. כך אתה רואה, איפוא, שפסקי-המותה עצמו נוצל באמצעי-הקירה.

כמה שהטיעון הזה ברוטאלי. אך דניאל סלחן ומבין כלפי אבינו-מאמצו, והוא מדגיש: אבי העורדי-דין איננו מיקרה, ואין זה מיקרה שהוא אהב את, החוק האמרי-קאי, מוסד שנכשל ללא-הרף ושהוא אהבו ללא-הרף כילד רע שיום אחד באהבתו לא ייכשל, אחר שהיה מיוצב באמצעות אחריות.

דניאל אינו מחפש ארורק את המוות האישי של הוריו. הוא מחפש את המוות של אמריקה. כנדודיו הוא מגיע לאחת מההפגנות הגדולות של הסטודנטים למען הדמוקרטיה, נגד מילחמת ויקט-נאם. בהפגנה, הנערכת בוואשינגטון, כאשר על הבמה יושבים נורמאן מילר ורוברט לאול, הוא עסוק יותר בנוף האדמיניסטרטיבי



של בירת ארצות-הברית: בכניין ציבורי אחד מצוי מוזיאון-ישע מפורסם. במוזיאון-המשפט המפורסם מצוינות תמונותיהם של האיזוקסונים באויקים. רדיו קצרי-גלים מ,איזוקסון, רדיו, מכירות ותקינות, ומכשירי-רנטגן של רופאי-שיניים מורכב כמצלמה מול מלך-ארץ. תיירים מטיילים במקום. בכניין ציבורי אחר מצוי תיק שאיש לא ראהו מעולם.

לאחר ההפגנה שבה סופג דניאל מכות הקורעות את שפתיו, הוא שב אל רעייתו ואומר: זה לא היה כולם. כיום קל להיות מהפכן יותר מכפי שהיה פעם. הוא מיטרד מן המניעים שהביאו את רופא-השיניים מינדיש להלשין על הוריו, ומתוכנו של אותו תיק סודי שעליו רמזו אנשי האף-בי-איי.

שאלותיו של דניאל משתלבות ברשימה שכתב עיתון-נאי בשם פיין, עשר שנים אחרי המישפט, הנפגש עם דניאל: זה היה מישפט עלוב. ההאשמה נגדם היתה אפס. דיכרו תום הפספסן, כמרגל שהורשע, היו שווים לתחת. הדבר היחיד שהיה לממשלה היה עדותו של מינדיש, השותף-לפשע, שכדי להאמין לה היית צריך להאמין ששכנאי-רדיו היה מאומן ובעל השכלה מספקת לשרטט תוכניות מסוככות מן המון המתוחכם ביותר... אפילו לפני ההוצאה-להורג, כאשר היתה דרישה חזקה

להמתיק את גור-הדין, הם פיזרו רמוזים כאלה על ראיות שהיו להם ולא יכלו להשתמש בהן מטעמי ביטחון לאומי. כמו הדין-חשבוני הגדול של מחלקת-המישפטים שהם לא פירסמו מעולם, מטעמי ביטחון... אילו היו בדין-חשבוני ראיות כפי שהם טוענים, הם היו מפרסמים אותו. יש דיון-חשבוני, והסיבה שהוא סודי היא מפני שהוא לטובת הפנוגריה. היא בין האף-בי-איי והמיפי לנה הקומוניסטית לא היה להורים שלך שום סיכוי, מסיים העיתונאי פיין, בגנייה שערך עם דניאל.

ג. אפילוג ישראלי

את אשר התרחש באלצות-הברית בסוף שנות ה'40 וראשית שנות ה'50 ניתן להשוות, בלא היטס, לאווירה המתהללת במישפטים סטאלטאריים שונים במאה ה'20, ובברית-המעצות בעיקר. כלל לא ברור מדוע ששים מבקרי סיפורת ישראלים, במאמריהם בצהרונים, ליצור זהות אידיאולוגית בין חוות החיות, סיפורו המהמם של ג'ורג' אורול, לבין המתרחש בברית-המעצות. אורול עסק בתהליך של התבהמות המין האנושי, היותו חשוף להסתה ולאובדן אישיותו. דומה שהמישפט האחרון בחוות החיות דן ביכולת ההתבהמות של המין-האנושי, מעבר לחברה או מדינה כלשהי:

שנים-עשר קולות צרחו בשצף-קצף, והקולות דומים זה לזה. לא היתה שאלה מה השינוי שחל בפניהם של החזירים. היצורים שבהין העבירו עיניהם מני חזיר אלי אדם ומני אדם אלי חזיר, אך כבר אי-אפשר היה להבחין מי הוא זה ואיזה הוא *.

אחד מספחי "ציד-המכשפות" האמריקאי הגיע ליש-ראל ב-25 ביוני 1962, ועורר את אחת מפרשיות הצדק והמוסר השנויות שנתחוללו בארץ. הכוונה לד"ר ראובן רוברט סובלובי-סובלן, שעניינו מכונה עד היום "פרשת סובלן". סיפורו המוזר עד למאד את זה של יוליוס אטל רוזנברג, שבמהלכו הואשם בריגול. הוא הוגדר על-ידי אנשיו של אדגר הובר כ"שותפו של לאורנטי ברייה", גידון למאסר-עולם, ושהורר בערבות ומלט ליש-ראל. סובלן הוסגר במהירות האפשרית לידי סוכן פדרלי אמריקאי בשם קייסיין, אחרי שעורר בהלה אצל ראשי הממשלה דאז, דויד בן-גוריון, שחשש להתחכך עם ארצות-הברית. סובלן, שניסה להתאבד במטוס ששילח אותו מישראל, ומת מאחר-יותר בבית-חולים בלונדון, המיט קלון בליימתה על המוסדות המישפטיים של ישראל. בראשית שנות ה'60.

190 דניאל הוא המחשה של עיסוק נוקב של הסיפורות באירועים היסטוריים, תוך הפשטתם והעמדתם לבחינה המוסרית הטהורה. סוג זה של סיפורות טרם נולד בישראל. לא מפליא שטרם נכתב רומן ישראלי שיתאר את המרדף אחרי לישנסקי, איש נ"י, זאת יחס הישוב אל חבריו. לא פלא הוא, שבינות לאגמי הסכרין המתוזים זה העשור השלישי ברציפות על-ידי סופרי דור הפלמ"ח, טרם נכתב סיפור על ה"סוזן", סיפור רצח דייחאן ושאר מרכיבי המארג הנוקב על המאבקים של הדתה של החברה בארץ.

הסיפורות הישראלית אינה יכולה להשתבח בספרים שבסימנם ייכתב, כפי שכותב אל. דוקטורוב בסיום 190 דניאל: תיאור-חיים שהוגש כעבודה חלקית במילוי הדרישות לתואר דוקטור בפילולוגיה חברתית, כנועבה גסה, כאנאומיה של נשים, כקאפאפוניה של ילדים... כשטניות מופלגת, כאחרית-הימם, וכיוהום תרמי...

* "חוות החיות", הוצאת "עם עובד", בתרגומה של לאה זגרי, 122 עמ'.

הפדאנט ההיפותטי

החוויה הישראלית

מזה שנים אחדות ניתן למצוא מדי יום ישי, באחד או בכמה ממוספיה-הסיפורות של העיתונות היומית, המחשות ידענותו של ידען צעיר בשם יורם ברונובסקי. בין הפגנת ידענות אחת לרעותה טורה ברונובסקי לעורר את קינאת קוראיו, בתרגומי שירה מאלף לשון ולשון — עד שהיה מי שאמר עליו, כי הלשונות שמהן טרם זכה לתרגם שירה, הן הלשונות המחשבים של י.ב.מ. ואן.טי.אר.



יהודה עמיחי שיכחה תמונה

לפני כשבעים ימים, ברשימה פירסם בארץ (8.4) על הספר ירושלים משחקת מחבואים מאת אריאלה דים, ערך תצוגה חזרת של ידענותו. תוך הפגנה רבת-פעי לולים שבמהלכה הוא נוקט להמחיש לקר רא הישראלי הבור את תולדות הסיפור הי מבוסס על "פיענות תמונות והעברתן למי ליס", בין השאר כתב ברונובסקי במאמו: אכן, נוקט לה כבר אחר הסיפורים הראי שונים והנפלאים ביותר של סיפורת-המע" רב. הנכלה, "רפנס וכלואה" נולדה לדיבי רי המחבר כפתח-דבר לפיפו, מתוך הת- פעלות שאחזה בו למראה תמשיח במיקרשי נימפות אחד שנקלט אליו בשעת-יציר, תמשיח ובו סידרת ציורים המתארים קר יות אהבה אחת...

יהודה ודוריאן גריי

בתוכנית-רדיו ששודרה בצהרי יום-העצמאות, תחת הכותרת "ירושלים של מעלה ירושלים של מטה", קבע הסופר דויד שחר (היכל הכלים השוברים): "אני גר לגזע ישי". על הופעתו של ס. יזרה בדיון טלוויזיוני במוצאי יום-העצמאות, אמר מחזאי תל-אביבי: "מדי פעם, כשאני צופה ורואה בטלוויזיה את נעורי-הנצח של יזרה, נזכר בהודקנותה של המדינה, אני נזכר בתמונתו של דוריאן גריי לאוסקר ויילד, וחושש שיום אחד תדבק ביזרה הודקנות המדינה — שעה שהמדינה תקבל את נעוריו של הסופר". עיתון-הסיפורות פרוזה עומד לפרסם, לקראת שבוע-הספר העיברי, סידרת ספרים, שבה יכלול, בין השאר: חברים מספרים על ישו מאת עמוס קליין; ליי-העשרים מאת יהושע סובול; קובץ שירים מאת גר קינר ואנתולוגיה לשירה יש-ראלית חדשה. עורך פרוזה, יוסי קרייב, סירב לפרסם בגיליון הקרוב של ירחונו מודעה מטעם אחת מחברות-המעגולים, בעלת נימה של טרור, בטענה: "בפירסום שירים וסיפורים אני מתפשר, על-ימנת לשמור איוון בין כוחות סיפורתיים שונים — אבל לטרור של מפרסמי-מודעות אני מוכן להיכנע".

Advertisement for 'ספרינו' (Our Library) featuring a large graphic of a book and the text 'בגניבת רובה וחמת' (Stealing a rifle and war). The ad lists various books and authors, including 'החוויה הישראלית' and 'הפדאנט ההיפותטי'.



לה ולי - שמן שיזוף לאוהבים להיות יחד



הקיץ יוצא אתכם
"לה ולי" אל החוף
עם שמן שיזוף חדש
לאוהבים להיות יחד.
הקיץ - את תמשחי את
גופו והוא ימשח את
כתפיך בשמן מיוחד
וריחני, לשיזוף מתון
ולעור השחום.
לשמן השיזוף "לה ולי"
ניחוח נעים ועדין כשל
סבון "לה ולי"
ודיאודורנט "לה ולי".
קחו אותו אתכם הקיץ
אל החוף - ותאהבו
להיות יחד, גם בשמש.



חדש מעץ הזית 

רחל מהחלת על כל העולם

צ'אנס

חדש

לעופרים

הפרי השמור

של פרי

לא העליתי בדעתי עד כמה החתיכות שלנו מתעניינות בספורט, עד שחזיתי בי מרעמי איך הן עולות-לרגל אל שחקן הרכש של מכבי תל-אביב, **אולסי פרי**, ומחכות בשקט בלובי של מלון פאל, שם הוא מתגורר, עד שיירד מחדרו. אלא שאולסי נוסע בקרוב לארצות-הברית, לבקר אצל הבן הרך שגולד לו לפני חודשים אחדים מחברתו האמריקאית. גם היא שחורת-עור, שהגיעה ארצה לביקור והספיקה לחזור. אבל אם מישתי מהחתיכות התל-אביביות משוכנעת שהיא היא שמחזיקה את פרי בארץ, אז אני יכולה להרגיע אותה ולגלות, שמה שמח יזק אותו אצלנו זה טיפול-השיניים שהוא עובר, "כי בארץ זה הרבה יותר זול", לדבריו.

חוץ מהבעיות שלו, עם השיניים כלומר, אין לו בעייה להשיג בת-זוג. הוא ממש מת להישאר בישראל, הכל תלוי, כמובן, בהצעה שיקבל. "החתיכות שלכם משגרות", התוודה באוזני כשפגשתי בו בסוף השבוע שעבר באילת, שם בילה בחברת הזמר **רוי יאנג, סמו**, בעלה-לשעבר של השחקנית **ליאורה רבון** ושלוש החתיכות. הוא עדיין לא סיים את הרומן שהוא מנהל עם הדוגמנית **תמי כץ עמי** שהיתה מלכת-המים ב-1974. אלא פשוט לא בוחל גם בישראליות אחרות. אבל מסתבר שתמי אינה משלה את עצמה. כששואלים אותה אם היא חברה של אולסי, היא עונה "קצת". ולא נותנת צ'אנס לאף אחד. היא, מצידה, שומרת-אמונים.

השבוע יירד אולסי שוב לאילת, הפעם יחד עם כל הנבחרת, כאוהלי מלון לרוס, אחר שמנהל המלון, **רודולפו כהן**, הפי סיד בהתערבות והזמין את כל הקבוצה. עכשיו מחכים רק כולם לראות את מי יקח איתו אולסי לוויקאנד. אחרי הכל, טיפול-שיניים לא נמשך כל החיים.

אחרי שנים של מריבות ושל אף-מילה וברוגז, אני שמחה לבשר לכם שהם השי-לימה, ואני מתכוננת ל**אבי עופרים** שי-עשה סולחה עם אשתו-לשעבר, הזמרת **אסתר עופרים**.

אבי לקח את אשתו הטרייה, **טקסי**, ועלה לצפת לפגוש את אסתר עם הברה **רזני**. הם ישבו בדירת הוריה של אבי, ויגנו בגיטרה ושרו יחד כמו בימים הטובים, כשטקסי ורוני פשוט לא מאמינים למישהו-אזוניים.

מה שהביא אותם להשלים, היה הצעה מאד-מאד מפתה, שכמעט שאי-אפשר לסייב לה: מיליון מארקים תמורת סידרת הופעות בגרמניה. אבי חייב לתת לאמרגן הגרמני תשובה, וכמו שהבנתי מדבריו הוא אופטימי בהחלט. "יהיה חבל מאד אם נפספס את זה", אמר לי. "אחרי הכל, אני מאמין שאני ואני נשארנו ידידים טובים, ואין כל סיבה שלא נחזור לשיר קצת ביחד".

בינתיים קיבלה טקסי שלו הצעה להשי-תתף בסרט חדש של **הנז' לווין**, ותחזור בעוד חודש ארצה להשתתף בצילומים. מובן שאבי מצידו, מעודד אותה. "אחרי הכל, אלה החיים שלה וזכותה לעשות בהם מה שהיא רוצה", אמר. וכששאל אותו משהו כמה זמן, להערכתו, יחזיקו הנישור אין החיים שלו מעמד, השיב: "אני תמיד נותן להן את כל החיים שלי, אלא שכל אחת לוקחת כמה שהיא יכולה". לבי-ריאות שיהיה לשתיה המישה פחות.



טקסי ואבי עופרים מסיבת פיוס

רק לא במרוקו

ההצהרות של ממשלת מרוקו, שהיא מוכנה לקלוט בחזרה את כל היהודים שהיגרו ממנה, זה בולשיט אחד גדול. והרי הוכחה שהם לא מוכנים בשום אופן לקי-לוט, אפילו כשמדובר ביהודיה יפה וצי-עירה.

מי שנכוותה היתה הדוגמנית **יפה כפיר**, השוטה מזה שנים אחדות בלונדון. ומה שהביא אותה לחזור למרוקו היה חווה עבודה גדול לסירוסם בטלוויזיה הבריטית. מסתבר שחברה לייצור התל-לקום חיפ-שה דוגמנית לסירטוני-פרסומת שיודרו בטלוויזיה במשך שנתיים. חווה גדול, לכל הדיעות, ולא פלא ש-700 מועמדות קפצו על המציאה. ומי זכתה בעבודה, אתם חוש-בים? יפה כמובן. אלא שאו התעוררה כעיייה. אתר-הצילומים היה במרוקו וכי-ידוע, היחסים שלנו עם מדינת-עיימות זו הם לא הכי סימפטיים. מה עושים? יפה לא ויתרה. היא נטלה מהוריה את



אולסי פרי ביקור אצל הבן

שוש רוצה לפוצץ שני מיליון \$

איכשהו להירגע. בינתיים אני מתקרבת לזה.

הביזנס החדש שלה זה מועדון אימפרור-ביזציה, אבל לא סתם מקום אלא קומבי-נציה עם תוכנית-טלוויזיה שתשודר פע-מיים בשבוע בשידור חי מהמועדון. בערוץ הקווי שאליו מחוברים 250 אלף מאזינים. "אם יבואו להצטרף אצלי, שני אחוז מה-צופים, אני לא אתלונן", אמרה לי. ואם היא אומרת, תסמכו עליה שהיא כבר

לכל המעוניינים לשמוע חדשות מ**שוש כץ-אשתמוע**, אז האחרונות ששמעתי מפיה הן על הביזנס החדש שהיא הולכת לפתוח במנהטן. כי השינוי העיקרי שחל בה בחמש השנים האחרונות במניין שנות ירידתה מהארץ, הוא ששוש הפכה לאשת עסקים ממלכת, וכל מה שבראש שלה זה איך לעשות יותר ויותר כסף בפחות פחות זמן. כמו שהיא אמרה לי בעצמה: "כשאגיע לשני מיליון דולאר, אתחיל



שוש כץ-אשתמוע (עם שיש קורר) טקסי מיליונים



יפה כפיר איסור לכל החיים

תעודת-הלידה שלה, המוכיחה שחור על-גבי לבן שהיא ילידת מרוקו, וניגשה לשגי-רירות מרוקו בלונדון לבקש ויזה. הם שאלו אותה מדוע היא רוצה לחזור למרו-קו? יפה השיבה בתוס-לב, שהיא פשוט רוצה לעלות לקבר סבת-הא, לדעת שילי-טונת מרוקו, נשמע חשוד.

חקרו אותה וחקרו, עד שהגיעו למסקנה הבלתי-ימנעת שיפה היא פשוט מרגלת ציונית, ואסרו עליה את הביקור במולדתה עד סוף חייה. לא הועילו ליפה כל ניסיו-נות-השיכנוע שלה, והטענה שבינה לבין **מאמה הארי** אין ולא-כלום.

יפה נאלצה לוותר על הפיתוי הטלוויזיו-ני, ועל ההודמנות החד-פעמית לפקוד שוב את ערשילדוטה. אבל מה שניחם אותה היתה הצעה אחרת, שקיבלה באותו שבוע עצמו, לדגמן בתצוגת-אופנה שנער-כה בקונסוליה הארגנטינאית בלונדון, ול-השתתף בקוקטייל כתף אל כתף עם הנסי-כה **מרגרטה**. ותאמינו לי שגם זה לא הולך ברגל, כי יפה היתה שם הדוגמנית הישראלית היחידה וייצגה אותנו על הי-מסלול בכבוד. רק חבל שהיא לא יכלה לקחת איתה למסיבה את בעלה, **אמנון מוס**, שפתח לו בוטיק קטן לאופנה, כי המארגנים הודיעו לה בפירוש שאסור לה-ביא מלווה, אפילו אם הוא הבעל החוקי.

עשתה לקלוציה כזאת, שתוך שנה היא יכולה לצאת לפנסיה ולהמשיך לצייר את דוגמניות-העירום שלה.

המועדון הזה יאכלס כ-500 איש, ישמש גם מקום-מיפגש לבמאים ומפיקים שיפשו כישרונות חדשים, ואם ייצא מזה משהו פרודוקטיבי, שוש מתארת לעצמה שהיא תיכנס גם לנישוגל טי.ווי. כי היא הולכת לעשות שם סלקציה רצינית ולשכור רק בדרגים ידועים. אלה שלא-כליכך ידועים יקבלו אצלה צ'אנס רק אחרי שיחתמו על חוזה, שבמידה שיקרה נס ויגלו אותם תוך כדי הופעה במועדון, היא תמשיך לקבל אחוזים מהכנסותיהם כל ימי חייהם. כך ששושי תהפוך בעצם, גם לסוכנת-אמנים, ותיתן עדיפות סנטימנטלית לברד-נים ישראלים המסוגלים להופיע באנגליה, וכמובן גם לזמרים ישראלים שמחפשים עבודה.

זאת, בערך, התוכנית. ההשקעה הראשו-נית היא, להערכתה של שוש, כ-250 אלף דולאר, ואם משהו מעוניין להשקיע, הוא מוזמן להתקשר מייד עם אשת-העסי-קים הצעירה לפני שיהיה מאוחר. מה שהיא עוד מבטיחה לאמני ישראל המתכי-נים טיולי-ג'י'וש באמריקה, זה שמי שי-יצליח אצלה ויכבוש את מנהטן, מובטח לו שכל אמריקה בביסה, אבל היא לא מעוניינת כרגע להרחיב את הדיבור: "אלף", בגלל עין-הרע, ב"ת זה לא בריא. כי עסקים שמדברים עליהם הרבה לפני שהם יוצאים לפועל, בדרך-כלל יוצא מהם רק כולם אחד גדול". ומי שרוצה להיווכח שלשושי יש גם קשרים ולשמוע איזה אנשים חשובים היא מכירה, אז בבקשה: **לו סולרף** מדס יזע ודמעות, וגם משהי מהחדשות מצ'אנל 4, ברברה משהו". בקיצור, לא הולך ברגל.

מין בעיות

אני מסכימה שלקבל מתנות זה נורא נחמד, אבל לפעמים מקבלים כאלה שמסכ-נות את החיים. זה, בערך, מה שקרה לי-חווה **גילעד** אשתו-לשעבר של שדרן-הטלוויזיה **אלכס גילעד**, אשר חגגה לפני שבועיים את בר-המצוה של בנה מנישואיה הראשונים, **גיא**.

ברור שהיו שם כל מיני חשובים כמו אלכס גילעד, **גל ברודי** — שהביא את הגביע, לא בתור מתנה אלא סתם כדי להשווץ — **לו סילבר** ועוד יפים ויפות שהביאו מתנות וציקים עם כיסוי. כך נמשכה השימחה עד שלמקום הגיע **רפי נלסון** והגיש לגיא, שנכנס לעול-מיצוות, את מתנתו הצנועה, הספר כל מה שרצית לדעת על המין ולא העזת לשאול. עכשיו יש לחווה בעייה, מה להשיב לגיא המתבגר שלה ששואל אותה אחת לכמה דקות: "אמא, מה זה אורגזם? אמא, מה זה איננות?" אתם חושבים שהיתה לה ברירה? היא פשוט התיישבה וקראה את הספר בעצמה, ועכשיו זה כבר בסוף: על כל שאלה יש לה גם תשובה.

העולם הזה

כרעשת ידיו תעלומת השקל שנעלם

7,6 מיליון

לידות

תובע

מס-

הכנסה

מאייבי

נתו

